

Khánh Hà

Nụ Hôn Không Lời

Tập 1

Một ngày mới .

Hoa Lam nhìn căn phòng xa lạ , mà bắt đầu từ hôm nay , cô sẽ ở đây . Tất cả đều mới và xa lạ đối với cô . Từ căn nhà cho đến các vật dụng và cả không khí , cô cũng nghe nó ngọt ngào làm sao ấy . Không giống như không khí ở miền núi của cô nó thật trong lành với hơi sương của buổi sáng , khi ánh bình minh sắp mọc trên những núi đồi và cây cỏ .

Xếp những bộ quần áo vào chiếc túi bằng vải , mà mẹ vừa mới đi mua cùng dì Hằng lúc sáng , để cho cô đựng đồ trong thời gian ở đây luyện thi .

Chợt giọng của dì Hằng vang lên ngoài phòng :

- Hoa Lam à ! Dì vào có được không ?

Hoa Lam vội vàng đi ra mở cửa :

- Dì cứ vào . Con đang dọn quần áo vào tủ ạ .

Dì Hằng ngồi trên chiếc nệm được kê trên nền gạch , dì hỏi :

- Phòng này hơi nhỏ , phải không Lam ?

- Dạ thưa dì , như thế này cũng tốt cho con lắm rồi .

Hoa Lam nói xong , cô nhìn lại . Căn phòng độ chừng sáu mét vuông , đủ

cho cô để chiếc nệm và tủ . Cô muốn có được cái bàn để học , nhưng không thể nào kê thêm được . Vậy thì làm sao cô học bài và viết bài đây ? Cô đang tìm ra cách để thích nghi với cuộc sống mới này .

Dì Hằng cũng nhận ra điều đó với vẻ mặt lo lắng :

- Phòng không có bàn làm sao con học bài được chứ ?

Nhớ đến cái va li của mình , Hoa Lam nói ngay :

- Dạ thưa dì , con có thể để lên cái va li kia viết được dì ạ .

Dì Hằng lắc đầu :

- Con tính như vậy chỉ là tạm thời thôi , chớ lâu dài thì làm sao ngồi như vậy viết được chớ .

Suy nghĩ giây lâu , dì Hằng nói tiếp :

- Hay là con dọn qua ở chung phòng với Bích Ngân nhe Lam .

Đến đây từ lúc sáng đến giờ , Hoa Lam chẳng thấy Bích Ngân đâu . Chỉ biết là bạn ấy bằng tuổi với mình qua lời mẹ kể mà thôi . Giờ đây , nghe lời đề nghị của dì Hằng như vậy , Hoa Lam cũng đang suy nghĩ coi có nên vâng lời dì Hằng hay không ? Cô phân tích : Nếu như đồng ý vâng theo lời của dì Hằng dọn qua ở chung phòng với Bích Ngân thì biết phản ứng của cô ấy thế nào , thích hay không thích ? Chắc là cô ấy không thích lắm đâu . Cho dù bản tính của cô ấy rất dễ chịu , nhưng cô ấy sẽ buồn vì mất tự do khi giang sơn của riêng mình có người ở trọ . Còn nếu như cô ấy khó tánh thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra . Nghĩ vậy , Hoa Lam nói :

- Dì ạ ! Tạm thời con sẽ ở đây một thời gian xem sao . Nếu không tiện , con sẽ dọn qua ở cùng với Bích Ngân , nhé dì .

Đó là Hoa Lam muốn nói cho dì Hằng đồng ý thôi , chớ thật sự cô cũng muốn ở phòng này , dù rằng nó rất nhỏ .

Nghe Hoa Lam nói vậy , dì Hằng cũng không thể ép được nên dì chân thành :

- Sau này , nếu thấy chật thì con cứ nói với dì để dì sắp xếp dọn qua ở chung với Bích Ngân nhé - như sơ . Hoa Lam lo lắng , dì nói thêm - Phòng của Bích Ngân rất rộng . Rộng bằng bốn phòng của con đấy .

Dì Hằng vừa nói xong thì có một cô gái đi vào . Vừa nhìn qua , Hoa Lam hơi ngỡ ngàng bởi mái tóc vàng được buông xõa xuống bờ vai trắng mịn chi ? có hai sợi dây choàng qua của chiếc áo đầm ngắn , ôm khít lấy thân hình cân đối .

Cô gái ỏng ẹo hỏi :

- Con nghe mẹ mới nhắc gì đến con vậy mẹ ?

Nói xong , cô gái đưa mắt nhìn sang Hoa Lam bằng cặp mắt thờ ơ pha lẫn chút khinh khi .

Chẳng trả lời câu hỏi của cô gái rượu , mà bà Hằng nắm tay Bích Ngân kéo xuống nệm :

- Con ngồi xuống đây , để mẹ giới thiệu cho hai đứa biết nhau .

Thấy nét quê mùa của Hoa Lam , Bích Ngân đã phát chán . Nhưng vì nể mẹ , cô ngồi mạnh xuống nệm như bị bắt buộc vậy .

Còn Hoa Lam thấy cử chỉ của Bích Ngân , cô đã hiểu phần nào về con người này . Không hợp với cô lắm đâu và cô thầm đánh giá . Tóc thì nhuộm quá vàng , nhìn vào chẳng giống ta mà cũng chẳng giống Tây . Quần áo thì mặc quá mát mẻ , mà Hoa Lam chẳng dám nhìn lâu .

Tiếng của bà Hằng nhẹ nhàng :

- Đây là Hoa Lam , con của dì Hoài Thu , bạn của mẹ lên đây ở với chúng ta trong thời gian luyện thi đó Bích Ngân . Bạn có cần gì thì con giúp đỡ cho bạn nhé .

Bích Ngân kênh kiệu :

- Hoa Lam có cần gì thì nói với con , chứ làm sao con biết cô ấy đang thiếu , hay đang muốn gì chứ ?

Bà Hằng dịu dàng :

- Hoa Lam à ! Nếu con cần gì thì nói với Bích Ngân giúp đỡ cho con nhé .
Dù gì cũng là chị em gái với nhau - rồi bà Hằng giải thích thêm - Dì nói vậy là trên phương diện học hành thôi . Con mới sinh hoạt ở đây , con khỏi phải lo gì cả .

Hoa Lam sắp xếp những quyển tập vào chân tường , giọng cô bình thản :

- Dạ , con đã hiểu rồi , dì Hằng a .

Lệ Hằng nhìn sang con gái , hỏi :

- Hết tuần này là con luyện thi rồi , phải không Ngân ?

Bích Ngân nói như chẳng quan tâm lắm :

- Dạ , hình như là vậy .

- Con đã đi đăng ký chưa ?

Với một cái ngáp dài và đôi mắt mỏi mệt , Bích Ngân trả lời mẹ :

- Con định ngày mai con mới đi .

Lệ Hằng mỉm cười nhìn con gái dạn dò :

- Nếu vậy , ngày mai con đăng ký cho Hoa Lam luôn .

Bích Ngân ngẩng mặt như không thích lắm :

- Sao cũng được .

Lệ Hằng chau đôi mày có vẻ khó hiểu , bà hỏi con gái :

- Con nói vậy với ý nghĩa gì chứ ?

Bích Ngân cao giọng :

- Con có nói gì đâu mà mẹ bắt bẻ con ? Nếu mẹ muốn đăng ký cho nó thì ngày mai con sẽ làm cho vừa lòng mẹ , được chưa ?

Nói xong , Bích Ngân bực tức đứng lên , bước từng bước thật mạnh đi về phòng .

Bà Lệ Hằng nhìn theo với gương mặt khó xử . Bà ngạc nhiên sao hôm nay Bích Ngân lại như vậy ? Chắc là do nó đi chơi về mệt nên mới có những lời nói khó nghe với bà , bà nghĩ thế .

Để xóa tan bầu không khí nặng nề , Hoa Lam ngồi xuống kế bên Lệ Hằng thân mật :

- Dì Hằng ơi ! Chuyện học hành , dì để tự con lo được mà , con sẽ tự đi đăng ký . Thật sự , con chưa cần đến Bích Ngân đâu , dì đừng làm phiền đến chị ấy nhé .

- Phiền gì chứ ? Nó đi đăng ký cho nó rồi đăng ký luôn cho con , có cực nhọc gì đâu . Dì thấy không có gì là phiền phức hết . - Như hiê/u được Hoa Lam bà an ủi - Con đừng có buồn nó , nhe Lam . Chắc tại nó đi chơi về mệt nên nó nói không suy nghĩ . Con bỏ qua đi , đừng để trong bụng .

Hoa Lam nở nụ cười hiền hậu :

- Thật sự , con chẳng nghĩ gì đâu , nhưng con xin dì hãy để cho con tự lo cho mình . Con muốn để trường xem lớp nào thích hợp với con thì con mới đăng ký . Con để cho chị . Bích Ngân đăng ký giúp con thì cũng được , nhưng khổ cho chị là chị đâu biết con học lớp nào , phải không dì ?

Nghe Hoa Lam nói cũng có lý , bà Lệ Hằng nghe theo :

- Con muốn như vậy thì cũng được , nhưng ngày mai , dì sẽ bảo Bích Ngân cho con đi cùng .

Hoa Lam từ chối và năn nỉ :

- Dì Hằng ơi ! Dì cho con tự đi một mình để con quen đường ở đây luôn dì ạ .

Bà H phản đối :

- Không được đâu . Đường phố ở đây xe chạy tấp nập . Nếu con xảy ra chuyện gì , làm sao dì ăn nói với mẹ con đây ?

Hoa Lam cố gắng giải thích :

- Mẹ đã mua cho con tấm bảng đồ rồi . Vả lại , chỗ nào cũng có mấy anh công an giao thông đứng gác . Nếu có đi nhầm đường , con sẽ hỏi họ dì ạ .

Thấy Hoa Lam cũng chừng chặc , bà an tâm , nhưng bà căn dặn thêm :

- Con muốn đi như vậy thì cũng được , nhưng con phải ghi số điện thoại của dì để khi cần thiết , con điện cho dì chứ .

Hoa Lam sốt sắng :

- Dạ . Mẹ con cũng đã dặn con như vậy . Dì hãy an tâm nhe dì .

Lệ Hằng nở nụ cười nhân hậu . Đôi mắt bà mơ màng nhớ về thời còn trẻ .

- Hoài Thu lúc nào cũng đảm đang và hoàn mỹ , cả từ lúc nhỏ cho đến bây giờ .

Nghe dì Lệ Hằng khen mẹ với cử chỉ vừa qua , Hoa Lam ngẫm hiểu : Chắc là ngày xưa , hai người thân nhau lắm , và tình bạn đó vẫn tồn tại cho đến hôm nay .

Muốn biết thêm đôi chút về gia đình của dì Lệ Hằng , Hoa Lam dò hỏi :

- Từ sáng đến giờ , sao con không thấy dựng vậy , dì Hằng ?

Lệ Hằng nhìn Hoa Lam với gương mặt hạnh phúc :

- Dựng Hoàng đi công tác ơ ? Nha Trang , vì ngoài đó mới mở hội chợ hàng tiêu dụng . Có thể vài ngày nữa , dựng Hoang mới về được .

Hoa Lam đã nghe mẹ kể , dựng Hoàng là giám đốc một xí nghiệp chuyên sản xuất các loại nhựa cao cấp , như chén , đĩa , tô . . . chẳng thua gì những mặt hàng nhập từ nước ngoài vào . Vì vậy nên xí nghiệp rất phát đạt . Mẹ con nói thêm , tuy dựng Hoàng là một giám đốc , nhưng dựng rất bình dân và thương yêu dì Hằng lắm , nên dì Hằng là người có phước .

Chợt bâng khuâng , Hoa Lam nghĩ đến mẹ . Còn mẹ thì sao ?

Mẹ hy sinh cả tuổi trẻ để lên vùng cao dạy học , rồi mẹ lại sinh ra con . Còn cha con thì đã qua đời , đó là lời nói của mẹ nhưng con vẫn không tin lắm .

Con cảm nhận rằng , ba con vẫn còn sống đâu đấy , nhưng mẹ muốn giấu con đó thôi . Đó là linh cảm của riêng con , mặc dù chẳng ai nói với con như vậy . Nghĩ đến đây , Hoa Lam chợt có ý định muốn tìm hiểu thêm về ng cha của mình nên cô làm như ngây ngô hỏi :

- Dì à ! Nếu ba con còn sống , chắc là cũng thương mẹ con lắm , phải không hả dì Hằng ?

Vàng trán của Lệ Hằng nhăn lại , đôi mắt đượm buồn , nhưng bà liền giả lả :

- Dì cũng nghĩ vậy , bởi mẹ con thật là tuyệt vời - Rồi bà đứng lên như để lảng tránh câu chuyện với Hoa Lam - Thôi , dì về phòng ngủ đây . Con cũng ngủ đi nhé .

Nói xong , Lệ Hằng đi ra khỏi phòng , bà khép cửa lại cẩn thận . Trong lòng bà cũng mang một nỗi buồn khi nhắc đến người bạn thân Hoài Thu và những câu chuyện của ngày xưa . Nhìn đôi mắt đượm buồn của Hoa Lam , bà chợt nhớ đến một người đàn ông mà mười mấy năm rồi , bà chưa biết mặt .

Người đàn ông đó cũng đáng thương và cũng đáng giận , vì đã đem đến cho Hoài Thu bao nhiêu là nước mắt . Nhưng ông nào có biết sau cái đêm mưa gió nơi núi rừng kia , ông đã bỏ lại một đứa con cho một cô gái ngây thơ cả tin ở lại nơi này , còn ông đã ra đi nơi phương trời khác . . . thật xa . . .

*

* *

Nhìn lại mình với áo sơ mi trắng thật đơn giản , nhưng vẫn mang vẻ thanh thoát mảnh mai với gương mặt tự nhiên , hoang dã , mộc mạc mà Hoa Lam thường ngại ngùng trước những cặp mắt xa lạ dành cho mình . Và cô cũng đã nhận ra rằng , mình cũng hơi ngộ nghĩnh có chút gì đó riêng biệt mà cô không hiểu được .

Đến phòng của Bích Ngân , Hoa Lam hơi lo lắng . Không biết giờ này chị ấy đã thức dậy chưa nhỉ ? Nếu chị ấy còn ngủ mà mình gọi cửa thì thật là kỳ .

Nghĩ vậy , Hoa Lam đứng trước ban công chờ đợi .

Nhìn lại đồng hồ nơi tay , đã hơn bảy giờ rồi . Hoa Lam mạnh dạn lại gõ nhẹ vào cửa phòng của Bích Ngân .

Bích Ngân mở mạnh cửa và căn nhắc :

- Mẹ tìm con chi sớm vậy ? Chuyện đăng ký cho con nhỏ đó học , con nhớ rồi .

Vừa nói , cô vừa đi vào toilet .

Hoa Lam dần lòng bước vào phòng . Cô cố gắng từ tốn :

- Là em chứ không phải là dì Hằng , chi . Bích Ngân ạ .

Bích Ngân ngoảnh mặt ra nhìn , gương mặt cô vẫn bình thản với sự vô ý của mình . Cô đôi giọng khó chịu :

- Tìm tôi có việc gì không ?

Hoa Lam vẫn nhẹ nhàng :

- Bây giờ em đến trường để đăng ký học , chị khỏi đăng ký cho em .

Bích Ngân xác xược :

- Vậy thì tốt , khỏi phiền phức , cảm ơn .

Vừa nói , Bích Ngân đưa mắt nhìn Hoa Lam từ đầu đến chân . Tuy bên ngoài cô chanh chua như vậy , nhưng trong lòng cô ngưỡng mộ nét đẹp hoang dã của Hoa Lam .

Hoa Lam ái ngại trước cặp mắt như soi mói của Bích Ngân . Cô vội vàng bước ra :

- Chào chị , em đi .

Bích Ngân vẫn lạnh lùng :

- Cảm ơn .

Nỗi buồn chất chứa trong lòng bởi những cử chỉ và lời nói của Bích Ngân lúc nãy , Hoa Lam dắt xe ra khỏi nhà . Cô chẳng buồn để ý đến ai ngoài những lời lạnh lùng của Bích Ngân .

Chợt một giọng thanh niên thật lớn rít lên :

- Bộ muốn chết hay sao mà chạy xe kỳ cục vậy ?

Vừa nói xong , chiếc xe của thanh niên kia đung vào cột đèn ven đường để tránh chiếc xe của Hoa Lam .

Như chưa hả giận , người thanh niên nói tiếp :

- Cô có biết chạy xe không hả ?

Như chợt tỉnh ra , Hoa Lam biết lỗi của mình . Do suy nghĩ nhớ đến những câu nói của Bích Ngân nên cô chạy một cách vô ý như vậy .

Thấy người thanh niên khom xuống nhặt những quyển tập bị rơi xuống đất .

Cô đi lại , ấp úng :

- Xin lỗi anh , tôi không cố ý đâu .

Người thanh niên vẫn còn nóng giận :

- Lỗi phải gì chứ . Cô lo giữ cho tính mạng của cô kìa .

Hoa Lam vẫn dịu dàng :

- Dạ , em biết , nhưng đây là do bất đắc dĩ thôi , anh a .

Phủi phủi lớp bụi dưới ống quần xong , Nhật Nam nhìn sang cô gái vẫn còn đứng đó . Anh thoáng ngỡ ngàng bởi nét đẹp mộc mạc và thu hút của cô .

Bao nỗi bức tức biến mất . Nhật Nam nở nụ cười làm quen :

- Cô không sao chứ ?

Hoa Lam thật tình đáp :

- Nhờ anh đâm xe vào cột điện nên tôi được an toàn . Một lần nữa , tôi xin lỗi anh nhé .

Lần này , Nhật Nam dễ dãi :

- Cũng may là tôi tránh kịp . Nếu không , giờ này chắc tôi và cô đang ở trong bệnh viện quá .

Vừa đề máy xe , Nhật Nam hỏi thăm :

- Hình như cô từ xa mới đến ở đây ?

Hoa Lam cũng leo lên chiếc xe đạp cà tàng của mình . Cô đáp :

- Vâng , em ở xa mới đến .

Nhật Nam chạy rề rà theo sau :

- Cô đến đây để đi làm à ?

- Dạ không . Em lên đây để luyện thi .

Nhật Nam vẫn chạy theo cô gái với tốc độ thật chậm . Chỉ mỗi nói chuyện với cô gái mà Nhật Nam nghe thích thú , bởi những sự đặc biệt của cô . Anh hỏi tiếp :

- Em luyện thi vào trường nào ?

- Dạ , em luyện để thi vào trường đại học Sư phạm .

- Vậy , anh cũng luyện thi ở đó nè . Hôm nay em đi đăng ký , phải không ?

- Vâng .

Vừa trả lời xong , Hoa Lam cũng vừa chạy quẹo sang con đường lớn . Cô chạy thật chậm và thật cẩn thận .

Nhật Nam thân mật :

- Chắc là em mới chạy xe ở đường thành phố lần đầu ?

Hoa Lam gật đầu , và cô ngại khi Nhật Nam vẫn chạy thật chậm theo sau .

Cô nhìn anh , cười , nói :

- Anh có thể đi trước . Anh chạy theo em thế này , hao xăng lắm đó .

Nhật Nam cũng cười bởi câu nói dí dỏm của Hoa Lam :

- Em vẫn chưa rành đường . Dù sao , có anh đi cũng vẫn tốt hơn .

Hoa Lam vẫn thoải mái , đạp xe thật tự nhiên :

- Em sợ làm phiền anh thôi .

- Trước sau gì mình cũng là bạn , giúp đỡ nhau vẫn tốt hơn .

Hoa Lam ngược cặp mắt tuyệt đẹp nhìn anh , cô hỏi :

- Chắc anh là người ở thành phố này ?

Nhật Nam gật đầu , rồi anh hỏi thêm :

- Chắc là em đang ở trọ trong khu phố lúc nãy , phải không ?

Hoa Lam trả lời ngay :

- Dạ , em vừa quẹo ra khỏi cổng nhà là gặp anh ngay đó .

- Vậy em ở nhà của dì Hằng ?

Chiếc xe chở khách vừa chạy qua át đi tiếng nói của Nhật Nam . Hoa Lam hỏi lại anh :

- Anh nói gì , em không nghe được .

Nhật Nam chạy kể bên cô , anh lập lại :

- Phải em ở nhà dì Hằng không ?

Hoa Lam gật đầu :

- Vâng . Anh quen dì Hằng à ?

- Cũng biết thôi , vì anh ở nhà đối diện mà .

Hoa Lam nghe vui vui khi quen được người hàng xóm :

- Vậy à .

Hai người đi bên nhau , nói chuyện xa , gần đến cổng trường lúc nào không hay . Nhật Nam thắng xe lại khi anh đã chạy trôi qua .

- Đến trường rồi , em ạ . Anh vào gửi xe trước nhé .- Và anh chỉ sang chỗ giữ xe đạp - Em đem sang bên đó gửi đi rồi anh em mình đi đăng ký luôn .

- Vâng .

Hoa Lam đẩy xe sang hướng anh đã chỉ cho cô . Cô vẫn không nghĩ sâu sắc về con người của Nhật Nam như thế nào ? Tốt hay xấu ? Cô chỉ nghĩ thật đơn giản : Quen được một người hàng xóm , một người bạn là cô vui rồi . Vì tất cả đối với cô đều mới và xa lạ .

*

* *

Ông Hoàng để những gói quà linh kinh trên bàn . Không thấy Bích Ngân đâu , ông hỏi vợ :

- Bích Ngân không có ở nhà hả em ?

Bà Hằng xách va li của chồng vào phòng , trả lời :

- Bích Ngân đang ở trong phòng . Để em gọi nó ra , nó nhớ anh lắm đó .

Bà Hằng vừa nói xong thì tiếng Bích Ngân ngọt lịm vang lên :

- Ba mới về hả ? Con nhớ ba quá đi - Nói xong , cô đi đến ngồi dựa vào vai ông .

Ông Hoàng vuốt tóc cô như vẫn tưởng cô còn nhỏ lắm :

- Sao , hôm rày ở nhà có ngoan không con ?

Bích Ngân nũng nịu :

- Con vừa đăng ký học luyện thi xong . Cũng vì chiều theo ý ba má con đăng ký thi ngành Sư phạm , con chẳng thích chút nào . Con chỉ thích làm người mẫu hoặc ngành du lịch mới hợp với con .

Ông Hoàng cười khà :

- Con gái biết vâng lời ba , ba mới thương chứ . Làm cô giáo dù sao cũng có ích cho xã hội và có ý nghĩa hơn . Lúc nào con muốn đi du lịch thì ba sẵn sàng mua vé cho con đi . Thái Lan , Indonesia , Pháp . . . Con muốn đi đâu , ba cũng lo được cả .

Bích Ngân mè nheo hỏi :

- Ba có mua quà cho con không ?

Ông Hoàng chỉ những bịch ni lông trên bàn :

- Đó ! Toàn là quà của con không đó . Dem hết vào phòng mà xem .

Bích Ngân chu môi :

- Con muốn xem ở đây thôi .

Ông Hoàng gõ nhẹ lên đầu con gái :

- Con muốn xem ở đâu cũng được . Chỉ sợ xem ở đây xong rồi , con mang vào phòng bất tiện .

- Con thích thế , ba à .

Vừa nói xong , Bích Ngân mở tung những gói quà ra . Có cái thì cô thích thú , có cái không thích thì cô trề môi bực dọc , dù rằng ba cô vẫn còn ngồi đó .

Nãy giờ , Hoa Lam dọn dẹp dưới nhà bếp , cô đã nghe thấy tất cả . Cô chỉ ngầm trách Bích Ngân sao lại vô tư như vậy . Không sợ dượng Hoàng buồn

hay sao ?

Đẹp xong đâu vào đó , Hoa Lam đi về phòng mình , chợt nghe tiếng của dì Hằng gọi :

- Hoa Lam à ! Lên đây chơi đi con . Dượng Hoàng mới về đến nè .

Hoa Lam nghe dì Hằng gọi , cô khẽ đáp :

- Vâng . Con sẽ~ lên ngay .

Hoa Lam chợt nhớ đến từ khi dượng Hoàng về đến giờ , cô chưa thấy dì Hằng hay Bích Ngân xuống lấy nước cho dượng uống . Nghĩ vậy , cô rút nhanh một ly nước lọc và đem lên .

Để ly nước trước mặt dượng Hoàng , Hoa Lam lễ phép :

- Thưa dượng , mới về .

Ông Hoàng ngắm cô gái trẻ trước mặt mình . Một cô gái giản dị hao hao giống Hoài Thu và pha thêm nét đẹp của các cô gái miền núi , nhìn thật ngộ nghĩnh . Ông cười hiền :

- Cảm ơn con . Con là Hoa Lam , phải không ?

Hoa Lam vẫn đứng đó , khoanh tay :

- Dạ . Con vừa lên được vài ngày , nhưng dượng đi công tác , không có ở nhà .

Ông Hoàng chỉ tay xuống ghế cạnh Bích Ngân :

- Con ngồi xuống đi . Con cứ tự nhiên như nhà của mình vậy nhe .

Nghe dượng Hoàng nói vậy , Hoa Lam ngồi nhẹ xuống ghế xa lông cạnh Bích Ngân .

Bích Ngân khó chịu ngồi sát vào ba hơn , và cô vẫn tiếp tục kiểm soát những món quà mà ba đem về với vẻ mặt kênh kiệu và khoe khoang cho Hoa Lam nhìn thấy . Cô muốn như thế .

Còn mấy gói quà nhỏ chưa mở đến , ông Hoàng lấy một gói , đưa cho Hoa Lam :

- Dựng cho con , nè Lam .

Với động tác thật nhanh , Bích Ngân giành lấy gói quà từ tay ba , giọng cô bức tức :

- Những món quà này , ba mua cho con chứ bộ . Tại sao ba lại lấy của con cho Hoa Lam mà không hỏi ý con chứ ? Con không chịu đâu .

Ông Hoàng nhìn con gái chẳng rầy la , mà ông phân tích :

- Con nhìn xem . Nào quần , nào áo , nào dầu thơm . . . Nhiều quá đi thì con cho Hoa Lam một món này , có là bao chứ .

Bích Ngân lắc đầu chống đối :

- Con không chịu đâu . Tất cả những món quà này là của con . Chút nữa , con sẽ~ cho Hoa Lam những món mà con không thích , chứ không phải một món như ba cho đâu .

Ông Hoàng chẳng buồn vì những lời nói của con . Ông chỉ nghĩ rằng , Bích Ngân còn trẻ con nên mới nông nổi như vậy , để từ từ rồi ông sẽ~ dạy cô thêm . Còn giờ đây , ông cũng chiều theo ý cô .

- Tùy con . Con muốn thế nào cũng được , con gái ạ .

Biết ba sẽ chiều ý mình , Bích Ngân càng vênh váo hơn . Cô mở ngay gói quà mà ba cô cầm đưa cho Hoa Lam lúc nãy . Cô reo lên thích thú :

- Một chiếc cài áo rất đẹp . Cái này nó rất hợp với cái áo dài màu trắng của con , sang trọng quá ba à .

Hoa Lam vẫn ngồi lặng thinh . Cô chẳng muốn nói gì khi cô chỉ là người ở trọ , chẳng bà con họ hàng gì . Bởi vậy , cô không buồn gì cả . Cô điềm tĩnh trong không khí ngọt ngào này .

Kiểm duyệt xong xuôi đâu đấy , Bích Ngân lấy những chiếc áo không model và chai dầu thơm với mùi nhẹ nhàng mà cô không thích mấy . Cô xoay qua để tất cả vào tay Hoa Lam , kèm theo lời nói khó nghe :

- Chị cho Hoa Lam nè . Những thứ này rất hợp với em .

Vì quá thương con , bà Lệ Hằng cũng vô tư :

- Con nhận đi Hoa Lam - rồi bà còn khen con gái - Bích Ngân nó có cặp mắt thăm mỹ lắm . Con mặc thử xem , chắc là rất đẹp .

Hoa Lam cảm thấy xót xa cho hoàn cảnh của mình . Chẳng lẽ cô không nhận thì dì Hằng và dưỡng Hoàng sẽ buồn . Còn cô nhận thì ánh mắt khinh khi của Bích Ngân nhìn cô , cô không thích .

Nén chịu đựng , Hoa Lam mỉm cười :

- Cám ơn dưỡng Hoàng , dì Hằng và chị . Bích Ngân .

Bích Ngân lại đỡ giọng :

- Cái gì mà ơn nghĩa chứ . những món đó em không lấy thì chị cũng chẳng đựng tới đâu .

Nghe Bích Ngân nói vậy , bà Hằng nhìn con răn đe :

- Con nói vậy , không sợ ba con buồn sao Ngân ?

Bích Ngân nhìn mẹ hờn dỗi :

- Con nói thật lòng , làm sao ba buồn con được chứ . Bởi vì ba đã lớn tuổi , ba đâu có hiểu được thị hiếu của lớp trẻ bây giờ - rồi cô gật đầu khen - Ba mua như thế này là đạt chất lượng lắm rồi đó . Con sử dụng được hơn 70 % là tốt lắm rồi , phải không ba ? - Ngừng giây lâu , Bích Ngân nói tiếp - Ba biết không ? Nhiều ông bố của bạn con quê ơi là quê . Cũng đi công tác sang Trung Quốc , Thái Lan mà mua đồ về nó chẳng dùng được món nào cả . Nó chỉ ngồi nhìn mà cười thôi .

Chẳng ai thích nghe với câu chuyện vô duyên như vậy . Vì thế Bích Ngân vừa nói xong , Hoa Lam cố gắng ôm những món đồ mà Bích Ngân đẩy qua cho cô và đứng lên :

- Thừa dì dưỡng , con xin phép vô trong học bài .

Bà Hằng nhìn Hoa Lam như hiểu được phần nào , bà an ủi :

- Ủ , con vào học bài đi . Cố gắng thi cho đậu . Mẹ con rất hy vọng ở con đó

- Dạ , con hiểu .

Nói xong , Hoa Lam đi vào trong phòng riêng của mình .

Hoa Lam đã đi khuất vào trong , ông Hoàng mới nhìn con gái giảng dạy :

- Con thấy Hoa Lam không Bích Ngân ? Nó gọi con bằng chị mà nó rất điềm tĩnh . Nói câu nào nghe cũng có ý nghĩa và rất là ngoan hiền .

Bích Ngân tròn mắt lên nhìn cha . Cô hỏi lại :

- Bộ con ăn nói mất dạy lắm , phải không ba ? Hay là con ăn nói vô duyên hỗn hào với ba mẹ mà con không thấy được , phải lấy Hoa Lam ra để làm gương ?

Ông Hoàng nhượng bộ :

- Không phải ba chỉ trích con như con nói , nhưng ba thấy con cư xử chưa hay lắm . Chứ con gái của ba lúc nào cũng ngoan và dễ thương hết .

Ông Hoàng nói đến đây , Bích Ngân bật khóc ngon lành . Cô sụt sùi :

- Con biết cả ba và mẹ cũng vậy , đều thích nó , đều khen nó . Đây là nó mới ở đây chưa được một tuần . Con nghĩ về lâu dài , chắc ba mẹ quên con quá .

Nói xong , Bích Ngân vẫn khóc nức nở .

Bà Hằng bước qua vỗ về con gái :

- Ba mẹ thương con nhất trên đời này . Chỉ muốn con đẹp toàn diện cả tâm hồn và thể xác . Bởi vậy mới dạy con những cái tốt cho con , chứ làm sao ba mẹ bỏ con được . Con đừng có nghĩ bậy bạ như vậy nhé , con yêu .

Ông Hoàng cũng choàng tay qua kéo đầu con ngã vào vai mình , ông vỗ về :

- Có một mình con , ba không thương con thì ba thương ai đây chứ ? Tất cả những gì ba làm đều vì con , đều là của con . Sống bên cạnh đó , ba muốn con gái ba phải thật hoàn mỹ . Con hiểu ý ba không hả , Bích Ngân ?

Bích Ngân đã hiểu ra lòng ba mẹ yêu thương cô như thế nào , cô quyết định sẽ làm cho hai người hài lòng . Nhưng còn đối với Hoa Lam , con nhỏ đáng

ghét tự nhiên xuống đây ở làm cho gia đình người ta rối tung lên , còn cố lấy lòng ba mẹ người ta nữa chứ . Nghĩ đến đây , đôi mắt Bích Ngân ánh lên vẻ giận dữ và cô nhủ thầm : Được , rồi đây mi xem ba mẹ ta còn thích mi nữa không cho biết . Mi đừng có lấy sự dịu dàng , mộc mạc của mi mà làm mờ mắt mọi người nhe . Mi hãy đợi đấy , Hoa Lam ạ .

Hoa Lam tức tưởi nằm khóc một mình . Cô nhớ đến sự việc lúc sáng trong lớp . Không biết vô tình hay cố ý mà Bích Ngân nói như vậy . Thật cô không dám nhớ đến , nhưng nó cứ ám ảnh trong đầu cô mãi .

Không muốn nhớ , nhưng Hoa Lam vẫn nhớ . . .

Một nhỏ bạn ngồi kế bên Bích Ngân hỏi Bích Ngân :

- Bộ mày có quen với con nhỏ xinh xinh ngồi bàn nhất hả , Bích Ngân ?

Bích Ngân nói thật lớn cho mọi người chung quanh nghe , trong đó có ca ?

Nhật Nam cũng nghe :

- À ! Con Hoa Lam hả ? Nó đang ở trọ nhà mình . Nó từ miền núi xuống đó , tụi bây à .

Vẫn tiếng nhỏ bạn ngồi kế bên :

- Vậy sao mày không cho nó đi cùng cho vui ?

Bích Ngân kéo dài giọng :

- Tuýp người nó không hợp với tao đâu . Quê ời là quê .

- Tao thấy nó mặc đồ cũng model chứ bộ .

Bích Ngân cao giọng hơn :

- À ! Mấy cái áo mới mới đó hả ? Ba tao mua về , tao chê , đưa cho nó mặc đó mà .

Một đứa ngồi phía dưới hỏi :

- Bộ nhà nó nghèo lắm hả ? Bích Ngân ?

- Mình cũng không rõ lắm , nhưng chắc là vậy . Bởi vì mẹ nó chỉ là một cô giáo vùng cao thì làm sao mà giàu được chứ .

Một đứa thật hiền trong nhóm lên tiếng :

- Mình thấy nó cũng dễ thương lắm .

Giọng con nhỏ khác chanh chua hơn :

- Chứ một mình xuống đây ở trọ để đi học dĩ nhiên là phải hiền ngoan và phải được lòng mọi người , thì mới lâu bền , tụi bây hiểu chưa ?

- Ủ . Ở đời cũng khó lường được lòng người . Không thể nói trước được đâu . Phải có thời gian mới hiểu rõ được người ta tốt hay xấu .

Rồi giọng của Bích Ngân làm như lo sợ :

- Tụi bây im hết đi ! Đừng có nói ra nói vô . Nó nghe được , nó về tâu lại với ba mẹ tao thì tao sẽ bị "lên lớp" đấy .

Lại một đứa trong bọn kinh ngạc hỏi :

- Có thật như vậy không ha ? Ngân ? Tao nghe đồn mày là đứa con cưng nhất trong bọn mà .

Bích Ngân làm như đau khổ :

- Cưng thì cưng , nhưng người ta được lòng ba mẹ tao cho nên tao vẫn bị "tụng" dài dài .

Chợt tiếng của dì Hằng từ phòng khách gọi đưa Hoa Lam trở về thực tế :

- Hoa Lam à ! Có bạn đến chơi nè con .

Hoa Lam lấy khăn lau khô những giọt nước mắt . Cô cầm cái kiếng nhỏ , mà mẹ đã bỏ theo cho cô . Xem qua gương , mặt mình hơi đỏ đỏ , nhưng cũng khó nhận ra là cô đã khóc . Vì vậy , cô an tâm đi ra phòng khách . Trong lòng Hoa Lam suy nghĩ : Không biết ai đã đến đây tìm cô . Cô có quen ai đâu ngoài Nhật Nam ở nhà đối diện .

Đến phòng khách , cô thấy Nhật Nam đang ngồi đó nói chuyện rôm rả với dì Hằng . Trông họ vui lắm .

Ngồi xuống ghế , Hoa Lam dụi dụi :

- Anh Nam mới đến chơi à ?

Nhật Nam cười tươi có ý bắt bẻ lời nói của Hoa Lam :

- Anh mới sang thì đúng hơn , vì chỉ bước qua con đường là đến đây rồi .

Đang vui , bà Lê Hằng cũng cảnh cáo Nhật Nam :

- Ở đối diện , nhưng tu trước đến giờ nó có sang đây đâu . Hôm nay có con , nó mới sang đây lần đầu ấy .

Nhật Nam không phủ nhận , nhưng anh giải thích thêm :

- Di Hằng nói vậy cũng oan cho con . Có mấy lần con sang đây , nhưng không gặp di . Con có nói chuyện chơi với Bích Ngân .

Bà Hằng gật đầu :

- À ! Thì ra là vậy . Có như vậy mới tốt chứ . Ở cùng xóm với nhau và nhà đối diện nhau phải qua lại thường xuyên cho thân mật .

Nhật Nam gật đầu :

- Vâng , cháu cũng nghĩ như vậy .

Thấy cử chỉ ngoan ngoãn của Nhật Nam , bà Hằng cười tươi hơn . Bà buột miệng khen :

- Ở thành phố này mà có người hàng xóm như cháu là tốt lắm rồi . Nãy giờ , di nói chơi với cháu thôi . Chứ ở đây , hai nhà sát vách mà cũng chẳng biết nhau , thật là cuộc sống chẳng có tình người .

Như thấy mình đã nói quá nhiều , bà đứng lên :

- Thôi , cháu ngồi chơi với Hoa Lam nhé .

Nhật Nam từ tốn :

- Vâng .

Hoa Lam vẫn ngồi lặng thinh từ nãy đến giờ với gương mặt buồn thiu . Nhật Nam quan tâm :

- Em buồn chuyện hồi sáng ở trong lớp à ?

Hoa Lam nhìn xuống nền gạch , giọng cô buồn buồn :

- Anh cũng nghe chứ ?

Nhật Nam gật đầu xác nhận :

- Anh đã nghe hết . Anh nghĩ em đừng nên buồn làm gì . Vì thực tế , em không phải như vậy .

Hoa Lam nói với cặp mắt chịu đựng :

- Cũng đúng một phần chứ , vì em đang ở trọ ở đây mà , và em cũng đâu có bà con họ hàng gì đâu . Rồi những chuyện khác đều đúng hết , chỉ có bản tánh con người em là sai với lời nói của Bích Ngân mà thôi .

Nhật Nam an ủi :

- Anh nghĩ từ từ rồi mọi người sẽ hiểu em . Đó chẳng qua là Bích Ngân vô tình nói vậy thôi . Em đừng buồn nghe Hoa Lam .

Hoa Lam nhìn Nhật Nam bằng cặp mắt chân thật :

- Anh an ủi em đấy ư ? Cảm ơn anh đã quan tâm . Được như vậy , em cảm thấy đỡ cô đơn nơi xứ người . Em sẽ cố gắng ở lại đây học cho mẹ đừng buồn .

Nhật Nam thân mật hỏi Hoa Lam :

- Anh nghĩ nghe em nhắc đến mẹ , còn ba em đâu ?

Giọng Hoa Lam buồn buồn :

- Ba em đã mất khi em còn nhỏ .

Nhật Nam lo lắng :

- Chỉ có em và mẹ sống ở miền Cao nguyên xa xôi ấy sao ?

Hoa Lam gật đầu :

- Vâng .

Nhật Nam quan tâm hơn :

- Vậy , mẹ em làm gì ?

- Mẹ em là một cô giáo trường làng , anh ạ .

- Sao mẹ không xin chuyển về đây dạy ?

Hoa Lam lắc đầu :

- Mẹ em không thích .

Nhật Nam tấm tắc khen :

- Chắc mẹ em là một người lý tưởng lắm . Sống có mục đích và ý nghĩa , phải không Hoa Lam ?

Hoa Lam từ tốn :

- Chắc là như vậy , nhưng mẹ em không đồng ý với lời khen đó . Mẹ nói còn nhiều người hy sinh hơn mẹ rất nhiều . Việc của mẹ làm chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi .

Nghe qua những lời nói của Hoa Lam , Nhật Nam tưởng tượng đến một phụ nữ gian dị , mang trình độ kiến thức đến cho những lớp trẻ xa xôi , nơi chỉ có đá và rừng . Và người phụ nữ đó có lối sống thâm lặng theo mục tiêu của mình . Đôi mắt Nhật Nam ánh lên vẻ thích thú khi căn dặn Hoa Lam :

- Khi nào em về Cao nguyên , cho anh đi theo chơi với nhe , Hoa Lam .

Hoa Lam bình thản :

- Nếu anh thích thì em nở lòng nào từ chối chứ .

Nhật Nam hỏi thăm luôn :

- Ở đó , chắc đẹp lắm hả em ?

Đôi mắt Hoa Lam mơ màng :

- Rất đẹp ! Có rất nhiều loại hoa dại , cuộc sống thật dung dị . Tiếng chim hót líu lo trên các cành cây ven suối . Những người dân tộc họ sống theo làng riêng biệt , họ cũng rất quý chúng ta , anh ạ . Còn nhiều cái đẹp và lạ lắm . Khi đến đó , anh sẽ tận mắt nhìn thấy - rồi Hoa Lam diễn tả thêm - như không khí , ánh nắng cũng khác ở đây .

Hoa Lam vừa nói xong thì có tiếng chân người đi vào . Hoa Lam biết chắc đó là Bích Ngân nên cô chẳng thêm quan tâm .

Thấy Nhật Nam ngồi nói chuyện với Hoa Lam với gương mặt phấn khởi , thích thú , Bích Ngân nghe ganh ghét trong lòng . Rồi cô tự động ngồi kế

bên Nhật Nam , giọng rất ngọt :

- Anh Nam mới qua chơi à ? Thật là vinh hạnh cho nhà em quá .

Nhật Nam giả lả :

- Có gì quan trọng đâu mà Bích Ngân nói như vậy . Mình là hàng xóm , đến thăm nhau là chuyện bình thường .

Bích Ngân giọng dẽo nhẹo :

- Nhưng hình như từ lâu lắm rồi , anh không ghé thăm em .

Không biết giải thích thế nào khi lời nói của Bích Ngân quá đường đột . Và hình như đó là sự cố ý của Bích Ngân rằng , anh và cô đã quen nhau thân lắm vậy . Nhật Nam cố tìm cách giải thoát cho mình . Vì vậy , anh vẫn bình tĩnh nói :

- Tuy mình là hàng xóm , nhưng khi nào rỗi rảnh , mình mới có thể qua lại được . Em cũng biết đó , ở thành phố này rất là cạnh tranh . Sống phải biết tranh thủ từng giờ , từng phút mới theo kịp thời đại . Vì vậy , anh cũng ít có thời gian rảnh lắm , Ngân ạ .

Bích Ngân làm như ngây thơ hỏi :

- Em nghĩ anh cũng là học sinh như em mà , sao anh bận quá vậy ?

Tuy hỏi vậy , nhưng Bích Ngân biết rất rõ , Nhật Nam là cây đàn số một ở các tụ điểm ca nhạc , các nhà hát lớn . Anh quen biết rất nhiều người mẫu chuyên nghiệp . Quen thân với Nhật Nam , Bích Ngân cảm thấy mình có lợi rất nhiều về tương lai sau này .

Khi nghe Bích Ngân hỏi vậy , Nhật Nam hoài nghi ngay về con người Bích Ngân giả dối . Chẳng lẽ cô đi chơi như vậy mà không biết anh sao ? Phải chi câu hỏi đó do Hoa Lam hỏi thì đúng hơn . Nhưng dù gì , Bích Ngân cũng là chủ nhà nên anh trả lời vu vơ :

- Anh cũng phải chạy sô một số việc để kiếm thêm tiền ăn học vậy mà .

Bích Ngân như thông cảm :

- Gia đình anh ở đâu , sao em thấy anh sống bên đó có một mình vậy ?

Nói thật về gia đình mình thì Nhật Nam không thích , bởi vì anh muốn sống tự lập . Gia đình anh vẫn sống thành phố này . Ba anh làm ở bộ giáo dục , quen biết rất nhiều người có chức quyền . Còn mẹ anh chỉ là nội trợ thôi . Anh là đứa con trai duy nhất . Về quan điểm sống , ba anh và anh không hợp nhau , nên anh muốn ra sống riêng để được tự do . Vì vậy mà anh đến nhà bạn anh ở và giữ nhà cho nó luôn , vì nó vừa được bảo lãnh sang Úc .

Trả lời câu hỏi của Bích Ngân , Nhật Nam chỉ nói thật một phần thôi :

- Nhà đó là của bạn anh . Nó đã sang Úc , anh ở lại đây giữ nhà hộ nó .

Bích Ngân nhớ lại mấy năm về trước có một người đàn ông và một người con trai . Họ rất ít quan hệ với ai . Họ sống rất là khép kín . Và mấy năm sau này , Bích Ngân không gặp họ nữa . Cô chỉ thấy Nhật Nam ra vào căn nhà đó mà thôi .

- À ! Thì ra là vậy . Hèn gì lúc trước , em thấy có một người đàn ông và người con trai . Lâu lắm rồi , em không thấy họ nữa .

Nãy giờ nói chuyện với Bích Ngân , nhưng Nhật Nam thấy chẳng thích gì cho lắm . Anh cứ quan tâm đến Hoa Lam . Cô đang ngồi bó gối về buồn buồn , nên anh gọi chuyện :

- Hoa Lam lên đây học có theo kịp bạn bè không ?

Hoa Lam từ tốn :

- Em học cũng được được , nhưng cần phải cố gắng thêm .

Trong lớp học , Nhật Nam cũng là người học giỏi đứng nhất nhì nên anh nhiệt tình :

- Nếu có gì không hiểu , em cứ hỏi anh , nhé Lam .

Hoa Lam vô tư :

- Vâng . Bài nào khó , giải không được , em sẽ sang nhờ anh .

Nhìn thấy Nhật Nam và Hoa Lam nói chuyện thân mật , Bích Ngân nghe

ganh ghét Hoa Lam cay đắng . Cô muốn tìm một điều gì đó để hạ nhục Hoa lam như ở trong lớp lúc sáng , cô thật là thích thú .

Tạo cho mình một nét mặt mệt mỏi , nhìn sang Hoa Lam , cô thân mật :

- Lam à ! Chị mệt quá , em vào trong lấy hộ cho chị ly nước đi em .

Hoa Lam hiểu đây là ý xấu của Bích Ngân , nhưng cô đã tạo cho mình một sự chịu đựng và cam chịu với những gì Bích Ngân muốn . Và lại , cô chẳng thích ngồi nói chuyện khi có mặt Bích Ngân ở đây . Cô muốn tránh xa con người này cô đứng lên không có gì buồn bã :

- Vâng , em sẽ đem ra liền cho chị .

Thấy cử chỉ của Bích Ngân và Hoa Lam , gương mặt Nhật Nam ánh lên sự suy nghĩ về hai người con gái . Và anh đã đánh giá về họ một cách sâu sắc hơn .

Hoa Lam đem ly nước lọc ra để trước mặt Bích Ngân . Cô nhìn sang Nhật Nam , nói :

- Anh Nam ngồi chơi nhe , em ra sau có chút chuyện .

Nhật Nam chưa trả lời thì Bích Ngân lên giọng :

- Ủ , em ra nhà sau để nấu cơm với mẹ chị đi . Anh Nam ngồi đây nói chuyện với chị được rồi . Em ngồi cũng có nói gì đâu , đúng không Hoa Lam ?

Toàn là những lời ép buộc từ bờ môi của Bích Ngân , nhưng Hoa Lam vẫn thản nhiên :

- Vâng , em biết .

Hoa Lam đi rồi , Nhật Nam nhìn theo . Trong lòng anh có một ấn tượng sâu sắc về cô , về một người con gái đặc biệt này . Tâm hồn anh nghe băng khuâng thật là khó hiểu .

Những lúc rảnh rỗi , Nhật Nam thường đứng bên ban công nhìn sang nhà đối diện để anh tìm một bóng hình mà anh đã khắc sâu trong tim . Anh thôn thức

:

- Hoa Lam ! Thật tội nghiệp cho em . Anh muốn giúp đỡ em nhiều lắm , nhưng anh biết em chẳng nhận đâu . Anh muốn làm một điều gì đó cho em đỡ buồn , đỡ cô đơn , vui đi nỗi nhớ nhà , nhớ những rừng cây , những con suối của em . Em hiểu anh không ?

Nhật Nam đang thờ thẩn thì có tiếng chuông điện thoại reo vang . Anh đi vào nhắc ống nghe :

- A lô .

- Alô . Mình đây .

- Là cậu à ?

- Vâng . Ở nhà , cậu có khỏe không ?

- Vẫn khỏe . Còn cậu thế nào , sao nghe vui vẻ thế ?

- Cũng bình thường .

- Bao giờ cậu về ?

- Khoảng một tháng nữa .

- Vâng .

- Thật chứ ?

- Thật mà . Đợi mình nhé .

- Tớ mong lắm đấy .

- Có ai ở đó với cậu không ?

- Tớ vẫn ở một mình .

- Vậy à . Có về thăm nhà không ?

- Thỉnh thoảng thôi .

- Có chọn được cô nào vừa ý chưa ?

- Cũng chưa .

- Tớ đoán hình như là có đó , vì tớ nghe giọng cậu thật là lạ .

- Có gì đâu , mình vẫn bình thường mà .

- Nhớ có chuyện gì vui thì điện cho mình nghe đó nhe .
- Vâng ạ . - Vừa nói , Nhật Nam vừa nở nụ cười một mình như trêu bạn .
- Thôi , hẹn gặp lại sau nhé .
- Tớ cũng mong gặp lại cậu lắm đó , Thanh Vân ạ .
- Bye nhe .
- Bye .

Nhật Nam gác ống nghe với nét mặt hân hoan . Chỉ một tháng nữa thôi , mình sẽ gặp lại Thanh Vân . Chắc là nó càng đẹp trai hơn khi từ Úc trở về . Rồi Nhật Nam một mình với nỗi thắc mắc , không biết nó về bao giờ mới đi ? Có ở đây lâu không ?

Gương mặt Nhật Nam đầy vẻ tiếc rẻ . Lại chuông điện thoại reo vang . Nhật Nam đi lại nhắc ống nghe :

- Alô .
- Mẹ đây - Tiếng của bà Nghĩa .
- Mẹ à ? Mẹ có khỏe không mẹ ?
- Mẹ vẫn khỏe . Sao cả tuần rồi , con không về nhà ? Ba con mong con lắm đó .
- Con đang bận học , mẹ à . Ngày mai chủ nhật , con sẽ về nhà .

Giọng bà Nghĩa buồn buồn mà Nhật Nam nhận được .

- Chiều nay , con về đi nhe . Mẹ rất nhớ con , và ba cũng muốn nói chuyện với con nữa .

Nhật Nam đành miễn cưỡng chấp nhận khi nhớ tới ba anh :

- Vâng , chiều nay con sẽ về , mẹ ạ .

Giọng bà Nghĩa như vui lên :

- Con nhớ đó nhe . Mẹ và ba chờ cơm con đó .
- Vâng , con nhớ mà .
- Mẹ cúp máy nhé con .

- Vâng , chào mẹ .

Nhật Nam nghe thương mẹ vô cùng khi anh rời khỏi nhà ra sống riêng như vậy . Còn ba anh thì ông chẳng nói gì khi biết anh thích làm những gì anh muốn mà không chiều theo ý của ông .

Anh nhớ lại chuyện xung đột giữa ba và anh khi chọn một nghề cho tương lai của mình . Khi ba hỏi anh vào một buổi chiều trong phòng khách . Lúc đó , anh vẫn còn ở nhà .

- Con định thi vào trường nào vậy Nam ?

Nhật Nam vừa xem cuốn báo Điện ảnh Kịch trường vừa trả lời ba :

- Con định thi vào ngành điện ảnh , ba à .

Ông Nghĩa tròn mắt hỏi lại :

- Con nói gì ?

Nhật Nam lập lại :

- Con định thi vào ngành điện ảnh , vì nó rất thích hợp với con .

Ông Nghĩa đành giọng :

- Ba nghĩ về lâu dài nó không hợp với con đâu . Con nên nhớ , không phải con có chút vóc dáng đẹp trai , đàn hay , hát giỏi là con thi vào đó thì hợp đâu nhe . Ba dám chắc là qua một thời gian , con sẽ chán thôi . Hãy nghe lời ba thi vào trường Sư phạm sẽ hợp với con hơn .

Nghe đến đây , Nhật Nam nhăn nhó :

- Ba bảo con thi vào trường Sư Phạm để suốt ngày đứng trên bục giảng à ?

Thật sự không hợp với con đâu , ba ơi .

Lúc này , ông Nghĩa hạ thấp giọng :

- Hãy nghe lời ba đi .

Nhật Nam vẫn bướng bỉnh :

- Ba hãy cho con tự do lựa chọn tương lai của con đi ba .

Ông Nghĩa nghiêm mặt nói tiếp :

- Con nghĩ là con đã lớn khôn rồi sao ? Con nghĩ con đã nhìn thấy xa hơn ba chứ gì ? Con muốn ba không can thiệp vào tương lai của con , cuộc sống của con chứ gì ? Có thật đúng như vậy không ?

Nhật Nam nghe thật khó xử nên anh nói thật nhỏ :

- Con chỉ muốn ba thông cảm và hiểu con thôi .

Ông Nghĩa ngả đầu vào ghế , gương mặt buồn bã :

- Ba không hiểu con thì ai sẽ hiểu con đây ? Nếu biết ép buộc con như vậy thì ba cũng không thích đâu , nhưng ba có một lời khuyên là : ngành điện ảnh nó có thể đưa con lên tột đỉnh vinh quang , nhưng nó cũng có thể chôn vùi con xuống vực thẳm . Ba chỉ muốn con nhớ lời khuyên của ba như vậy thôi . Và lúc nào , mơ ước của ba là mong con thi vào trường sư phạm .

Vừa nói xong , ông Nghĩa bỏ đi . Và cũng từ đó về sau , ông không bao giờ nhắc đến chuyện thi cử cho tương lai của anh . Cả mẹ anh cũng vậy . Người cũng không hỏi đến để tự anh quyết định lấy mà thôi .

Rồi tụ điểm ca nhạc , vũ trường càng ngày càng hút lấy anh . Đi khuya về tối anh càng sợ làm phiền ba má hơn , nên anh quyết định xin ra ở riêng . Ba anh vẫn không phản đối , ông chỉ nói duy nhất có một câu :

- Con thấy thích tự do bay nhảy thì cứ làm theo ý của mình . Bao giờ con cảm thấy cần một mái ấm gia đình thì con trở về đây .

Cũng từ đó , anh và ba anh có khoảng cách . Ông không còn quan tâm tới anh nữa , nhưng ông cũng không bỏ bê anh . Cho đến ngày hôm nay , anh đã ghi danh dự thi vào trường sư phạm theo mong ước của ông mà ông cũng chưa biết . Ông chỉ thấy anh khỏe , mỗi tuần về nhà một lần là được rồi , ông nói thế .

Ngồi một mình nhớ lại chuyện đã qua , thật lòng nhiều khi anh suy nghĩ về lời nói của ba cũng có lý . Nhiều lúc anh chán chường màn đêm có ánh đèn màu lung linh , trong đó chứa đựng nhiều sự giả dối mà anh đã nhìn thấy .

Chiều nay về nhà , anh có nên nói cho ba anh biết tất cả hay không ? Không đâu . Anh vẫn muốn đem sự ngạc nhiên về cho ba khi anh đã thi đậu . Lúc đó , ông biết vẫn không muộn màng gì .

Hoa Lam lấy bàn ủi , ủi sơ mấy bộ đồ vì nó hơi nhăn . Chưa ủi xong thì Bích Ngân từ phòng đi ra , giọng ngọt lịm :

- Em ủi đồ ha ? Lam ? Có thể cho chị gửi vài bộ được không ?

Hoa Lam không thể nào từ chối được vì cô vẫn muốn được yên ổn , vẫn muốn Bích Ngân xem cô là một ng em gái thật sự , đừng mĩa mai , đừng nói xấu có trước chỗ đông ng thì làm gì cực nhọc đến đâu , cô cũng cam chịu .

Cho ý nghĩ mình là đúng , Hoa Lam dịu dàng :

- Vâng , chị đem xuống đi , em ủi giùm cho .

Bích Ngân hất mặt đi lên , vừa lòng với sự ngoan ngoãn của Hoa Lam .

Một lát sau , Bích Ngân đi ra , trên tay hơn 10 bộ đồ đủ kiểu . Nào đầm , váy , áo sơ mi , quần tây , luôn cả đồ bộ mặc trong nhà . Cô nói với giọng ra lệnh :

- Chị để đây nhe . Ủi giùm chị liền đi để chiều nay chị mặc .

Hoa Lam cam chịu :

- Vâng , em sẽ ủi liền .

Để đồ xuống nền gạch cho Hoa Lam , Bích Ngân ung dung đi đến bộ ghế xa lông nằm nghe nhạc , trông thật thoải mái . Bàn chân cô nhịp nhịp theo điệu nhạc , rất đúng điệu của bài hát "Phiêu du" .

Bà Hằng từ bên ngoài đi vào , thấy Bích Ngân đang nằm nghe nhạc . Đó là chuyện thường xuyên , bà chẳng lạ gì đối với Bích Ngân .

Đi vào giữa phòng , bà thấy Hoa Lam đang cặm cùi ủi đồ . Nhìn thật kỹ , bà thấy toàn là quần áo của Bích Ngân . Bà liền hỏi :

- Con ủi đồ cho Bích Ngân hả , Hoa Lam ?

Hoa Lam vẫn đẩy nhẹ bàn ủi một cách rất khéo . Cô đáp khẽ :

- Vâng . Chi . Ngân nhờ con ủi giùm chỉ mấy bộ thôi , dì à .

Nhìn lại đồng đồ lần nữa , bà Hằng thấy toàn là đồ của Bích Ngân . Bà phật ý nói lớn :

- Bích Ngân ! Sao con rảnh rồi như+ vậy mà lại nhờ Hoa Lam ủi đồ chứ ?

Bích Ngân vẫn nằm im , rồi thản nhiên trả lời mẹ :

- Con thấy Hoa Lam đang ủi nên con nhờ luôn vậy mà .

Bà Hằng gắt giọng :

- Nhờ em ủi thì cũng nhờ một hai bộ thôi . Con đem ra một đồng như thế này mà nhờ người ta , con coi được à ?

Bích Ngân vẫn tỉnh bơ :

- Một bộ cũng ủi , hai bộ cũng ủi , bao nhiêu đó cũng vậy thôi , mẹ à .

Bà Hằng ngồi xuống ghế , bực dọc :

- Con nghĩ con nhờ như vậy có quá đáng không ?

Nghe mẹ bắt bớ mình , Bích Ngân bật ngồi dậy . Cô nói thật lớn :

- Con nhờ Hoa Lam , Hoa Lam đã đồng ý ủi hộ con , tại sao mẹ lại chắt vắn con như vậy ? Giả sử ? Hoa Lam không đồng ý thì con cũng đâu có ép buộc , mẹ nghĩ lại coi đúng không ?

Bà Hằng bực tức đưa con gái cưng của mình . Càng ngày , nó càng ngộ nghịch , càng lười ra . Từ khi có Hoa Lam ở đây , bao nhiêu chuyện trong nhà nó đều đẩy cho Hoa Lam làm hết , mà con nhỏ thì chịu đựng và vẫn vui vẻ , thật là tội nghiệp . Hôm nay lại bắt con nhỏ ủi đồ nữa chứ , thật là quá đáng . Mình phải dạy dỗ nó mới được . Nghĩ vậy , bà liền nói :

- Con lớn rồi , phải biết suy nghĩ một chút . Từ khi có Hoa Lam ở đây , con chẳng làm gì cả . Nấu cơm , giặt đồ , rửa chén đều một mình Hoa Lam làm . Hôm nay , con lại bắt Hoa Lam ủi đồ cho con nữa , con thấy có quá đáng không ?

Bà Hằng nói xong , Bích Ngân không cần suy nghĩ coi đúng hay sai . Cô cãi

lại :

- Con đã nói với mẹ rồi . Nếu Hoa Lam không thích ủi thì đừng nhận , con không hề ép nó . Còn mọi việc trong nhà , nó làm là đúng rồi . Vì nó ăn ở đây thì nó phải làm chớ , không lẽ mẹ bảo con phải hầu nó sao ?

Bà Hằng lắc đầu than vãn khi vừa nghe Bích Ngân nói xong :

- Con thật là ngang bướng . Mẹ không ngờ hôm nay , con gái mẹ tệ đến như vậy . Mẹ buồn quá , Ngân ơi .

Bích Ngân chẳng nghe mẹ mà cô hờn trách :

- Con biết từ khi có Hoa Lam ở đây , con đã phai dần trong lòng mẹ rồi . Vì Hoa Lam thật là khôn khéo , biết làm vừa lòng ba mẹ . Còn con thì ngược lại , con chẳng muốn như vậy , nên từ đây , chắc con sẽ chịu thiệt thòi .

Nghe con trách xa , trách gần mà không đúng đâu vào đâu , bà Hằng lại tức giận quát :

- Con hãy nhìn lại mình đi , con đừng trách ai hết . Con làm cho mẹ quá thất vọng .

Bích Ngân chẳng vừa , đôi mắt cô long lên :

- Mẹ nói thật đấy chứ ? Nếu con làm mẹ thất vọng , mất đi niềm tin thì mẹ nói đi . Từ đây về sau , con phải làm gì , hả ? Có phải ý của mẹ là con làm hết mọi việc trong nhà không ? Đê ? Hoa Lam lên thay thế địa vị của con , mẹ mới vừa lòng .

Câu chuyện càng ngày càng rắc rối hơn . Hoa Lam dừng tay . Cô đến ngồi kế bên bà Hằng , giọng thật êm :

- Di Hằng à ! Lỗi không phải do chi . Ngân đâu , di đừng la chị ấy . Tại con thích ủi đồ nên con ủi giùm chi . Ngân thôi - rồi cô bịa thêm chuyện nói thêm đề bênh vực cho Bích Ngân - Chi . Ngân chỉ đem xuống có một bộ đồ thôi . Tại con kêu chị ấy lấy thêm đồ , di à .

Hoa Lam nói xong , gương mặt bà Hằng như giãn ra , giảm đi vẻ bức tức .

Bà nhìn cô bằng cặp mắt dịu dàng :

- Nhưng dì thấy con đâu có rảnh mà con ỉn nhiều như vậy . Còn bài vở cần phải học nữa chứ . Con có biết , nếu con mà thi rớt thì mẹ con rất buồn đó .

Thấy dì Hằng đã bớt nóng , Hoa Lam chuyển sang chuyện khác :

- Con mới nhận được điện của mẹ .

- Mẹ con nói gì vậy ?

Biết bà Hằng đã quên đi sự trả treo của Bích Ngân , nên Hoa Lam nói thật vui cho bà vui theo :

- Mẹ gửi tiền và gửi thư cho con . Chút nữa , con sẽ đưa cho dì xem .

Bà Hằng mỉm cười khi nhớ đến một người bạn thân thật xa . Cô có một cuộc sống giản dị và bao sự trắc trở của cuộc đời đã đem đến cho cô . Bà nhớ lại chuyện của ngày xưa khi bà và Hoài Thu còn là đôi bạn .

Khi tốt nghiệp đại học sư phạm xong , bà Hằng hỏi Hoài Thu :

- Bạn thích xin về đâu dạy hủ , Hoài Thu ?

Hoài Thu buồn buồn trả lời :

- Mình định xin về phục vụ ở ? Cao nguyên .

Lệ Hằng với cặp mắt tròn xoe :

- Thật hả ?

Hoài Thu khẽ đáp :

- Vâng . Vì gia đình mình chẳng còn ai , mình lên đó phục vụ cho đồng bào miền núi cũng tốt thôi .

Lệ Hằng lo lắng cho tương lai của con mình sau này nên hỏi Hoài Thu :

- Cuộc đời bạn hy sinh như vậy thì tốt rồi . Sau này , nếu bạn có con thì cuộc sống nó sẽ ra sao chứ ?

Hoài Thu ung dung trả lời :

- Nếu mình lập gia đình ở đó thì nó vẫn sống với mình như bao nhiêu người khác , có gì khó khăn đâu ?

Lệ Hằng phân tích :

- Đường đi xa như vậy , chuyện học hành của con cái sau này khó lắm . Hay nghe mình ở lại đây đi . Mình sẽ về nói với ba xin cho bạn dạy ở trong thành phố này , rồi có chồng , có con ở đây luôn nhé .

Hoài Thu lắc đầu :

- Mình đã quyết định rồi . Mình cảm ơn lòng tốt của bạn đã dành cho mình - rồi đôi mắt Hoài Thu như mơ về một tương lai xa xôi lắm . Cô nhìn bạn mỉm cười , nói tiếp - Mình có một yêu cầu , không biết bạn có hứa với mình , được không ?

Lệ Hằng sốt sắng :

- Được , bạn cứ nói đi .

Đôi mắt Hoài Thu vẫn mơ màng :

- Nếu sau này mình có con , mình sẽ gửi nó về nhà bạn để đi học đấy . Bạn có giúp đỡ được không ?

Lệ Hằng mạnh dạn hơn :

- Sao lại không chứ ? Mình hứa với bạn là lúc đó , mình sẽ xem nó như con ruột của mình vậy . Bạn hãy an tâm .

Giờ đây nhớ lại lời hứa ngày xưa , Lệ Hằng nghe xót xa , bởi vì bà không làm tròn nhiệm vụ . Bởi đứa con gái do bà đã quá cưng chiều , giờ đây nó lại làm cho bà đau khổ và khó xử . Bà sẽ dạy dỗ nó bằng cách nào đây ? Bà chẳng chịu thua nó đâu . Rồi bà sẽ có cách cho nó nhìn thấy sự sai lầm của nó đối với Hoa Lam .

Hoa Lam chần chừ chẳng muốn đi xem cuộc thi hoa hậu tổ chức tại thành phố này , do Nhật Nam mời cô và Bích Ngân cùng đi .

Vì có Bích Ngân nên Hoa Lam rất sợ . Không biết cô sẽ nói gì , sẽ làm gì về cô trước chỗ đông người đây ? Cô không muốn đi , đó là lý do mà cô đã từ chối với Nhật Nam . Nhưng chợt nhớ đến đôi mắt anh nhìn cô thật hiền và

lời nói của anh còn vang vang đâu đây :

- Em phải đi nhe Hoa Lam . Nếu ở nhà thì anh cũng chẳng đi làm gì .

Lại một lo lắng khác vây quanh . Nếu cô ở nhà mà Nhật Nam đi với Bích Ngân thì cô yên thân , không có gì để nói . Còn ngược lại , Nhật Nam cũng ở nhà luôn thì Bích Ngân có chịu để yên cho cô không khi Bích Ngân rất mong đến ngày hôm nay được cùng đi với Nhật Nam ? Nếu cô không đi thì điều gì sẽ xảy ra nữa đây ? Hoa Lam lắc đầu không muốn nghĩ đến .

Có tiếng gõ cửa rất nhẹ . Hoa Lam cứ nghĩ là dì Hằng . Cô nhẹ nhàng đứng lên mở cửa .

Trước mặt Hoa Lam là một Bích Ngân thật già dặn bởi những nét trang điểm quá đậm trên gương mặt còn trẻ của mình .

Bích Ngân nhăn mặt khi thấy Hoa Lam với bộ đồ lung ở nhà , giọng cô khó chịu hỏi :

- Sao không chịu thay đồ đi , hay đợi anh Nhật Nam qua năm nỉ nữa mới chịu đi , hả ?

Hoa Lam nén giận , khẽ đáp :

- Chị chờ em một chút . Bởi vì em thấy còn sớm nên em chưa vội thay .

Bích Ngân vẫn thấy bức bối khi có Hoa Lam đi theo , nhưng cô hiểu rất rõ Nhật Nam rất mến Hoa Lam . Nếu không có nó thì Nhật Nam cũng chẳng đi đâu . Vì vậy , Bích Ngân nghĩ có nó đi theo thì cũng được , làm sao nó qua mặt được cô . Cô rất có nhiều cách để cho Nhật Nam thấy được sự hấp dẫn của cô . Chỉ cần cô có cơ hội gần bên anh là được . Và đó cũng là điều kiện tốt cho cô , nhưng ngay bây giờ cô cần phải răn đe Hoa Lam thì tốt hơn .

Nghĩ vậy , cô nói :

- Đi đến đâu thì ngồi im đó nhe , đừng có ăn nói lung tung , người ta đánh giá là nhà quê đó , nhớ chưa ?

Hoa Lam cúi đầu :

- Vâng , em nhớ .

Bích Ngân lại hất mặt :

- Nhớ thì vào thay đồ đi . Tôi đợi ở phòng khách đó .

Nói xong , Bích Ngân ỏng ẹo đi ra phòng khách thì Nhật Nam cũng vừa đến . Bích Ngân với nụ cười thật tươi , kèm theo lời nói soi mói Hoa Lam :

- Anh Nam ngồi chơi đợi Hoa Lam chút nhe . Em đã nhắc nó từ lúc chiều đến giờ mà nó sửa soạn vẫn chưa xong .

Nhật Nam chẳng để ý làm gì . Anh vừa cầm tờ báo lên xem , vừa nói :

- Cũng còn sớm , từ từ mình đi cũng được .

Bích Ngân nghe tức trong lòng , bởi vì đôi mắt Nhật Nam vẫn lướt qua những dòng chữ chớ chẳng thèm nhìn đến gương mặt cô , vóc dáng của cô khi cô đang ngồi đối diện với anh . Vì anh mà cô đã bỏ ra mấy tiếng đồng hồ để trang điểm , mà giờ đây nó chẳng có ý nghĩa gì . Không thể im lặng được , Bích Ngân lên tiếng . Với cử chỉ vô tư , cô hỏi Nhật Nam :

- Anh Nam thấy em hôm nay có đẹp không ?

Nhật Nam hơi bất ngờ bởi câu hỏi của Bích Ngân . Xong , anh cũng trả lời cho vừa lòng cô :

- Nhìn em cũng giống người mẫu lắm , thật là lý tưởng .

Tuy ngoài miệng nói vậy , nhưng thật sự trong lòng Nhật Nam chẳng thích chút nào . Anh thật ngán ngẫm khi phải nhìn những cô gái trét đầy phấn son để cho mình đẹp hơn , dù rằng gương mặt mình rất hoàn mỹ . Anh vẫn thích nhìn những cô gái có nước da hồng và đôi môi đỏ tự nhiên . Càng nhìn lâu , nó càng cuốn hút anh hơn .

Hoa Lam đi ra rất nhẹ , nhưng không qua được sự chú ý của Nhật Nam .

Anh nhìn cô , buông lời khen :

- Trông em xinh và ngây thơ quá , Hoa Lam ạ .

Hoa Lam nhìn lại mình với chiếc áo thun trắng cổ co và chiếc quần jean đen

rẻ tiền , tóc xõa ngang vai không một chút son phấn , không một vết son mới lạ vậy đó . Cứ nghĩ là Nhật Nam chỉ trêu mình thôi , cô nói thật lòng :

- Em mà đẹp gì chứ ? Anh khen như vậy không đúng rồi . Anh khen chị .
Bích Ngân thì hay hơn .

Gương mặt Bích Ngân tái đi và sự nóng giận sắp bùng lên bởi lời nói thật của Hoa Lam , nhưng Nhật Nam đã thấy hết . Anh bèn nói để cho Hoa Lam được yên :

- Thì lúc nãy anh đã khen Bích Ngân giống như người mẫu rồi , thì giờ đây anh khen em cũng đúng vậy .

Một nụ cười nở trên môi Bích Ngân ngay khi Nhật Nam vừa dứt lời . Cô đã được anh xoa dịu nỗi bức tức khi khen cô trước mặt Hoa Lam . Cô rất thích thú và hãnh diện .

Thấy cơn bức tức vô lý của Bích Ngân đã hết , Nhật Nam đứng dậy chủ động :

- Thôi , mình đi , kéo trễ .

Bích Ngân cũng đứng lên , giọng rất ngọt :

- Mình đi anh Nam .

Nhật Nam cùng đi ra cửa với Bích Ngân . Anh quay lại nhìn Hoa Lam với ánh mắt sâu xa , anh nói :

- Đi nhanh lên Hoa Lam . Sao em đi chậm quá vậy ? Đi nhanh lên nói chuyện cho vui .

Thật lòng , Hoa Lam vẫn muốn đi ở phía sau hơn . Cô như vậy thì Bích Ngân mới nhìn cô bằng ánh mắt dễ chịu . Vì vậy , cô vẫn đi từ từ để mặc cho Nhật Nam và Bích Ngân chờ cô ngoài cổng .

Hoa Lam vừa đi tới , Nhật Nam nhanh nhẩu :

- Lên đây anh chở nè , Hoa Lam .

Hoa Lam ngại ngần nhìn sang xe Bích Ngân . Nếu như cô dám chạy xe

trong đường thành phố này thì thật là tiện . Cô sẽ tự chạy một mình để cho Nhật Nam chờ ? Bích Ngân thì tốt biết mấy . Còn đường này , cô chẳng biết chạy xe Max của Bích Ngân . Bởi vậy , cô nhìn sang Bích Ngân là muốn Bích Ngân quyết định cho cô .

Thấy Hoa Lam còn đứng chần chừ đó , Bích Ngân như ra lệnh :

- Lên đây chị chờ nè . Dù gì , chị em mình đi chung cũng tiện hơn .

Hoa Lam bước ra ngồi phía sau yên xe Bích Ngân . Cô không dám vịn vào chiếc áo dắt tiền của Bích Ngân . Cô gắng gượng ngồi vững bằng đôi chân của mình , ngồi thật im dề ? Bích Ngân chở cô đến nhà hát .

Gửi xe xong , Hoa Lam vẫn đi ở phía sau lưng của Nhật Nam và Bích Ngân , vì cô muốn thế .

Đi vào trong nhà hát thật dễ chịu với không khí mát lạnh của nó . Đã đến đúng số ghế được mời , Bích Ngân cố tình muốn ngồi ở giữa nên cô bảo Hoa Lam :

- Hoa Lam ! Vào ngồi trước đi em . - Giọng cô thật ngọt .

Rồi cô ngồi kế Hoa Lam rồi đến Nhật Nam , trong đầu cô sắp xếp như vậy .

Hoa Lam vừa ngồi xuống ghế thì Nhật Nam đã nhanh nhẹn ngồi xuống kế bên Hoa Lam , trong khi Bích Ngân còn đứng đó . Cô không ngờ hành động của Nhật Nam lại nhanh như vậy . Cô đành phải chấp nhận ngồi xuống chiếc ghế còn bỏ trống kế bên Nhật Nam .

Nhật Nam luôn ríu rít nói chuyện với Hoa Lam . Anh giải thích cho cô đủ thứ . Thỉnh thoảng , anh mới xoay qua nói chuyện với Bích Ngân .

Bích Ngân nghe bực tức trong lòng . Cô tự hỏi không biết vì sao mà Nhật Nam chẳng để ý đến cô . Trong khi đó , có biết bao người chung quanh nhìn cô bằng cặp mắt ngưỡng mộ . Sao điều đó Nhật Nam không thấy chứ ?

Không lẽ thật sự là vì Hoa Lam sao ? Nếu như vậy , cô càng tự ái hơn khi so sánh với một cô gái quê mùa như nó vậy .

Nhìn sang thấy Nhật Nam và Hoa Lam vẫn nói nói , cười cười , Bích Ngân bóp đầu than vãn :

- Sao em nhức đầu quá , anh Nam ạ ?

Nghe Bích Ngân gọi mình , Nhật Nam xoay qua cô , anh hỏi :

- Em bị nhức đầu à ?

Bích Ngân lắc đầu rồi than :

- Vâng . Sao hôm nay tự nhiên lại bị như vậy . Nếu biết trước như thế này , thì em ở nhà sướng hơn .

Nhật Nam tỏ vẻ quan tâm hơn khi nghe Bích Ngân than như vậy . Anh nhìn quanh rồi nói :

- Đi xem thi hoa hậu như thế này , chắc chẳng có ai đem dầu theo làm gì đâu . Hay là để anh ra tiệm thuốc tây mua cho em nhe ?

Bích Ngân đáp chống chế :

- Phiền anh quá , em không muốn . Hay là để em cố gắng đi .

Bích Ngân vừa nói xong , Hoa Lam liền ngăn lại :

- Chị để em đi mua cho , chị . Ngan à .

Nhăn mặt , Bích Ngân than :

- Em có biết đường đâu mà đi cho ?

Hoa Lam ra vẻ hiểu biết :

- Lúc này em có để ý ngoài đầu đường có tiệm thuốc tây .

Nhật Nam đứng lên , ngăn lại :

- Để anh đi mua cho . Em đi , anh không an tâm đâu .

Vừa nói , anh đi ra khỏi băng ghế , chỉ còn lại Hoa Lam và Bích Ngân .

Đã thành công với ý định của mình , Bích Ngân chuyển sang ngồi trên ghế của Nhật Nam , rồi giương mắt cố làm như lo lắng lắm :

- Không biết anh Nam đi có xa không nữa ? Sao anh lo cho chị quá vậy , ha ? Hoa Lam ? Chắc là anh để ý đến chị , phải không Lam ?

Bích Ngân cố ý nói như vậy để ngăn chặn những tình cảm của Hoa Lam đối với Nhật Nam .

Hoa Lam không cần hiểu gì , nhưng muốn nói để cho vui :

- Em nghĩ , chắc anh Nam cũng thích chị lắm , cho nên anh mới lo lắng như vậy .

Bích Ngân gật đầu , vẻ thích thú :

- Chị cũng nghĩ như vậy . - rồi Bích Ngân căn dặn thêm - Nếu có điều kiện nói chuyện với anh Nam , em nhớ giúp đỡ cho chị với nhe .

Hoa Lam vẫn vô tư :

- Vâng , em nhớ .

Hoa Lam vừa nói xong thì Nhật Nam cũng vào đến . Anh hỏi :

- Bớt nhức đầu chưa mà hai chị em nói chuyện nghe vui vẻ quá vậy ?

Và bắt buộc anh phải ngồi xuống kế bên Bích Ngân .

Bích Ngân nhìn anh bằng cặp mắt tình tứ , giọng cô nũng nịu :

- Em nghĩ cũng dễ chịu đôi chút .

Rồi Nhật Nam đưa thuốc và nước cho Bích Ngân . Anh nói luôn :

- Em uống thuốc này vào , chắc sẽ hết ngay đó .

Bích Ngân có ý mềm mỏng hơn :

- Vâng , cảm ơn anh .

Giờ đây , Hoa Lam chỉ chú ý đến cuộc thi mà thôi . Cô đã từng nghe nói đến cuộc thi hoa hậu rất nhiều , nhưng cô chưa được nhìn thấy tận mắt . Hôm nay đây , cô mới được thấy . Trong những trang phục , họ biểu diễn thật đẹp và những câu trả lời thật hay và trình độ . Tất cả những thứ đó nó đã cuốn lấy cô , cô đã quên mất Bích Ngân và Nhật Nam . Dù rằng Bích Ngân đang tìm mọi cách để chinh phục Nhật Nam theo sự tính toán của cô . Trong khi đó , Nhật Nam rất là khó chịu bởi vì người anh thích không phải là cô . Anh mong rằng , cô hiểu được điều đó và anh rất mong như vậy .

Vừa thi xong , Hoa Lam cảm thấy nhẹ hẫng người , bởi vì cô đã làm bài rất tốt . Còn Bích Ngân rất vui , bởi vì cô thi chung phòng với Nhật Nam và đã được ngồi gần anh . Bài cô cũng làm giống bài anh , vì anh đã đưa tờ nháp cho cô . Cô nghĩ rằng , chắc cô sẽ đậu .

Soạn xong sách vở để thật gọn vào một góc phòng . Chắc là ngày mai , Hoa Lam sẽ về nhà rồi . Cô thật là sung sướng khi trở lại quê hương của mình . Nghĩ đến đó , đôi mắt Hoa Lam ánh lên niềm vui . Chợt cô nhớ đến lời dặn của Nhật Nam , trước khi về nhà cũng phải giã từ anh chớ . Nghĩ vậy , Hoa Lam đứng lên , đi ra khỏi phòng . Gặp dì Hằng ngồi ở phòng khách , cô nói :

- Dì Hằng không nghỉ trưa à ?

Để tờ báo xuống , bà Hằng mỉm cười :

- Dì cũng mới thức dậy đây . Còn con , không ngủ sao ? Đã thi xong rồi thì ngủ đi để lấy lại sức .

Hoa Lam ngại ngừng nói :

- Vì nhớ mẹ , con ngủ không được . Con định ngày mai , con về nhà .

Bà Hằng ngần ngừ , tỏ vẻ không đồng ý :

- Ở lại đây đi chơi vài ngày hằng về . Dì có nói với mẹ con qua điện thoại rồi .

Hoa Lam ngồi đưa tay lên bàn như khó xử lắm . Cô có thể ở lại đây vài ngày cũng được , nhưng vì cô không muốn Bích Ngân nhìn cô bằng ánh mắt khó chịu , soi mói , nên cô muốn về nhà là vậy . Hoa Lam tự an ủi mình : "Đã chịu đựng được mấy tháng rồi , chỉ còn mấy ngày nữa thôi , ráng cố gắng đi" . Nghĩ vậy , cô hỏi :

- Mẹ con có đồng ý không dì ?

Bà Hằng cười tươi :

- Mẹ con nói , bao giờ con về cũng được . Mẹ con mừng nhất là con làm bài rất tốt - Rồi bà hỏi lại lần nữa - Vậy con có đồng ý ở lại không ?

Hoa Lam gật đầu , thưa :

- Vâng , con sẽ ở lại - Rồi cô ngập ngừng nói tiếp - Con định xin dì cho con sang nhà anh Nhật Nam để từ giã anh ấy . Dù gì anh cũng là người bạn tốt . Ở trong lớp , anh giúp đỡ con rất nhiều .

Bà Hằng dễ dãi :

- Ừ . Con có rảnh , cứ qua bên đó chơi . Dì thấy nó cũng tốt lắm đó . Nếu không nhờ nó , kỳ thi này Bích Ngân khó mà đậu . Bích Ngân khen nó không ngớt lời đó , con ạ .

Hoa Lam nhớ lại bữa cơm chiều hôm đó . Vừa đi thi về , Bích Ngân huyền thuyên kể về Nhật Nam rằng : Cô đã được ngồi gần bên anh . Anh làm bài rất tốt và đã đưa cho cô xem . Và cô nói với anh là sẽ trả ơn anh một châu thật linh đình . Lúc đó , dì Hằng , dưỡng Hoàng cũng rất vui . Hai người tính chiêu đãi Nhật Nam tại nhà cho thân mật .

Sợ dì Hằng hiểu lầm mình có ý với Nhật Nam , dù rằng dì chưa nói gì , nên cô lên tiếng :

- Dì biết không ? Con thấy hình như anh Nam thích Bích Ngân lắm . Hôm tui con đi xem cuộc thi hoa hậu , Bích Ngân bị nhức đầu , anh chạy đi mua thuốc , thật là cảm động .

Là người nhìn xa , bà Hằng vui khi nghe Hoa Lam nói như vậy . Bà nói thật lòng mình :

- Bích Ngân không hợp với Nhật Nam đâu , con ạ . Dì cũng nhìn thấy rồi điều đó . Dì thấy Bích Ngân có thích nó thiệt , nhưng bản tánh của Bích Ngân rất là kỳ quặc . Thích thì thích như vậy , nhưng chưa phải là tình yêu đâu - rồi bà khuyên nhu ? Hoa Lam - Con đừng bận tâm gì cả , cứ vô tư như vậy là tốt rồi .

Lời của dì Hằng nói ra làm cho Hoa Lam thật bất ngờ . Dì đã hiểu tất cả . Dì cũng không bênh vực Bích Ngân , cũng không ý kiến gì . Dì muốn mọi việc

diễn ra một cách tự nhiên . Hoa Lam thầm khâm phục dì Hằng , người bạn của mẹ đúng là tri kỷ . Rất khó tìm được người bạn như vậy trên đời .

Thấy Hoa Lam vẫn còn ngồi thừ ra suy nghĩ , bà Hằng nhắc nhở :

- Sao con không qua nhà Nhật Nam đi ? Để chiều nó đi chơi , không có ở nhà đâu .

Hoa Lam đáp khẽ :

- Vâng .

Rồi cô đứng lên , đi sang nhà Nhật Nam .

Đưa tay bấm nhẹ chuông , Hoa Lam đứng chờ đợi .

Một thanh niên cao lớn , gương mặt trắng hồng ra mở cổng . Nhìn cô gái lạ , anh hỏi thật lịch sự :

- Xin lỗi , cô tìm ai ?

Vừa hỏi , người thanh niên vừa quan sát cô gái . Mới nhìn vào , trông cô chẳng có gì đẹp cả , nhưng nhìn kỹ lại , thì cô có sức thu hút lạ kỳ bởi sự đơn giản có pha lẫn tính cách mộc mạc trên gương mặt cô .

Còn Hoa Lam , cô cũng hơi lo sợ bởi vì cô rất ít tiếp xúc với những anh thanh niên lạ . Cô ngập ngừng đáp :

- Tôi muốn gặp anh Nam . Có anh ở nhà không anh ?

Thanh Vân chưa trả lời thì Nhật Nam ra đến . Thấy Hoa Lam đứng xó rợ , anh mời mọc :

- Hoa Lam đó hả ? Vào đây em . Vậy mà anh cứ nghĩ là bạn của Thanh Vân chứ . Từ hôm qua đến nay , không biết bao nhiêu là người đến tìm nó , anh không nghĩ là em sang đây chơi .

Hoa Lam vào nhà , mắt đi về tự nhiên bởi căn phòng quá sang trọng . Bộ ghế xa lông bằng gỗ mun bóng loáng làm cho căn phòng ẩn hiện nét đẹp xưa và nay , thật ngộ nghĩnh .

Nhật Nam vào trong . Lát sau , anh trở ra với hai lon sâm bi dao trên tay đã

được mở nắp sẵn . Anh để trước mặt Hoa Lam :

- Uống nước đi em .

Rồi anh nhìn sang Thanh Vân , anh hỏi :

- Cậu có uống không Vân ?

Thanh Vân lắc đầu . Anh ngồi đối diện với Hoa Lam . Anh vẫn muốn nhìn nét đẹp của cô . Sao anh thích nhìn cô đến thế ?

Hoa Lam vẫn vô tư , cô không thèm để ý tới Thanh Vân . Cô nhìn Nhật Nam :

- Em định qua đây từ giã anh Nam , vì một hai ngày nữa , em về nhà rồi .

Nhật Nam nhú mày :

- Sao gấp vậy Lam ? Vừa thi xong , ở lại đây đi chơi vài ngày rồi về .

Hoa Lam như tâm sự :

- Em rất nhớ nhà , em không thích ở đây lắm . Lúc này , dì Hằng cũng bảo như anh vậy , em thật khó xử bởi dì cũng nói với mẹ em rồi , nhưng trong lòng em muốn về lắm .

Nhật Nam quan tâm hơn :

- Em không thích gặp Bích Ngân , phải không ?

Hoa Lam trả lời với ánh mắt buồn buồn :

- Không hẳn là như vậy đâu , anh Nam ạ .

Thấy cô gái này nói chuyện rất hiền . Trong cô có nhiều tâm sự làm cho Thanh Vân muốn quen và muốn tìm hiểu rất nhiều về cô . Vì vậy , anh nhìn Nhật Nam trách móc :

- Nam ! Sao cậu không giới thiệu cho mình quen nhau với ? Dù gì , mình cũng là bạn của cậu mà .

Nhật Nam chợt nhớ ra , anh xoa xoa vầng trán của mình :

- Cho mình xin lỗi nhe , Thanh Vân . Bây giờ , mình quên mất chuyện đó -

Rồi anh chỉ sang Hoa Lam , nói - Đây là Hoa Lam . Cô là bạn hiền của mình

từ lúc đi luyện thi . Nhà cô ở tận Tây Nguyên lên đây học . Cô ở nhà của dì Hằng đối diện với nhà bạn đó .

Nghe Nhật Nam nói vậy , Hoa Lam mới nhớ đến . Có lần , anh nói chuyện với Bích Ngân là nhà anh đang ở là của bạn anh . Vậy thì ra là anh này mới từ Úc trở về đây ư ?

Giờ nhìn sang Thanh Vân , Nhật Nam giới thiệu :

- Đây là Thanh Vân , bạn của anh từ Úc mới về . Và nhà này , cũng là nhà của nó . Anh nhớ , hình như anh có nói với em và Bích Ngân rồi .

Nãy giờ , Thanh Vân nghe Nhật Nam như kể lể về anh , anh nở nụ cười rất đơn giản :

- Bạn giới thiệu gì mà kỳ vậy . Nhà này là của ai chẳng được . Cậu ở đây cũng như nhà của cậu vậy . Nếu không có cậu làm sao nó sạch sẽ như thế này - Rồi anh nhìn sang Hoa Lam , bất ngờ hỏi cô - Anh nói vậy có đúng không , Hoa Lam ?

Hoa Lam mỉm cười không trả lời . Cô nghĩ cả hai người đều đúng , nên cô im lặng .

Một nụ cười thật là trong sáng trên nét mặt mộc mạc , dịu dàng kia làm cho Thanh Vân càng thích hơn . Vì vậy , anh muốn tìm hiểu hơn về cô gái này , nên anh hỏi :

- Em ơ ? Tây Nguyên chắc là không khí trong lành và phong cảnh đẹp lắm hả , Hoa Lam ?

Hoa Lam vẫn thản nhiên :

- Đối với em thì nó rất đẹp . Còn đối với người khác , em không biết có đẹp hay không ?

Thanh Vân nói tiếp luôn :

- Khi nào em về , em có thể cho tụi anh đi theo về , có được không ?

Nghe Thanh Vân nói vậy , gương mặt Hoa Lam không được vui . Nhà cô rất

nghèo , không có cao sang , đầy đủ tiện nghi như ở đây . Biết họ có thông cảm cho cô không hay là họ lại cười vì sự nghèo khó của cô ? Chứ được bạn bè đến quê nhà mình thì thật là vinh hạnh . Nhưng có sự khó khăn như vậy , cô có nên nói thật hay không ?

Nhìn thấy vẻ mặt lưỡng lự của Hoa Lam , Nhật Nam hiểu ngay :

- Em ngại không muốn cho tụi anh đến nhà , phải không Lam ? Sao em lại có ý nghĩ cho tụi anh là những hạng người như vậy ? Giàu với nghèo có quan trọng gì đâu . Anh nghĩ mình sống có tình , có nghĩa là tốt rồi , em ạ . Hoa Lam cúi đầu , nói thật :

- Vừa qua , em thoáng có ý nghĩ đó . Tại vì nhà em rất nghèo , em rất ngại khi hai anh đến chơi . Thật tình , em ngại lắm .

Thanh Vân nhìn cô thương hại . Anh an ủi :

- Ở đời , có người giàu kẻ nghèo chớ đâu phải ai cũng giống ai . Vì tình bạn , mình hiểu và thông cảm nhau là được rồi . Chuyện giàu nghèo , em đừng nên mặc cảm - hướng mặt sang Hoa Lam , anh cười , nói tiếp - Biết đâu sau này , em giàu hơn tụi anh rồi sao , ha ? Lam ?

Hoa Lam giờ đây cũng tự nhiên khi nói chuyện với Thanh Vân . Cô cảm nhận ra con người này thật dễ hiểu và đồng cảm với cô . Anh không tỏ vẻ hay ra vẻ mình là một Việt kiều , anh rất bình dị , dễ gần gũi . Vì vậy , cô nở nụ cười hồn nhiên nói :

- Anh Vân nói để an ủi em thôi , chớ em nghĩ mỗi người có một số phận .

Riêng em thì em biết và chấp nhận cuộc đời em là vậy . Em chỉ hy vọng sau này , em thi đậu học xong . Ra trường , em về dạy trên mái trường của em và sống cận kề bên mẹ là em hạnh phúc rồi .

Nghe Hoa Lam nhắc đến gia đình , Thanh Vân hỏi tiếp :

- Em chỉ còn có mình mẹ à ?

Hoa Lam gật đầu :

- Vâng . Ba em đã chết từ khi em còn nhỏ .

Như đồng cảm với Hoa Lam , Thanh Vân kể về gia đình anh :

- Còn anh thì ngược lại . Anh chỉ còn cha thôi . Mẹ anh cũng mất từ khi anh còn nhỏ .

Hoa Lam thân mật hỏi :

- Ba anh không có vợ khác à ?

Như tâm sự , Thanh Vân kể thêm :

- Thực sự , anh cũng khuyên ba nên có vợ để có người chăm sóc , nhưng ba nói rằng ba chưa gặp được người nào vừa ý . Đích thực là tình yêu rồi , thì con có cản ba cũng không được đâu , con ạ .

Hoa Lam tưởng nhớ mẹ mình , cô nói :

- Còn mẹ em thì muốn dành hết tình thương cho em , nên mẹ không muốn bước thêm bước nữa .

Hoa Lam vừa nói xong thì từ bên ngoài , Bích Ngân đột ngột đi vào . Mọi người nhìn lên , mời cô :

- Ngồi ghế đi Bích Ngân .

Bích Ngân ngồi xuống ghế , vẻ yếu điệu . Trước mặt người đàn ông lạ sang trọng , cô càng làm dáng hơn , rồi cô nói với giọng rất chuẩn :

- Em định sang đây gọi Hoa Lam về nấu cơm vì sắp chiều rồi .

Hoa Lam ngỡ ngàng bởi vì lời nói trắng trợn của Bích Ngân . Cô nhìn xuống nền gạch với cặp mắt buồn hiu . Một lúc , cô nói như biết lỗi :

- Em cũng định về này giờ , nhưng vì mới gặp anh Vân từ Úc về , nên em ngồi nói chuyện hơi lâu .

Không để cho mọi người nói gì , cô đứng lên với nét mặt bị tổn thương :

- Em về nhé , anh Nam .

- Em về nhé , anh Vân .

- Chi . Ngân ở lại chơi , em về trước .

Nói xong , Hoa Lam đi ra khỏi cửa với sự cam chịu của mình .

Bích Ngân vẫn ngồi đó . Vừa nghe Hoa Lam nói sơ về anh Vân từ Úc mới về , chắc là người thanh niên này đây . Đưa mắt trộm nhìn sang Thanh Vân và Nhật Nam , rồi cô so sánh . Thanh Vân phong độ hơn Nhật Nam . Bởi vì Thanh Vân là Việt kiều , nên cô có ý nghĩ như vậy , chớ thực tế chẳng ai thua ai cả .

Vì cử chỉ thiếu tế nhị của Bích Ngân đối với Hoa Lam lúc này , mà Nhật Nam không muốn nói chuyện với cô dù chỉ là câu xã giao thôi . Thực lòng , anh rất bất mãn khi ngồi đối mặt với cô .

Còn Thanh Vân vì chưa rõ bản tánh của Bích Ngân , nên anh chỉ nghĩ một cách đơn giản . Do Bích Ngân quá tự nhiên , nên cô nói vậy , chứ anh chẳng nghĩ xa xôi gì . Để cô ngồi im cũng hơi kỳ nên anh làm quen :

- Cô ở chung nhà với Hoa Lam à ?

Với đôi mắt chớp chớp , Bích Ngân tạo cho nét dịu dàng , nhưng không khỏi bản tính khoe khoang :

- Vâng . Hoa Lam ở trọ nhà em từ khi ôn thi cho đến nay . Em với nó đâu có bà con gì . Vì ngày xưa , mẹ em và mẹ nó là bạn , nên bây giờ phải giúp họ thôi .

Dù cố tạo cho mình sự dịu dàng cách mấy , nhưng Thanh Vân vẫn nhìn thấy sự khinh người qua lời nói của Bích Ngân . Vì vậy , anh từ tốn khuyên :

- Giúp đỡ người là một điều rất tốt . Anh nghĩ em nên cố gắng duy trì nên hiểu và thông cảm nhau hơn .

Bích Ngân thu người lại rất hiền lành . Giờ đây , cô quyết định tìm mọi cách để lấy lòng anh Việt kiều này , còn Nhật Nam kể như phôi pha đối với cô .

Vì thế , cô nhẹ nhàng hơn :

- Vì hôm nay em bị bệnh , nên em mới gọi Hoa Lam về nấu cơm . Chớ những ngày khác , hai chị em xuống nấu . Vừa nấu , vừa trò chuyện thật là

vui vẻ .

Thật sự , nhìn Bích Ngân thì Thanh Vân chẳng thích cô ở điểm nào , vì cô như bao cô gái khác , quá trau chuốt , mất hết vẻ thơ ngây mà thượng đế đã ban cho họ . Lúc tuổi xuân , đừng để cho nó trôi qua . Thanh Vân tiếc rẻ như vậy . Anh so sánh với Hoa Lam thì điều này thể hiện rất rõ ở cô , thật là thích . Thanh Vân thầm khen Hoa Lam như vậy . Nhưng vì lịch sự và ga lăng là thói quen của anh , anh nói cho vui :

- Bây giờ , anh quên lấy nước mời em , mà em tên gì , nói cho anh biết đi ?
Bích Ngân chưa trả lời thì Nhật Nam muốn "biến" vào trong , nên anh đứng lên :

- Để mình đi lấy nước cho , bạn ngồi đây nói chuyện với Bích Ngân đi .

Nhật Nam vừa nói xong , Thanh Vân "à" lên thật lớn :

- Em tên Bích Ngân à ? Nghe cũng hay đấy .- Rồi anh nói luôn - Còn anh tên là Thanh Vân . Chắc bây giờ em cũng nghe rồi , phải không ?

Bích Ngân gật đầu , vẻ ngoan ngoãn :

- Vâng , em đã nghe rồi .

Nhật Nam đem lon nước bí đao ra để trước mặt Bích Ngân , rồi anh đi vào trong một cách lặng lẽ .

Còn lại hai người , Thanh Vân vẫn quen với sự thoải mái , nên anh ngã vào ghế như đã quen thân với Bích Ngân lắm .

Bích Ngân thấy thật dễ chịu khi Nhật Nam đã vào trong . Cô liền hỏi thăm Thanh Vân :

- Anh Vân về đây chơi , chừng nào về lại bên đó ?

Thanh Vân gục gặc đáp :

- Chắc là hơn một tháng , Ngân ạ .

- Vậy anh có dự kiến đi đâu chơi chưa ?

Thanh Vân lắc đầu :

- Chương trình thì chưa có , nhưng lúc này , anh và Nhật Nam định sẽ đi theo Hoa Lam lên Tây nguyên chơi - và Thanh Vân rủ rê - Nếu tới đó , em thích thì cùng đi với tui anh .

Không lẽ nói là thích thì thật là ngượng miệng . Như đã tính trước , Bích Ngân ôn tồn :

- Em cũng định kỳ này đi theo Hoa Lam để thăm dì Thu , mẹ em cũng đồng ý cho em đi rồi .

Thấy lon nước vẫn nguyên , Thanh Vân nhắc :

- Em uống nước đi chứ .

- Vâng , cảm ơn anh .

Nói xong Bích Ngân e dè cầm lên hút thật nhẹ , pha lẫn chút ngại ngùng . Cô cố ý cho những cử chỉ vừa rồi không qua khỏi cặp mắt của Thanh Vân . Cô cố ý cho anh nhìn thấy tất cả .

Chợt chuông điện thoại reo vang . Lúc này , Bích Ngân nghĩ cô nên về là tốt nhất . Vì trước mặt , cô vẫn còn những điều kiện để gặp anh , nên cô mỉm cười rất lịch sự :

- Anh Vân nghe điện thoại đi , em về nhe .

Thanh Vân cũng lịch sự không kém , anh hứa hẹn :

- Anh em mình ở đối diện nhau mà , gặp nhau hàng ngày , phải không Ngân ?

Bích Ngân vẫn vui vẻ với ánh mắt đầy ngưỡng mộ .

- Vâng , em về nhe . Không làm phiền anh nữa đâu .

Thanh Vân gật đầu , đi nghe điện thoại . Anh không tiễn Bích Ngân .

Bích Ngân đi ra khỏi cổng , cô khóa cánh cổng lại cẩn thận . Cô vẫn mong những cử chỉ của cô được Thanh Vân nhìn thấy , để anh vừa lòng với một cô gái vừa đẹp , vừa trình độ như cô . Rồi hai người sẽ làm đám cưới , cô sẽ theo anh sang Úc . . . Bích Ngân thầm nghĩ : "Rồi đây , cô sẽ có một cuộc

sống thật tuyệt vời"

Qua một ngày đường vất vả , mọi người cùng đến Tây Nguyên . Hoa Lam đi trước với vẻ mặt chẳng có gì mệt mỏi . Cô nhìn mọi người ở phía sau , nói :

- Cũng gần đến nhà em rồi . Chắc là anh Nam , anh Vân và chị . Ngân mệt lắm hả ?

Thanh Vân trông cũng mệt , nhưng gương mặt đầy phấn khởi , anh nói :

- Không khí thật là trong lành và cảnh vật thì rất đẹp , anh rất thích .

Còn Bích Ngân than thở :

- Đường đi thật là heo hút quá , toàn là bụi đỏ không . Sống như thế này , chị sống không nổi đâu , Hoa Lam à .

Riêng Nhật Nam thì anh vẫn lặng thinh . Anh cũng giống như Hoa Lam , Thanh Vân vậy . Anh rất thích không khí ở đây . Thỉnh thoảng lại có một cơn gió nhẹ đi qua , mang theo hương rừng đầy mùi vị của những loài hoa dại , cỏ dại và những cây mới đâm chồi .

Đến một làng không lớn lắm , nhà nhà nằm rải rác trên những mảnh vườn của mình .

Hoa Lam dẫn mọi người quẹo vào một mảnh vườn nhỏ có ngôi nhà bằng cây nằm khuất phía sau . Ở phía trước sân được trồng các loại cây ăn trái và những loài hoa dại mọc chen nhau trên lối đi .

Cửa không khóa , vậy là có mẹ ở nhà . Hoa Lam gọi :

- Mẹ ơi , mẹ !

Vẫn không nghe tiếng mẹ , Hoa Lam để đồ xuống chiếc giường bằng tre đã lên nước rất bóng . Cô nói với mọi người :

- Các anh chị để đồ xuống giường nè , và ngồi nghỉ đi nhé . Chắc mẹ em đang ở ngoài vườn , để em ra gọi mẹ vào .

Hoa Lam vừa bước đi thì Thanh Vân và Nhật Nam nói theo :

- Cho anh đi theo ra vườn với Lam .

Hoa Lam nhướn mắt , hỏi vui :

- Các anh không mệt sao ?

Thanh Vân đáp nhanh :

- Mệt gì chứ . Tụi anh là trai tráng mà - Rồi nhìn sang Bích Ngân , nói - Bích Ngân ! Em có mệt thì ngồi đây nghỉ đi .

Bích Ngân cứ tưởng Thanh Vân quan tâm đến mình , cô ra vẻ tiểu thư hơn :

- Em mệt lắm , nhưng ở đây một mình em sợ lắm . Nhất là mấy cái con gi dòi dài dài đục vào nó , nó cuốn lại như anh đục lúc nãy đó , em sợ lắm .

Hoa Lam à lên một cái , cô giải thích :

- Con đó là con cuốn chiếu , nó hiền lắm . Chị đục nó là nó quấn lại tròn quay thật dễ thương . Nó không có cắn ai cả .

Bích Ngân ra vẻ hơn :

- Nhưng chị thấy nó nhiều chân , chị sợ lắm .

Hoa Lam khiêm tốn :

- Đó là do chị nhìn chưa quen thôi .

Nhật Nam nghe náo nức . Anh vừa muốn khám phá khu vườn , vừa muốn gặp mặt mẹ của Hoa Lam , nên anh cắt ngang :

- Nếu sợ thì đi theo tụi anh ra vườn chơi .

Giờ đây nhớ đến đôi chân của mình , Bích Ngân nhăn nhó :

- Hoa Lam ơi ! Có đôi dép thấp nào không ? Cho chị mượn đi . Mang đôi giày này cao quá , chân chị đỏ hết trơn rồi .

Hoa Lam với động tác thật lẹ , cô khom xuống lấy đôi dép mà cô đang mang , đem lại để xuống ngay chân Bích Ngân :

- Chị mang dép này dễ đi lắm , em đi chân đất quen rồi .

Không còn lý do để ồng ẹo nữa khi mọi người đã đi ra ngoài , cô đành phải theo sau và than vãn một mình :

- Mang đôi dép này khi về nhà , chắc đôi chân của mình đen thui quá , thật là

chán .

Thấy mẹ đang đứng bên cây nhãn xum xuê nói cuối vườn , Hoa Lam gọi lớn :

- Mẹ ! - Và cô chạy đến bên mẹ như một đứa trẻ con . Cô ôm chầm lấy mẹ , rồi rít hỏi - Mẹ đang làm gì vậy ?

Bà Thu nhìn con gái , trông cô trắng hơn qua mấy tháng ở thành phố . Bà vuốt má con , giọng ngọt ngào :

- Con mới về à ?

- Vâng . - Hoa Lam vừa gạt đầu thì Nhật Nam , Thanh Vân và Bích Ngân cũng vừa đi đến . Cô giới thiệu luôn - Mẹ ơi ! Đây là Nhật Nam . Còn đây là Thanh Vân - cô vừa nói , vừa chỉ tay cho mẹ thấy và cô nói tiếp - Anh Nam và anh Vân ở đối diện với nhà dì Hằng đó mẹ .

Bà Thu từ tốn :

- Các cháu mới đến chắc là mệt lắm , phải không ?

Còn Bích Ngân thì bà đã biết rồi . Bà nhìn Bích Ngân với đôi mắt quan tâm hơn :

- Còn Bích Ngân , sao không ở nhà nghỉ cho khỏe mà ra đây ? Nắng gió thế này , nó sẽ nhuộm con thành màu đen đó .

Được dịp , Bích Ngân màu mè hơn :

- Con không dám ở trong đó một mình đâu , con sợ đủ thứ hết , dì ạ .

Bà Thu nhìn con như dạy dỗ :

- Vậy sao con không ở trong nhà với chị , ha ? Lam ?

Hoa Lam nói yếu xiu :

- Con ra đây tìm mẹ mà .

Bà Thu vẫn có lý của mình :

- Chỉ cần con gọi lớn là mẹ nghe rồi . Nào ! Bây giờ chúng ta vào nhà , ở đây nắng lắm .

Nãy giờ , Thanh Vân quan sát người trước mặt , bà ăn mặc thật giản dị . Một chiếc áo bà ba màu cỏ úa , với chiếc nón lá rộng nhưng không vì thế mà nó che đi sự dịu dàng và duyên dáng của lứa tuổi trung niên của bà . Bà thật đẹp !

Có cảm tình ngay với người đàn bà này , Thanh Vân tự nhiên hỏi :

- Dì à ! Dì đang làm gì vậy ? Cho tụi cháu làm với . Lên đây mà ngồi ru rú trong nhà , tụi cháu không thích đâu .

Nghe Thanh Vân nói như vậy , Nhật Nam nói thêm :

- Thằng Vân nói đúng đó dì . Tụi cháu lên đây là để học hỏi những điều lạ . Vả lại , giờ này nắng sắp tắt rồi , đâu có nóng gì đâu .

Thấy vẻ mặt nhiệt tình của Nhật Nam và Thanh Vân , bà Thu không thể không chấp nhận được . Bà đành miễn cưỡng nói :

- Thôi được rồi . Nếu hai cháu thích ở đây thì bao nhiêu chùm nhãn này lại để cho dơi khỏi ăn . Còn Hoa Lam thì vào trong xách nước cho chị tắm đi , và ở trong nhà chơi với chị đi con .

Hoa Lam cũng muốn ở lại đây phụ với mẹ , nhưng lời mẹ nói ra , cô không dám cãi lại , đành phải đến bên Bích Ngân :

- Mình vào nhà chi . Ngân .

Vào nhà , Bích Ngân còn chán hơn . Thà ngồi dưới gốc cây nhãn này vừa mát , vừa có Thanh Vân cũng vui vui . Nghĩ thế , cô nói giọng thật dễ chịu :

- Con ngồi đây chơi được rồi , không cần vào trong nhà đâu , dì ạ . Ở đây có mọi người , đông vui hơn .

Nghe Bích Ngân nói vậy , bà Thu đi về phía cây chuối đang trổ một buồng thật sai . Bà chặt một mớ lá thật lành đem đến lót xuống đất kế bên Bích Ngân , bà dịu dàng :

- Con ngồi lên đây nè . Ngồi chồm hồm như vậy một hồi , tê chân lắm .

Bích Ngân nói với gương mặt tự đắc :

- Vâng , con cảm ơn dì .

Ngoài kia , Hoa Lam đang hướng dẫn cho Nhật Nam và Thanh Vân bọc kín những chùm nhãn thật sai . Họ làm trong tiếng cười nói , thật là vui vẻ .

Buổi sáng mờ sương , bà Thu cùng với Nhật Nam và Thanh Vân bên tách trà nóng . Họ tâm sự với nhau thật vui vẻ , cười mở không phân biệt giàu nghèo .

Thanh Vân uống một ngụm trà , rồi anh hỏi :

- Dì Thu sống ở đây bao lâu rồi ?

Bà Thu trầm ngâm đáp . Bà không muốn nhớ đến một quá khứ mà bà đã cố chôn sâu tận đáy lòng . Quá khứ của tuổi trẻ , của một đêm mưa ngọt ngào .

Bà hắng giọng :

- Dì lên đây đã hơn 20 năm rồi .

Thanh Vân hỏi tiếp :

- Ngày xưa , chắc là dì xin lên đây dạy , hả dì ?

Bà Thu chỉ gạt đầu thay cho câu trả lời . Thật sự bà không muốn nhắc đến sự hy sinh của bà . Bà chỉ nghĩ rằng , đó là điều bà thích làm mà thôi .

Như hiểu được tánh của bà Thu , Nhật Nam chuyển câu chuyện . Anh hỏi :

- Dì Thu à ! Con thường nghe người ta nói : "Rừng trong văn hóa Tây Nguyên" , có nghĩa là sao vậy dì ?

Bà Thu mỉm cười với đôi mắt sáng ngời , giọng bà như đang giảng dạy :

- Trước hết , phải biết đến văn hóa Tây Nguyên . Đó là nói đến những công chiêng , nha rông , hoa văn , đua voi , rồi những lễ hội . . . Còn có thể có những trường ca , những Đam San , Xing Nhã , Kinh Dú , Đông Dư , Đam Noi . . . Đó là những biểu hiện độc đáo của văn hóa Tây Nguyên . Nhưng muốn tồn tại nền văn hóa thì phải có rừng . Rừng trong đời sống xã hội con người . Rừng trong văn hóa Tây Nguyên . Nếu không hiểu được rừng , ý nghĩa , vai trò của rừng trong đời sống con người ở đây thì rất khó . Hoặc hầu như không hiểu gì về Tây nguyên , con người Tây Nguyên , văn hóa

Tây Nguyên .

Như hiểu biết , Thanh Vân hỏi tiếp :

- Cháu nghe một nhà văn học đã nói : "Nền văn minh Tây Nguyên là một nền văn minh thảo mộc" .

Bà Thu gật đầu , đáp :

- Đúng vậy . Mọi thứ trong làng , mọi thứ để sống , cả vật chất lẫn tinh thần đều làm "bằng rừng" . Như cột nhà , sàn và vách nhà , mái nhà . . . Cho nên đối với TN rừng hoàn toàn không phải là vật chất , là tài nguyên , là môi trường . Theo nghĩa hẹp , rừng là tâm linh . Vì vậy , nó là cội nguồn của văn hóa ở đây . Đố ai có thể tìm ra được một biểu hiện văn hóa nào ở đây mà không liên quan đến rừng . Hay đúng hơn , không có mối quan hệ sâu xa thăm thẳm của con người với rừng làm cơ sở .

Rồi bà trầm giọng nói tiếp :

- Và ở đây , nếu không giữ được rừng mà tiếp tục phá rừng , tiêu diệt rừng như nó đã và đang bị tiêu diệt thì đừng nói gì đến văn hóa , bảo vệ văn hóa . Mọi thứ lễ hội ồn ào và diêm dúa sẽ chỉ là "diễn" , là giả mà thôi .

Vẫn giọng của một nhà giáo , bà nói tiếp :

- Hai cháu biết không ? Đối với cái chết , người Tây Nguyên cũng có thái độ đặc biệt liên quan đến rừng . Sau một thời gian chôn cất người chết , họ "bỏ mả" hoàn toàn không chăm nom gì nữa . Họ giao cho rừng , trả con người ấy lại cho rừng . Người TN tin rằng , linh hồn người chết sau một số vòng tuần hoàn , cuối cùng sẽ biến thành những giọt sương mai trên lá cây trong rừng . Chút nữa , Hoa Lam sẽ dẫn các cháu đến những cánh "rừng ma" cách đây cũng khá xa .

Đã làm vệ sinh buổi sáng xong , Bích Ngân vừa nghe qua , cô liền hỏi :

- Từ đây đến đó đi bằng phương tiện gì vậy , dì Thu ?

- Phải đi bộ thôi con ạ . Vì chúng nằm trên núi và giữa rừng già hẻo lánh mà

thôi .

Bích Ngân rên rỉ :

- Vậy làm sao con đi cho nổi chớ ? Nhưng mà đến đó để làm chi , rủi gặp ma thì sao ?

Bà Thu vẫn an :

- Tuy gọi là vậy , nhưng làm gì có ma . Dì chỉ sợ con đi không quen thôi .

Như để giải quyết vấn đề , Nhật Nam lên tiếng :

- Nếu em sợ đi một thì ở nhà nghỉ ngơi , để tụi anh đi với Hoa Lam .

Bích Ngân đang suy nghĩ . Ở nhà thì cô cũng không muốn , vì không được gần gũi Thanh Vân . Còn đi thì cô không thích chút nào , toàn rừng và rừng , có gì đâu mà thích chứ . Chợt suy nghĩ lại , nếu đi chung với Thanh Vân , được anh dìu dắt lên núi hoặc xuống đèo thì còn gì hơn . Nghĩ vậy , cô đáp :

- Em cũng đi , nhưng các anh phải chờ và dẫn em đi đó nhe .

Nghe Bích Ngân nói vậy , Thanh Vân mỉm cười :

- Không lẽ đi chung có bốn người mà tụi anh lại bỏ em đành lòng sao ? Em lo xa quá , Bích Ngân à .

Được dịp , Bích Ngân "bật đèn xanh" với Thanh Vân :

- Vậy thì hôm nay , em giao phó tính mạng em cho anh đó . Nếu xảy ra chuyện gì , anh phải chịu hoàn toàn trách nhiệm đó nhe .

Thanh Vân vẫn cười tươi . Anh chẳng nghĩ gì , giọng bình thường :

- Anh hân hạnh dữ vậy sao ?

Nhật Nam hiểu tánh của bạn mình . Vẫn hay nói chơi như vậy chứ thực tế , nó chẳng nghĩ gì đâu . Chỉ có Bích Ngân hình như rất thích Việt kiều , nên lúc nào nói chuyện cũng thấy cô đề cập đến Thanh Vân . Muốn ghẹo cho Bích Ngân vừa lòng , Nhật Nam đổ dầu vào lửa :

- Bích Ngân nói anh nghe đúng lắm . Em đã giao tánh mạng cho Thanh Vân cũng giống như em mua bảo hiểm vậy . Lỡ có xảy ra chuyện gì , nó sẽ đền

cho em gấp trăm lần , vì nó là Việt kiều thứ thiệt đó , em ạ .

Bích Ngân vừa lòng ngay với lời nói của Nhật Nam . Cô sẽ cố gắng đi cùng với họ , dù rằng trong lòng cô không thích lắm .

Dừng chân trước một con suối trong veo , Hoa Lam nhìn mọi người , nói :

- Chúng ta nghỉ chân một tí đi nhe .

Bích Ngân với gương mặt đau khổ , nhăn nhó hỏi :

- Gần đến nơi chưa Hoa Lam ? Chị mệt quá rồi .

Hoa Lam ngược nhìn lên mặt trời . Cô đoán đã hơn 10 giờ rồi . Cô nghĩ là mọi người đi bộ hơn ba tiếng đồng hồ . Chỉ còn đi tiếp chừng 30 nữa là đến nơi . Vì thế , cô nói với cặp mắt đầy thông cảm nhìn Bích Ngân :

- Chị cố gắng đi thêm 30 nữa là đến nơi rồi .

Còn Nhật Nam và Thanh Vân thì mãi mê với tiếng chim kêu , tiếng cây quẹt vào nhau nghe xào xạc , rồi thỉnh thoảng lại đi qua một dòng suối , một ngọn thác thật là tuyệt vời . Thanh Vân đã chụp hơn một cuộn phim rồi .

Đến dòng suối này , nước trong veo lại có cây bằng lăng nở hoa tím nằm cạnh dòng suối . Những cây hoa đại chen nhau dưới ghềnh đá , phong cảnh thật là hữu tình , nên anh cũng đồng ý nghỉ chân tại đây như lời đề nghị của Hoa Lam .

- Cảnh ở đây nên thơ quá . Chúng ta nghỉ chân ở đây và chụp vài tấm hình làm kỷ niệm đi nhé .

Nhật Nam mỉm cười thích thú trêu bạn :

- Như vậy mà từ sáng đến giờ , mình chỉ nghĩ máy ảnh của cậu quá tồi tàn , chỉ chụp cảnh thôi chứ , còn chụp người thì không được .

Thanh Vân cười nhếch mép , anh lý lẽ :

- Từ hồi sáng đến giờ , mình chỉ chụp cảnh thôi , bởi vì những cảnh đó rất buồn , không được tươi như cảnh này nên chụp không hợp với tụi mình lắm .

Vì vậy , mình không chụp - rồi anh nói tiếp với giọng dí dỏm - Nếu biết cậu

thích chụp hình như vậy thì hồi sáng này , mình chụp cho cậu một lô rồi .

Nhật Nam cũng đùa lại :

- Ủa ! Thì ra cậu cũng có cặp mắt nghệ thuật quá nhỉ . Vậy mà mình không biết chứ , xin lỗi nhe .

Chẳng tha thứ cho bạn mình , Thanh Vân quyết luôn :

- Bây giờ , cậu lại đứng trên tảng đá kia , mình sẽ chụp cho cậu thật giống . .
. con khỉ luôn .

- Làm gì mà giống con khỉ được , trong khi mình đẹp trai như nam diễn viên Hàn Quốc Ahn Jea Quook mà bạn .

Nói thì nói vậy , nhưng Nhật Nam cũng trèo lên tảng đá cạnh dòng suối .

Anh khoanh tay đứng nhìn bầu trời trong xanh .

Tiếng máy chụp hình kêu thật êm và Thanh Vân lên tiếng :

- Xong rồi , con khỉ ạ .

Như chưa bằng lòng , Nhật Nam đứng thay đổi tư thế . Giờ đây , anh quay mặt nhìn lên ngọn suối có dòng nước trắng xóa chảy xuống , rồi anh ra lệnh cho Thanh Vân :

- Lỡ chụp rồi , chụp cho "con khỉ" này thêm một tấm nữa đi , để một lần chuẩn bị thật là khó khăn .

Thanh Vân nói với đầu óc nghệ thuật :

- Ủ , đẹp lắm đó . Đứng im , mình chụp đây .

Việc chụp hình , Hoa Lam không thích lắm , nhưng chụp một tấm làm kỷ niệm cũng tốt . Cô muốn chụp sau cùng , nên cô nói :

- Chi . Ngân ! Đến chị rồi đó .

Thanh Vân muốn tiếp tục trở tài nên anh nói :

- Em dựa vào cây bằng lăng tím đó , anh chụp cho Bích Ngân .

Bích Ngân ỏng ẹo hỏi :

- Dựa như thế nào hả anh ?

Thanh Vân hướng dẫn :

- Em đứng dựa theo dòng suối . Một bên là con suối thật hiền , còn một bên là em .

Bích Ngân chụp xong tấm này rồi đến tấm khác . Cô chụp đủ kiểu với gương mặt lúc nào cũng nở nụ cười và đôi mắt thật quyến rũ .

Đến Hoa Lam , cô chỉ chụp một tấm duy nhất . Cô ngồi trên một ghềnh đá để đôi chân trần dưới dòng nước mát lạnh . Bên cạnh cô ngồi là một cây mưa rừng đang trổ những cành hoa tím tím , có một vài con bướm lượn quanh thật nên thơ . Với một tư thế ngồi nghiêng người thật tự nhiên , Hoa Lam đưa tay xuống mặt nước làm cho những hạt nước lăn tăn . Thanh Vân bấm nhanh máy , anh trầm trồ :

- Thật tuyệt vời !

Bỗng nhiên , anh có một suy nghĩ . Phải chi có thêm một người con trai vừa quý vừa ngồi ngay cạnh Hoa Lam thì tấm hình sẽ sống động và nên thơ biết bao . Nghĩ vậy , anh nói :

- Hoa Lam ! Em ngồi im đó nhe - rồi anh đưa máy cho Nhật Nam , anh nói thật rõ - cậu chụp cho mình và Hoa Lam một tấm này coi . Mình vừa mới nghĩ ra đây .

Nói xong , Thanh Vân bước nhanh đến tảng đá mà Hoa Lam đang ngồi . Tay anh cầm một cành hoa dại cài lên mái tóc Hoa Lam , và anh choàng tay nhẹ qua bờ vai của cô .

Đôi mắt Nhật Nam thật buồn khi họ quá xứng đôi . Một cành hoa dịu dàng trong trắng với con bướm đủ màu sắc . Nhật Nam buồn bã bấm máy mà anh nghe đầu óc mình trống rỗng lạ kỳ .

Còn Bích Ngân với đôi mắt mở to khó chịu . Tại sao người con gái lúc nãy lại là Hoa Lam mà không phải là cô ? Tại sao cô khờ khạo mà để cho họ chụp chung như vậy ? Tuy là một vòng tay để hồ thôi , nhưng tấm hình kia

nó sẽ tồn tại mãi mãi . Rồi cô sẽ là người thua cuộc nữa hay sao ? Cô tự hỏi và dằn vặt mình như vậy .

Hoa Lam vẫn còn ngượng khi tấm hình đã được chụp xong . Thật lòng , cô chẳng nghĩ gì về Thanh Vân cả . Cô chỉ xem anh như một người anh .

Nhưng rồi đây , cô phải giải thích với mẹ như thế nào khi mẹ nhìn thấy tấm hình này ? Nghĩ đến đó , gương mặt cô đầy nỗi lo lắng .

Thanh Vân đã đoán được , anh hỏi :

- Em lo sợ hả , Hoa Lam ? Nếu em không thích thì khi rửa xong , anh sẽ xé bỏ nó nhé ?

Hoa Lam thật tình :

- Em chỉ sợ mẹ hỏi thôi .

Thanh Vân che chở :

- Để anh sẽ giải thích với dì Hoài Thu . Giờ đây , chúng ta đi tiếp nữa chứ ? Bốn người đi tiếp quãng đường còn lại . Bích Ngân vẫn còn ám ức , cô nhắc đến chuyện tấm hình :

- Hoa Lam lo sợ cũng đúng thôi . Vì từ nhỏ đến lớn , dì Thu rất khắt khe , chẳng cho Hoa Lam quen ai cả . Em nghĩ nên xé bỏ phim và hình thì đúng nhất . Để dì Hoài Thu nhìn thấy được , dì Thu sẽ buồn lắm .

Như muốn cho mọi chuyện đi qua , Thanh Vân nói :

- Để rửa xong rồi hẵng tính . Còn bây giờ , chúng ta cứ tiếp tục đi nhé .

Từ khi chụp chung tấm hình với Hoa Lam , Thanh Vân đã để ý đến cô gái hoang dã , mộc mạc này . Ở cô có điều gì đó làm cho anh cảm thấy thân thiết với cô lắm . Chẳng lẽ lại là tình yêu ? Anh mỉm cười cho tính liêu trai của mình .

Còn Nhật Nam vẫn giấu kín nỗi buồn khi anh thấy Hoa Lam vẫn vô tư , trong trắng , còn Thanh Vân là một cánh bướm muôn màu . Khi thấy được cảnh hoa đẹp chắc hẳn anh đâu chịu bỏ qua . Anh chỉ trách mình tại sao yêu

mà không nói , để giờ đây không lẽ đối chọi với Thanh Vân . Anh không làm được điều đó . Anh sẽ âm thầm chịu đựng trong cõi riêng tư của mình . Với cử chỉ của Nhật Nam , Hoa Lam cứ ngỡ cô đã làm một điều gì đó anh không thích hay là anh mệt ? Cô đi đến gần bên anh , hỏi :

- Hình như anh mệt hả , anh Nam ? Sao em không nghe anh nói chuyện ?
Đã đau lòng , Nhật Nam đành phải gật đầu , chứ thực tế anh chẳng mệt lắm đâu .

- Vâng . Vì đi không quen , nên anh nghe hơi mệt .

Hoa Lam chỉ tay về phía trước mặt :

- Đã đến nơi rồi . Khi vào trong đó sẽ không còn mệt mỗi gì cả , bởi vì nghe lành lạnh làm sao ấy , anh ạ .

Nhật Nam nói đùa để cho quên nỗi buồn trong lòng anh :

- Giống như có ma vậy , phải không ?

Hoa Lam gật đầu lia lịa :

- Cũng gần đúng như vậy , nhưng nó lại là sự tưởng tượng của mình thôi .

Khi đi vào khu rừng , Bích Ngân nghe lành lạnh dù rằng trời đang nóng . Cô nắm lấy cánh tay Thanh Vân , ra vẻ sợ sệt :

- Anh Vân ! Cho em đi với . Em sợ quá !

Với lối sống của người nước ngoài , sự nắm tay là bình thường . Cho nên , Thanh Vân chẳng nghĩ gì . Anh cứ nghĩ là vì quá lo sợ nên Bích Ngân mới nắm tay anh . Vì vậy , anh cũng nắm lấy tay cô và dắt cô đi .

Còn Hoa Lam đã quen rồi . Cô rảo bước đi trước thật rành rọt . Khi đến một căn nhà xiêu vẹo , cô đi vào bên trong .

Bên trong , cỏ đã mọc um tùm , lại có một hơi lành lạnh thật khó chịu , nhưng Hoa Lam vẫn bình thản . Cô đưa tay chỉ những nồi niêu , xoong chảo , chén bát , áo quần , guai , xà , gạc , chiêng . . . được treo xung quanh những quan tài . Cô nói :

- Những của cải này thuộc quyền sở hữu của người chết . Do chính gia đình , họ hàng của họ chia phần theo tục lệ của người K Ho để họ mang về thế giới bên kia .

Đi ra khỏi ngôi nhà xiêu vẹo này , Hoa Lam vẫn ung dung đi trước . Đến khu nhà mồ khang trang hơn , trong đó cũng có đầy đủ nồi niêu , xoong , chảo . . và những của cải vật dụng mà chỉ có người sống mới có thể sử dụng được .

Nhìn những hố huyệt sâu thẳm trong ngôi nhà mồ với vô số cỗ quan tài rêu phong xếp từng lớp không trật tự , Thanh Vân hỏi Hoa Lam :

- Hoa Lam ơi ! Có phải ngôi nhà mồ này có chung một dòng họ hay là một buôn làng không ?

Hoa Lam vẫn đứng im với đôi mắt quan sát :

- Vâng . Đây chắc là một dòng họ rất giàu có đã qua mấy đời rồi , anh ạ .

Nhật Nam hỏi lại :

- Những khu rừng ma thế này , đã bao nhiêu tuổi ha ? Hoa Lam ?

Hoa Lam bước lại vịn vào chiếc ngà voi , cô băng khuâng :

- Không ai biết và cũng không ai trả lời chính xác được .

Nãy giờ , Bích Ngân vẫn lặng thinh . Cô để tay mình trong tay Thanh Vân với gương mặt thích thú . Cô cảm thấy vui đi sự mệt mỏi và buồn bực .

Những hạt mưa lại rơi càng lúc càng to hơn . Nhìn những dây leo từ những cây cổ thụ phủ xuống những căn nhà mồ trong âm khí bao phủ cánh rừng vắng vắng lạnh , Nhật Nam nghe rờn rợn . Anh nói khi anh đi đến bên Hoa Lam :

- Anh cảm thấy tiếc rẻ cho những vật thể văn hóa buộc phải "chết" như người chết - rồi anh chỉ quanh - như chiêng , ché , ngà voi . . . những vật này thật có giá trị .

Như có một suy nghĩ , Thanh Vân hỏi Hoa Lam :

- Tại sao người dân tộc có những cánh rừng ma như thế này hả , Hoa Lam ?

Hoa Lam chớp nhẹ hàng mi thẳng và đen của cô :

- Em chỉ nghe mẹ kể lại . Theo tổ tiên của người dân tộc là việc mai táng người chết phải đưa vào rừng ma . Theo quan niệm của người Ma , nếu để người chết "đi lạc" ra khỏi rừng ma của buôn sẽ là tai họa cho buôn làng . Họ nói vì con ma ấy sẽ trở về quấy phá người sống và mùa màng . Họ quan niệm khi đưa vào rừng , người chết sẽ được sinh sống cùng tổ tiên . Ở đó sẽ có các cây thần nuôi dưỡng linh hồn họ . Những cánh rừng ma phải được già làng có uy tín và hiểu biết về cây cỏ địa thế , đất đai . . . Nếu chọn rừng ma không hợp ý , đúng ý Trời thì tai họa sẽ đến với buôn làng và người chọn phải gánh lấy trách nhiệm .

Nói xong , Hoa Lam hỏi mọi người khi bên ngoài vẫn còn lác đác những hạt mưa :

- Chúng ta rời khỏi ngôi nhà này chớ ?

Thanh Vân lo lắng khi nhìn ra ngoài :

- Còn mưa không Hoa Lam ?

- Còn , nhưng rất nhỏ , anh ạ . Các anh có thích đi xem tiếp những ngôi nhà mồ khác không ?

Thanh Vân tò mò :

- Những ngôi nhà mồ khác có gì mới lạ không Hoa Lam ?

Hoa Lam giải thích :

- Nó cũng giống giống như thế này thôi , anh ạ .

Chán ngấy nhìn những quan tài rêu phong này , Bích Ngân ý kiến :

- Em nghĩ chúng ta nên về thôi . Vì ngôi nhà mồ nào cũng giống nhau cả .

Nếu lỡ ở đây một chút mưa lớn thì đi về lạnh lắm .

Với bản tánh tò mò , Thanh Vân vẫn thích đi xem nữa , ca ? Nhật Nam cũng vậy . Nhưng vì nghe Bích Ngân than vãn nên Thanh Vân đành phải chiều

theo cô :

- Vậy mình về chứ Nam ?

Nhật Nam gật đầu :

- Mình thích xem tiếp lắm , nhưng phụ nữ là trên hết , đành phải về thôi .

Vừa nói , anh vừa nhìn sang Bích Ngân . Anh muốn tỏ ý cho cô hiểu , là anh chỉ nói chơi cho vui thôi .

Hoa Lam nhìn mọi người , nói :

- Vậy thì mình về .

Rồi cô quàng quả rào bước trước , phía sau cô là Nhật Nam . Anh khen cô :

- Hoa Lam khỏe quá . Đi xa như vậy mà anh thấy em chẳng mệt mỗi gì .

Hoa Lam mỉm cười nhìn anh :

- Đó là thói quen , anh ạ . Anh cũng cù lắm chứ có thua gì em đâu .

Và đôi mắt Hoa Lam nhìn anh rất khác lạ . Nó đã đem lại cho anh một niềm hy vọng , một sự chờ đợi nào đó , anh chưa giải thích được .

Nhớ lời dặn của Thanh Vân , Nhật Nam ghé vào tiệm chụp hình .

Gửi tiền xong , anh lấy ra xem thử . Những phong cảnh rất đẹp , màu sắc rất đậm nét . Đến hình Bích Ngân cũng là lạ bởi cảnh hoang dã của núi rừng . Đến hình của anh , anh tự khen cũng có duyên dữ chứ . Còn tấm sau cùng nữa là của Hoa Lam và Thanh Vân .

Nhìn vào , họ thật đẹp đôi , nhất là Hoa Lam . Cô thật ngây thơ , mộc mạc cùng với Thanh Vân là một giang hồ lãng tử . Nhật Nam nhìn hoài không biết chán , dù nó đã đem đến cho anh một nỗi buồn .

Thấy Nhật Nam ngắm mãi tấm hình , anh chủ tiệm ngỏ lời :

- Cô gái này chắc là đang sống ơ ? Tây Nguyên , phải không anh ?

Nhật Nam gật đầu :

- Vâng , cô ấy đang sống ơ ? Tây Nguyên .

Anh chủ tiệm lại khen :

- Nếu được luyện làm người mẫu , cô gái này sẽ nổi tiếng có một không hai .

Nhật Nam vẫn lặng thinh . Anh chủ tiệm dài dòng :

- Còn anh này là bạn của anh à ?

Nhật Nam đáp khẽ :

- Vâng .

Anh chủ tiệm lại khen :

- Anh ấy thật là có phước . Có người yêu quá xinh , quá hấp dẫn với những nét ít ai có được - rồi anh chủ tiệm nhìn Nhật Nam với cặp mắt ước ao - Tôi cứ tưởng chiều nay , bạn của anh đến lấy hình chứ . Tôi đợi anh ấy đến để xin anh ấy cho tôi họa lên một tấm thật lớn , treo ở đây . Chắc là tiệm tôi sáng hẳn lên và đắt khách lắm .

Vì buồn , vì ghen , Nhật Nam không muốn nghe những lời trái tai này , anh hững hờ đáp :

- Tôi chỉ có nhiệm vụ lấy giùm thôi , không giải quyết được gì đâu . Thôi , chào anh nhé .

Nói xong , anh đi ra khỏi tiệm . Con đường rộng thênh thang mà anh nghe nó nhỏ hẹp làm sao . Chợt có một ý nghĩ nhỏ nhoi lóe trong đầu anh . Hay là mình giấu luôn tấm hình này , đừng để cho ai nhìn thấy cả . Mình sẽ hủy bỏ nó , mình sẽ nói phim bị hư , chắc là Thanh Vân sẽ tin mình thôi . Nhưng suy nghĩ lại , Nhật Nam thấy hủy bỏ một tấm hình đẹp như vậy thì thật là tiếc , nhưng để nó lại thì anh sẽ đau khổ nhiều hơn .

Suy nghĩ viển vông , Nhật Nam chạy xe về đến nhà lúc nào anh không hay .

Vừa bước vào nhà , Thanh Vân đã hỏi anh :

- Cậu có ghé lấy hình không Nhật Nam ?

Nhật Nam ngồi xuống ghế , nét mặt vẫn còn buồn . Anh trả lời bạn :

- Hình đẹp lắm , Thanh Vân ạ .

Vừa nói , Nhật Nam vừa để cuốn album hình lên bàn .

Dù có ý nghĩ nhỏ nhoi ấy , nhưng Nhật Nam không thể hủy bỏ một tấm hình đẹp như vậy và anh không thể tàn nhẫn được . Thà anh đau khổ một mình .

Vừa xem hình , Thanh Vân vừa khen :

- Hoa Lam chụp ăn ảnh quá , phải không Nhật Nam ?

Nhật Nam vẫn ngồi phỗng ra đó như anh chẳng nghe gì . Thấy hơi lạ ,

Thanh Vân đập tay vào vai bạn , hỏi :

- Có chuyện gì mà cậu ngồi thừ ra đó vậy ?

Nhật Nam giấu bạn :

- Mình đang nghĩ đến chuyện gia đình .

Thanh Vân tin bạn ngay :

- Bộ bị ông bà "lên lớp" nữa hả ?

Nhật Nam lắc đầu , và anh lại nói thật về gia đình anh :

- Lúc này , ba mình rất quý mình , bởi vì mình đã đậu trường đại học sư phạm như ý ông mong muốn .

Thanh Vân lại hỏi tiếp :

- Vậy chẳng lẽ cậu buồn về kinh tế sao ? Nếu cần gì thì nói thẳng với mình , mình sẽ giúp cho nhé .

- Cám ơn cậu , mình chẳng cần đâu , chỉ là chuyện nhỏ thôi mà .

Có tâm sự mà không thể nói nên lời , cậu hiểu không Thanh Vân ? Mình đã yêu Hoa Lam từ lâu lắm . Mình muốn cậu biết điều này , nhưng mình không thể nói được , cậu hiểu mình không Thanh Vân ? Mình chỉ sợ cậu cũng yêu Hoa Lam như mình vậy , thì sẽ rắc rối lắm , Thanh Vân ạ . - Nhật Nam thôn thức như vậy .

Nhìn sang vẫn thấy Thanh Vân xem tấm hình , miệng vẫn mỉm cười đầy sự thích thú . Muốn tìm hiểu bạn thêm nên Nhật Nam hỏi liêu :

- Chắc là Hoa Lam đẹp hơn những cô bạn gái của cậu ở bên Úc lắm hả , sao cậu ngắm hoài vậy ?

Thanh Vân chỉ gật đầu :

- Hoa Lam rất là đặc biệt . Càng nhìn càng thấy có nhiều điểm rất lạ , rất ngộ nghĩnh mà các cô gái khác không có được .

Nhật Nam hỏi tiếp :

- Cậu có định bao giờ cưới vợ không ?

- Mình vẫn chưa nghĩ đến , nhưng mình sẽ về Việt Nam để cưới vợ .

Nhật Nam cố tình nhắc đến Bích Ngân , xem Thanh Vân có chút ý nghĩ nào về Bích Ngân không :

- Mình thấy Bích Ngân hình như thích cậu lắm .

Thanh Vân trả lời rất gọn :

- Bích Ngân không thích hợp với mình đâu . Được người vợ như Hoa Lam thì hết ý .

Thanh Vân chỉ khen như vậy thôi chứ anh chẳng nói thêm gì .

Nhìn cử chỉ với lời nói của bạn , Nhật Nam đã hiểu chắc là Thanh Vân cũng đang nghĩ đến Hoa Lam . Anh buông tiếng thở ra và mệt mỏi với nỗi buồn đang dâng lên trong lòng . Một bên là người anh đã yêu thầm , một bên là một người bạn thân . Anh phải làm gì đây cho trái tim anh đừng tuyệt vọng , cho tình bạn vẫn được như xưa ? Anh sẽ làm gì ? Anh hỏi lòng mình như vậy .

Ngồi một mình trước thềm nhà , Bích Ngân nhìn sang nhà Thanh Vân . Từ khi đi lên Cao Nguyên về , cô tìm mọi cách để gặp riêng anh . Nếu có dịp , cô có thể tỏ tình , cô nghĩ là anh sẽ chấp nhận .

Kia ! Nhật Nam vừa đẩy xe khỏi cổng , nhưng trong nhà vẫn còn mở cửa .

Vậy là Thanh Vân vẫn còn ở nhà một mình .

Bích Ngân vội vàng đi sang nhà Thanh Vân . Thanh Vân ngồi dựa trên chiếc ghế bành với những làn khói thuốc .

Bích Ngân tự nhiên đi vào . Cô lên tiếng :

- Anh Vân ! Anh không đi chơi sao , khi buổi tối đẹp trời như thế này ?

Nghe Bích Ngân hỏi , Thanh Vân ngẩng đầu lên :

- Đi gần cả tháng trời , anh cũng thấy chán - rồi anh hỏi lại - Hôm nay , em không đi chơi à ?

Bích Ngân trả lời như một cô gái thật ngoan hiền :

- Em ít khi đi ra đường vào buổi tối lắm . Trừ trường hợp có bạn bè đến rủ , cả ba mẹ đều đồng ý thì em mới đi , nhưng chỉ đi một chút rồi em cũng về . Thanh Vân bước lại ngồi đối diện với Bích Ngân với gương mặt đỏ ngầu , trông anh đã có mùi rượu . Anh khéo khen :

- Như vậy , em thật là một cô gái ngoan hiền , hiếm có trong thời đại này đấy .

Bích Ngân cúi đầu bẽn lẽn . Cô e ấp tạo cho mình một con người thật ngoan :

- Anh biết không ? Vì ba mẹ có một mình em , em không thể nào làm cho hai người thất vọng được . Em rất sợ ba mẹ buồn , anh ạ .

Bích Ngân vừa nói xong thì Thanh Vân với đôi mắt nhắm lại như con say đang đắm sâu vào thêm . Anh ngã người ra ghé với hơi thở rất đều .

Chỉ có hai người , nhìn gương mặt đẹp trai của Thanh Vân với thân hình cường tráng , Bích Ngân muốn làm một cái gì đó để khẳng khái với anh .

Nghĩ vậy , cô liền đi qua ngồi kế bên anh . Cô lay nhẹ cánh tay anh :

- Anh Vân ! Anh say rồi hả ? Em làm nước chanh nóng cho anh uống nhé ? Thanh Vân cố nhướng mắt ra . Như hiểu được , anh gật đầu .

Bích Ngân lẳng xẵng đi ra nhà sau . Một lúc sau , cô bung lên một ly chanh nóng , nhưng Thanh Vân đã nằm dài ra chiếc ghế , mắt anh nhắm kín .

Bích Ngân chẳng ngần ngại . Cô ngồi xuống sát bên anh , âu yếm gọi :

- Anh Vân ! Nước chanh nè anh . - Vừa nói , cô vừa kê muống chanh nóng trước miệng anh . Cô nhắc lại - Hả miệng ra đi anh .

Thanh Vân ngoan ngoãn vâng lời như một đứa bé . Khi anh uống gần hết ly chanh nóng , anh đưa tay ngăn lại .

Bích Ngân đã hiểu ý . Cô để ly xuống bàn . Bỗng giọng Thanh Vân như nhạ :

- Hoa Lam ơi ! Em đẹp lắm ! Thực tế bây giờ anh chưa yêu em , nhưng nếu sau này cưới vợ , anh sẽ cưới em đó , Hoa Lam à .

Nghe chơi với bởi câu nói vô tình của Thanh Vân . Với sự bình tĩnh , Bích Ngân phân tích câu nói của Thanh Vân lúc này . "Bây giờ thì anh chưa yêu em . . ." Vậy thì cô vẫn còn cơ hội . Vì tham vọng , cô gạt bỏ tự ái mà nằm xuống vàng ngực rộng của anh . Đôi tay cô ôm lấy cổ anh , giọng cô rành rọt :

- Em yêu anh lắm , Thanh Vân ạ .

Như không nghe thấy gì , với quan tính , Thanh Vân ôm chặt lấy Bích Ngân như ôm một chiếc gối ôm cần khi vô giấc ngủ của anh . Anh vẫn nằm im như vậy .

Bích Ngân nằm im thắc mắc và tức tối . Cô thầm nghĩ vóc dáng cô khêu gợi như vậy , có biết bao người đàn ông nhìn cô say đắm . Trong khi . . . cô nằm gọn trong vòng tay anh mà sao anh không tìm đến cô với một nụ hôn hay là anh đã quá say rồi ? Cô mím môi lại nghĩ : Vậy thì cô phải chủ động . Khi mọi việc đã rồi thì anh không thể nào bỏ rơi cô được .

Bích Ngân để cặp môi mình lên cặp môi rộng của anh . Cô cố đem đến cho anh một cảm giác thích thú . Nhưng ngược lại , Thanh Vân chỉ hôn cô những nụ hôn thật lạnh lẽo và đôi mắt anh mở ra , giọng anh tươi tỉnh hơn . Anh cố gượng ngồi dậy và kéo Bích Ngân ngồi lên . Anh nhẹ nhàng hỏi cô :

- Em hôn anh với lý do gì ?

Bích Ngân không ngờ Thanh Vân lại mau tỉnh đến như vậy . Có phải nhờ ly chanh nóng lúc này cô pha cho anh không ? Nếu là vậy thì cô thật quá ngốc .

Như một diễn viên , Bích Ngân chớp chớp mắt đỏ hoe của mình , cô nói thật khẽ :

- Vì em yêu anh .

Thanh Vân gằn giọng :

- Có đúng thế không ? Có phải em yêu anh hay là em yêu anh vì anh là Việt kiều ? Em hãy nói thật lòng mình đi .

Bích Ngân làm bộ ngây thơ :

- Từ khi gặp anh lần đầu , em cảm thấy anh rất thích hợp với em . Còn chuyện anh có yêu em hay không , em đều chấp nhận cả . Em cũng có thể chấp nhận mọi tình đơn phương của mình .

Lúc này đây , gương mặt Bích Ngân hằn lên vẻ đau khổ . Cô cố tình cho Thanh Vân nhìn thấy .

Đối với Thanh Vân thì Bích Ngân cũng như bao cô gái khác , trong mắt anh rất bình thường , nhưng vì sơ . Bích Ngân tự ái nên anh an ủi :

- Nếu thật lòng em đã yêu anh như vậy thì anh chỉ biết xin lỗi em thôi . Vì đối với em , anh chỉ xem là bạn , còn tình yêu thì anh chưa nghĩ đến . Anh thành thật xin lỗi em .

Bích Ngân tỏ vẻ đau khổ :

- Em có điểm gì xấu mà anh không thích , anh có thể cho em biết được không ? Em nghĩ mình sẽ sửa chữa được .

Thanh Vân lắc đầu . Giờ đây anh đã tỉnh hẳn . Anh nói để cô đừng thất vọng :

- Em là một cô gái tốt , nhưng tình yêu nó có lý lẽ riêng của nó . Anh cũng không thể giải thích được , Bích Ngân ạ .

Bích Ngân thở dài :

- Vậy em có quyền hy vọng , phải không anh Vân ?

Thanh Vân thoáng xúc động , nhưng t/y không thể miễn cưỡng được , nên

anh cần nói thẳng :

- Anh nghĩ , em đừng nên phí tuổ xuân của mình như vậy . Anh sợ sau này , em sẽ hối tiếc .

- Anh Vân ! Anh hãy thử cho em một cơ hội đi anh . - Bích Ngân năn nỉ .

Thật khó xử . Anh không ngờ Bích Ngân mạnh dạn đến như vậy , thật anh quá bất ngờ . Anh thối thoát :

- Anh đã nói từ đầu là chúng ta không hợp nhau , cho nên anh nghĩ em đừng nên phí tuổ xuân của mình . Anh không muốn em hối hận .

- Vâng . Anh vẫn xem em là bạn chớ và anh có khinh khi em không ?

Bích Ngân hỏi anh với những giọt nước mắt rơi rơi , cô muốn thế .

Thanh Vân đáp để cho cô an lòng :

- Mình vẫn là bạn của nhau .

- Vâng , cảm ơn anh . Thôi , em về đây .

Nói xong , cô đứng lên .

Thanh Vân tiễn Bích Ngân ra cửa , anh chẳng nói thêm gì .

Còn Bích Ngân với sự thất bại nào nề , trong lòng dâng lên niềm oán hận .

Tại sao mọi việc lại trái với ý muốn của cô ? Cô phải làm gì để cô có được Thanh Vân ?

Với suy nghĩ của mình , cô mỉm cười tự đắc . Cô tin chắc rằng , Thanh Vân sẽ không thoát được vòng tay của cô . Cô tin chắc như vậy .

Hoài Thu và Hoa Lam vừa bước vào nhà , bà Hằng vui vẻ :

- Từ sáng đến giờ , mình cũng mong bạn đấy .

- Chiếc xe nó chạy thật chậm vậy mà còn bị bẻ bánh nữa chứ . Nếu không , mình và Hoa Lam đến đây sớm lắm rồi . - Vừa ngồi xuống ghế , Hoài Thu than vãn .

Lệ Hằng lại hỏi bạn :

- Hôm nay , bạn ở đây chơi vài ngày mới về , để bọn mình tâm sự chứ .

- Mình định ở chơi ba ngày rồi mới về , có được không ? - Vừa nói , Hoài Thu nở nụ cười với Lệ Hằng .

Lệ Hằng tỏ vẻ không đồng ý . Bà quát mắng :

- Gì mà mau dữ vậy ? Ở lại chơi một tuần lễ đi Thu .

- Không được đâu . Ở đây chơi lâu quá bỏ nhà , bỏ cửa chẳng ai coi . Khi về đến , chỉ còn cái nóc nhà thì khổ lắm , Hằng a .

Lệ Hằng hờn trách :

- Bạn lúc nào cũng vậy . Lúc nào cũng lo lắng chăm chỉ , không lẽ bạn sống mãi như vậy . Nếu mai mốt Hoa Lam có chồng rồi , bạn vẫn một mình à ?

- Chắc là vậy . Mình cũng lớn rồi , sống một mình riết rồi cũng quen .

Hoài Thu tuy nói vậy , nhưng gương mặt bà vẫn đượm buồn . Có lẽ bạn còn nhớ đến dĩ vãng .

Hoa Lam đã xách đồ vào trong . Chỉ còn lại hai người , Lệ Hằng nói thật nhỏ :

- Bạn vẫn còn nhớ người ấy , phải không ?

- Không đâu . Mình đã quá chán ngán rồi . Mình chỉ muốn sống một mình . -

Hoài Thu biện bạch như vậy .

Lệ Hằng khuyên nhủ :

- Sống như vậy mai mốt già , buồn lắm . Anh Hoàng có một người bạn thật là hiền , hiện là giám đốc của một ngân hàng . Ông muốn một người vợ là giáo viên nết na như bạn vậy . Mình làm mai cho bạn , được không ?

Hoài Thu lặng lẽ :

- Cám ơn bạn đã lo cho mình , nhưng mình chẳng mong muốn gì hơn với cuộc sống như vậy .

Bích Ngân vừa đi đâu mới về . Thấy mẹ và dì Hoài Thu ngồi đó , cô gật đầu cho có lệ . Thấy vậy , Hoài Thu nhìn sang Bích Ngân , hỏi :

- Con đi chơi mới về à ?

Bích Ngân ngồi sà xuống ghế có vẻ mệt mỏi , gương mặt khó chịu :

- Con rảnh rang đâu mà đi chơi hả dì ? Con lo đi mua sách và tập để chuẩn bị đi học chứ .

Thấy vẻ khó chịu trên gương Bích Ngân , bà Thu giả lả :

- Vậy à .

Lệ Hằng đỡ lời :

- Dì Thu chỉ hỏi con như vậy , mẹ thấy có gì đâu mà con tỏ vẻ khó chịu vậy ?

Bích Ngân nhăn nhó :

- Con có nói gì đâu mà mẹ bảo là khó chịu . Thôi , con về phòng đây . - Vừa nói , Bích Ngân ngúng nguẩy bỏ đi .

- Càng lớn càng hư . - Bà Hằng phẫn nộ nhìn theo con gái .

Hoa Lam đem đồ về phòng xong cũng vừa ra tới . Thấy gương mặt dì Hằng kém vui , Hoa Lam có ý gợi chuyện :

- Dì Hằng à ! Con đem trái cây vào tủ lạnh nhe .

Bà Hằng nhìn Hoa Lam dịu dàng :

- Con rửa sạch rồi để vào tủ lạnh đi con - và bà ao ước - Phải chi Bích Ngân được như Hoa Lam , chắc là mình hạnh phúc lắm , Thu ạ .

Hoài Thu cũng đã hiểu bản tánh của Bích Ngân qua nhiều lần tiếp xúc , nên bà an ủi :

- Bích Ngân cũng có nhiều ưu điểm lắm chứ . Chẳng qua nó biết bạn quá cưng chiều nên nó không nhẽo vậy thôi . Một vài năm nữa , nó cũng chạc rồi bạn sẽ hài lòng .

- Mình cũng mong là như vậy - chợt nhớ ra , bà nói tiếp - Bạn đi tắm rửa cho khỏe đi chứ . Bọn mình còn đến ba ngày nữa để tâm sự mà .

- Ủ , mình vào trong nhé . Rồi bọn mình sẽ thức suốt đêm như ngày xưa , bạn có nhớ không ?- Lời Hoài Thu nhắc lại .

- Làm sao mình quên được chứ . Đó là những kỷ niệm của thời áo trắng mà .
Vừa nói , đôi mắt Lệ Hằng nhớ về dĩ vãng ngày xưa thật êm ái .

*

* *

Hoa Lam bưng một rổ trái cây nào xoài , nhãn , mít tổ nữ , mang đem sang cho Nhật Nam . Cổng vẫn mở , nhưng trong phòng khách không có ai . Hoa Lam khẽ gọi :

- Anh Nam ơi , anh Nam !

Nhật Nam từ ngoài vườn đi vào . Thấy Hoa Lam , anh hỏi :

- Em sang chơi à ?

- Mẹ bảo em sang biếu mấy anh mớ trái cây ăn lấy thảo .

Vừa nói , Hoa Lam để rổ trái cây lên bàn .

- Cám ơn em . Em ngồi nghỉ đi .

Tuy nói vậy , nhưng Nhật Nam vẫn đứng đó vì tay anh toàn là đất và phân .

Thấy vậy , Hoa Lam hỏi :

- Anh đang làm gì ngoài vườn vậy ?

- Anh đang bón phân cho những chậu hồng và mấy cây ớt kiểng .

Hoa Lam cũng đứng lên :

- Vậy thì anh cứ tiếp tục làm đi . Em có thể ra ngoài đó chơi , được không ?

- Được chứ . - Nhật Nam vui vẻ .

Rồi anh chợt nhớ lại lúc nãy , khi nhìn thấy một nụ hồng rất đẹp , chợt anh nhớ đến Hoa Lam . Anh ước ao : Phải chi có cô ở đây thì anh sẽ tặng cho cô nụ hồng này thay cho lời tỏ tình của anh .

Giờ đây đã có cô bên cạnh và chút nữa , anh sẽ thực hiện ý định của mình .

Đưa tay chỉ chiếc xích đu , Nhật Nam nói :

- Em ngồi đó đi , Hoa Lam .

- Được rồi . Anh cứ tiếp tục làm đi . - Cô tự nhiên .

Nhật Nam lại tiếp tục công việc . Anh xới chung quanh gốc hồng , rồi anh bỏ vào đó một mớ phân . Cứ thế , anh làm từ gốc này sang gốc khác .

Hoa Lam nhanh nhẹn ngồi xuống kế bên anh , cô nói :

- Để em phụ với anh .

Nhật Nam cản lại :

- Không được đâu , dơ tay em hết .

Hoa Lam vẫn bướng bỉnh xắn tay áo lên :

- Có gì mà dơ tay chứ . Anh quên em là cô gái của núi rừng sao ? - Vừa nói , Hoa Lam nhổ những cây cỏ chung quanh gốc hồng .

Vì cố ý cản không cho Hoa Lam làm nên Nhật Nam đẩy mạnh tay cô ra . Vô tình bị cái gai thật nhọn của nhánh hồng kế bên quệt phải .

Hoa Lam vội la lên :

- Ui da ! Đau quá ! - Và cô nhìn cánh tay rướm máu của mình .

Nhật Nam bỏ tất cả . Anh cầm lấy cánh tay của Hoa Lam , nét mặt anh đầy lo lắng :

- Có đau lắm không ?

Rồi anh đưa cánh tay của Hoa Lam lên môi , hút những giọt máu đang rỉ ra từ cánh tay cô .

Hoa Lam ngồi bất động nhìn anh bằng cặp mắt thật lạ . Một cảm giác thật êm len nhẹ vào tim cô , cô vẫn nhìn anh .

Anh vẫn nắm chặt tay cô , gương mặt anh phẳng phất nét lo lắng . Anh vẫn an :

- Chắc chắn sẽ không làm mủ đâu .

- Vì sao vậy ? - Hoa Lam tỉnh queo hỏi .

Nhật Nam vẫn chăm chú vào vết xước , anh nói :

- Vì anh đã hút hết chất độc ra rồi .

- Cảm ơn anh . Em không sao đâu , anh đừng quá lo lắng . - Nói xong , Hoa

Lam mỉm cười nhìn anh bằng cặp mắt thật lạ .

Giờ đây , Nhật Nam nhìn lên với ánh mắt thật đa diết . Tay anh vẫn nắm chặt tay cô .

Hoa Lam vẫn để yên tay mình trong tay anh .

Một cảm giác thật gần gũi , Hoa Lam nghe tâm hồn mình xao động . Cô vẫn nhìn anh như thế .

Còn Nhật Nam với bao nhiêu mộng mơ , bao nhiêu nhớ nhung lại tràn về một cảm giác tình yêu réo gọi . Anh từ từ kéo nhẹ . Hoa Lam gần anh hơn , và môi anh tìm đến môi của cô một cách chân tình .

Hoa Lam âm thầm đón nhận nụ hôn không lời của anh . Thật lâu , anh ngừng lên nhìn cô với nụ cười hạnh phúc trên gương mặt anh . Anh dịu dàng nói :

- Hoa Lam !

Nhịp tim vẫn còn đập mạnh . Một nụ hôn . Một nụ hôn đầu , một cảm giác e thẹn , ngại ngùng ửng hồng lên đôi má cô . Cô không hiểu được lòng mình thế nào . Cô chỉ muốn trốn khỏi nơi đây . Có lẽ anh sẽ cười cô vì nụ hôn lúc này . Nghĩ vậy , cô liền vội vã bước đi , giọng ngập ngừng , đầu cúi xuống :

- Em . . . về đây .

- Hoa Lam ! Hãy nghe anh nói .

Nhật Nam nhìn theo . Anh sẽ nói với cô , với tất cả những lời yêu thương mà từ bấy lâu nay anh ấp ủ .

Hoa Lam vẫn lặng lẽ tiếp bước . Cô chẳng thể hiện vẻ phản kháng hờn giận hay yêu thương . Cô lặng lẽ bước đi làm cho Nhật Nam đứng ngẩn ngơ với bao y nghĩ về cô , về nụ hôn vừa rồi của anh . Đó là nụ hôn đó sao ? Nếu tỏ tình như vậy , anh có quá đáng lắm không ? Anh có sàm sở lắm không ?

Anh giận mình sao lại vội vã như vậy . Bao nhiêu lời anh định nói sao anh không nói mà anh lại đổi lấy một nụ hôn . Thôi , nghĩ kỹ lại , anh thấy mình hơi quá đáng khi đối xử với Hoa Lam như vậy . Cô là một cô gái ngây thơ .

Anh nhớ lại , một tấm hình cô và Thanh Vân chụp chung một cách bất đắc dĩ mà cô còn ngại ngùng , không dám nhìn lâu đừng nói chi là nụ hôn của anh thật dài và thiết tha , nhưng sao cô vẫn chấp nhận ? Anh nhớ lại bờ môi thật ngọt ngào của Hoa Lam . Chắc nó sẽ làm cho anh nhớ mãi dù cho lời tỏ tình của anh chưa kịp nói .

Anh khẽ thở dài nhìn lên bầu trời . Những vì sao đã mọc , anh thỏn thức cùng các vì sao :

- Hoa Lam ! Anh xin lỗi em . Có những vì sao làm chứng cho anh . Nụ hôn anh trao cho em là tất cả chân tình , tất cả những lời yêu thương xuất phát từ trái tim anh . Anh yêu em lắm , Hoa Lam ạ . Dù em có chấp nhận hay không , anh vẫn mãi mãi yêu em , và yêu chỉ mình em thôi .

Những vì sao trên cao vẫn lấp lánh như đang tâm sự cùng anh .

Hoa Lam trở về phòng , tay cô vẫn sờ nhẹ lên đôi môi của mình . Hôn là thế đấy ư ? Thật ngọt ngào ! Một cảm giác bông bênh vẫn còn quanh quẩn bên cô . Cô lại tự hỏi lòng mình , tại sao cô để cho anh hôn như vậy ? Cô có yêu anh không ? Nếu cô còn ở đó thì anh sẽ nói gì khi anh gọi tên cô ? Bao nhiêu câu hỏi , bao nhiêu suy nghĩ lẫn quẩn trong đầu cô . Nó ray rứt thật là khó tả .

Bà Hoài Thu đẩy cửa vào . Hoa Lam nằm im , đôi mắt cô nhắm kín . Bà đến bên cô , đưa tay sờ lên trán cô , bà nhỏ nhẹ :

- Sao con lại nằm đây ? Có nghe nhức đầu gì không ?

Hoa Lam mở mắt ra nhìn mẹ :

- Con không sao cả , con chỉ nghe buồn ngủ thôi . - Cô giấu kín mẹ về nụ hôn vừa rồi .

- Con à ! Có Thanh Vân qua chơi đề từ già con . Ngày mai , cậu ấy về nước .

Hoa Lam vẫn tự nhiên , cô hỏi mẹ :

- Có chi . Bích Ngân ở dưới không mẹ ?

Bà Hoài Thu gật đầu :

- Có chứ , nhưng Thanh Vân muốn gặp con . Mẹ nghĩ con nên ra ngoài đó một chút . Có gì mà con phải ngại ?

Hoa Lam vẫn lặng im .

Giây lâu , bà Thu nói tiếp :

- Con ngại gặp Thanh Vân vì tấm hình đó , phải không ?

Hoa Lam ngồi dậy , cô dựa vào vai mẹ :

- Mẹ ơi ! Tấm hình chụp chung như vậy thì đâu có gì quá đáng , phải không mẹ ? Lúc đầu , con chỉ sợ mẹ rầy con . Nhưng không , mẹ hiểu hết - Rồi Hoa Lam nói thật lòng - Con chỉ sợ đôi mắt Thanh Vân nhìn con thật là lạ mẹ à . Và cô nghĩ thầm : "Đôi mắt Thanh Vân cũng giống đôi mắt của Nhật Nam nhìn cô lúc chiều này . Thật là lạ quái lạ !"

Bà Thu dò xét con gái :

- Nhưng con có nghĩ gì về Thanh Vân không ?

- Thật lòng con không nghĩ gì cả .

Bà khuyên nhủ :

- Vậy thì con cứ tự nhiên là hay nhất .

- Vâng , con sẽ nghe lời mẹ .

Và cô bước xuống giường .

Đi đến phòng khách không thấy ai , Hoa Lam định trở về phòng nằm với mẹ thì bà Lệ Hằng từ ngoài cửa đi vào . Bà nói :

- Bích Ngân và Thanh Vân đang ngồi ngoài băng đá trước cây trứng cá đó con . Con mau ra ngoài đó đi .

- Vâng . Con cảm ơn dì .

Ra đến nơi , Hoa Lam ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Thanh Vân và Bích Ngân . Cô chỉ mỉm cười .

Thanh Vân nhìn cô quan tâm :

- Nhìn em chẳng được khỏe vậy , Hoa Lam ?

Nhớ lời mẹ , Hoa Lam vẫn tự nhiên :

- Em chỉ nghe buồn ngủ thôi , không có gì đâu .

- Ngày mai , anh đi rồi , anh tưởng là không gặp được em chứ - Anh nói rất tự nhiên dù rằng có Bích Ngân ngồi đó .

- Ngày mai anh đi à ? - Hoa Lam thờ ơ hỏi .

Bích Ngân chen vào :

- Anh có định bao giờ anh về không , anh Vân ?

Thanh Vân khấn khoản :

- Có lẽ một vài năm nữa , anh về đây để đầu tư .

- Đến đó , anh đừng có quên tụi em nhe .

Lời của Bích Ngân hình như cô chẳng biết ngại ngùng gì và cô đã quên đi câu chuyện hôm Thanh Vân say rượu .

Bỗng giọng của bà Lệ Hằng từ trong nhà gọi ra :

- Bích Ngân ơi ! Có điện thoại nè con .

- Vâng , con sẽ vào liền .

Bích Ngân trả lời mẹ rồi cô quay sang Thanh Vân :

- Anh Vân ngồi chơi , em vào nghe điện thoại rồi em ra liền nhe .

- Em cứ đi đi . Có Hoa Lam ngồi đây nói chuyện với anh mà .

Bích Ngân bước đi , nhưng đôi mắt cô nhìn Hoa Lam như dò xét và răn đe .

Chỉ còn lại hai người , Thanh Vân hỏi Hoa Lam :

- Anh đi , em có buồn không , ha ? Hoa Lam ?

Hoa Lam vẫn vẻ tự nhiên :

- Vâng anh đi thì cũng buồn thật đấy , vì em nghĩ anh như là người anh tốt , tuy em chỉ mới quen anh thôi .

Thanh Vân nhìn cô chăm chú hơn :

- Nhưng em có nhớ anh không ?

Hoa Lam nói thật lòng :

- Tất cả những người đối xử tốt với em , em đều nhớ họ .

Thanh Vân hỏi gặng :

- Còn anh cũng vậy sao ?

Hoa Lam gật đầu :

- Vâng .

Thanh Vân dựa đầu vào thân cây . Anh nhìn sang chùm đèn treo lơ lửng trên sân thượng nhà mình với ý nghĩ : "Anh muốn nói với Hoa Lam là anh rất quý cô . Khi được ở bên cô , anh cảm thấy như có một cái gì đó rất thiêng liêng , rất nhẹ nhàng và sâu sắc . Đó cũng giống như anh muốn tỏ tình cùng cô , nhưng vì em quá ngây thơ , trong sáng nên anh không can đảm nói lên lời , Hoa Lam à " .

Thanh Vân lại hỏi xa gần :

- Em có dự định gì cho tương lai không ?

Hoa Lam cười hồn nhiên :

- Đậu vào đại học rồi , em cố gắng học . Khi tốt nghiệp ra trường , em sẽ đi dạy .

- Còn chuyện gia đình ?

- Em chưa nghĩ đến .

Thanh Vân đi sâu vào vấn đề hơn :

- Tiêu chuẩn người yêu của em như thế nào ?

Khi nghe Thanh Vân hỏi vậy , tự nhiên Hoa Lam nhớ đến Nhật Nam , nhớ đến nụ hôn lúc chiều làm cho cô băng khuâng hơn . Cô đáp không suy nghĩ :

- Em không đặt ra tiêu chuẩn nào cả . Yêu nhau , hiểu nhau là được rồi .

Thanh Vân hỏi lại :

- Em chỉ nghĩ đơn giản vậy thôi à ?

Hoa Lam bắt bẻ :

- Hiểu nhau hết bộ anh nói dễ lắm sao ? Riêng em thấy khó khăn lắm đấy .
Thanh Vân ngẫm nghĩ , để hiểu được hết một người cũng khó thật chứ chẳng dễ gì . Vì lẽ đó , càng nói chuyện với Hoa Lam , anh càng thích cô hơn . Bởi vì cô có những điểm rất lạ , thu hút anh hơn . Vì vậy , anh nói lời hứa hẹn cùng cô . Anh rào đón :

- Không biết một vài năm nữa anh về , có còn gặp lại em không hả , Hoa Lam ?

Hoa Lam mỉm cười :

- Nếu em còn tồn tại trên đời này thì anh sẽ gặp em thôi .

Thanh Vân nói tiếp theo :

- Và anh sẽ đem đến cho em nhiều điều bất ngờ , em hãy chờ anh nhé . Nhớ nhé Hoa Lam .

Thanh Vân vừa nói đến đây thì Bích Ngân ra tới . Nghe tiếng được tiếng mất , cô nghi ngờ hỏi lại :

- Anh muốn dẫn dò Hoa Lam điều gì vậy anh Vân ?

Thanh Vân nói thật :

- Anh dặn Hoa Lam hãy chờ anh . Khi anh về lần nữa , anh sẽ đem điều bất ngờ lại cho cô ấy .

Bích Ngân tỏ vẻ hậm hực :

- Anh có thể nói trước , cho em nghe với , được không ? Em đoán đó là một món quà , đúng không ? Nếu anh có tặng cho Hoa Lam thì phải tặng cho em nữa đó . Không thì em sẽ giận anh cho xem .

Bích Ngân nghĩ tới những lời nói vừa rồi của mình sẽ đánh lạc hướng Hoa Lam , để cho Hoa Lam đừng chờ đợi và đừng hy vọng vào tình yêu ơ ?

Thanh Vân . Vì cô nghĩ Hoa Lam cũng giống như cô mơ mộng giàu sang . Cô đã hiểu lầm Hoa Lam chỗ đó .

Biết là Bích Ngân cố tình muốn cho Hoa Lam hiểu sai ý của anh . Bởi vậy

Thanh Vân mỉm cười nhìn Hoa Lam , dặn lại :

- Em nhớ lời anh dặn nhé , Hoa Lam . Ở lại , em ráng học cho giỏi nhe .

Hoa Lam khẽ đáp :

- Vâng , em cảm ơn anh .

Thanh Vân nhìn sang Bích Ngân . Anh nói nửa đùa , nửa thật :

- Em đừng có lo quá như vậy . Khi nào về , anh sẽ dẫn thêm thằng bạn thật "xịn" về làm mai cho em . Em yên tâm đi .

Nói xong , Thanh Vân đứng lên :

- Thôi , anh về đây .

Phía sau anh , Bích Ngân nhìn theo với cặp mắt thật lớn , thật cảm hận . Khi bóng Thanh Vân đi khuất , Hoa Lam đứng lên định đi vào nhà thì Bích Ngân rít giọng :

- Ngồi xuống đó !

Hoa Lam ngồi lại chỗ cũ , giọng từ tốn :

- Có chuyện gì vậy chị . Ngân ?

Bích Ngân quắc mắt hỏi :

- Mà mày không hiểu thật à ?

- Chuyện gì chị cứ nói rõ ra đi .

Bích Ngân đành giọng :

- Vậy thì mày hãy nghe cho rõ đây . Tao biết Thanh Vân thích mày lắm .

Nhưng mày nên nhớ , Thanh Vân rồi đây sẽ là của tao , mày hiểu không ?

Chỉ có tao mới xứng với Thanh Vân thôi . Còn đứa con gái quê mùa như mày thì đừng như đĩa mà đeo chân hạc nhé . Nên nhìn lại mình đi , con nhà quê ạ .

Những giọt nước mắt chực trào ra bởi những lời nói quá đáng của Bích Ngân , Hoa Lam buồn bã đáp :

- Em không bao giờ nghĩ đến Thanh Vân , chị đã hiểu lầm em rồi . Chị đừng

nghi oan cho em như vậy .

Bích Ngân cười khiêu khích :

- Bây giờ thì không , nhưng rồi mai một mày sẽ mê mẩn bởi vì Thanh Vân rất giàu có . Mày đừng giả nai trước mặt tao .

Hoa Lam ghen ngào :

- Em không phải là hạng người như vậy đâu .

Bích Ngân lại cười lạt :

- Nếu mày nói mày không là người như vậy , sao mày không yêu Nhật Nam đi ? Nhật Nam yêu mày từ lâu rồi kia mà .

Hoa Lam bịt kín hai tai lại , cô van xin :

- Xin chị đừng nói nữa . Chị muốn gì , tôi cũng đồng ý cả . Xin chị hãy để cho tôi yên .

Bích Ngân máy móc :

- Vậy mày hứa với tao là mày không yêu Thanh Vân có được không , ha ?
Lam ?

Hoa Lam cắn nhẹ môi :

- Vâng , tôi hứa .

Bích Ngân dặn thêm :

- Và nhớ bất cứ khi nào Thanh Vân có gửi thơ về , mày đều đưa cho tao xem hết , nhớ không ?

Hoa Lam vẫn cắn nhẹ môi :

- Vâng .

Bích Ngân nở nụ cười thỏa mãn :

- Nếu biết điều như vậy thì tốt . Bằng ngược lại thì xéo khỏi ngôi nhà này ngay .

Nói xong , cô quày quả bỏ đi . Còn lại Hoa Lam với những giọt nước mắt .

Nụ Hôn Không Lời

Tập 2

Ngày qua ngày . . .

Hoa Lam vẫn ở nhà dì Lệ Hằng đi học . Cô cảm thấy một bầu không khí quá nặng nề và bận rộn . Vì thương dì Hằng nên mọi việc Hoa Lam đều làm hết . Còn Bích Ngân chỉ biết có ăn học mà thôi .

Vì quần quật với công việc suốt ngày nên Hoa Lam không có thời gian xem lại bài vở . Vì vậy , đêm nào cô cũng thức thật khuya . Càng ngày , cô càng gầy đi rất rõ .

Bà Hằng đi dạy về . Bà đi lượn ra nhà bếp . Thấy Hoa Lam đang bận bịu nấu cơm , bà hỏi :

- Bích Ngân đâu rồi con ?

Hoa Lam lễ phép :

- Dạ , chắc Bích Ngân còn ở trong phòng .

Bà Hằng có vẻ bức bối :

- Dì đã dặn nó rồi . Phải cơm nước phụ với con , sao bây giờ nó còn ở trong phòng làm gì ?

Hoa Lam bèn vực :

- Chắc là Bích Ngân đang xem lại bài vở , dì ạ .

Bà rần rỏi hỏi :

- Còn con , con cũng đi học chứ bộ . Hai chị em nấu nướng , dọn dẹp xong thì học bài có muộn màng gì đâu .

Hoa Lam ấp úng :

- Dạ . . tại vì lớp con hôm nay không có bài học . Còn chị . Bích Ngân thì bài vở rất nhiều ạ . Vì vậy , con kêu chị đi học đó dì .

Bà Hằng nhìn Hoa Lam đầy yêu thương :

- Con lúc nào cũng bênh vực , lo lắng cho nó hết , riết rồi nó thật là khó dạy , con có hiểu không ?

Nhìn cặp mắt đượm buồn của Hoa Lam , bà càng thương cô hơn . Bà nhẹ giọng :

- Dì có mua cho con hộp sữa nè . Lúc này , dì thấy con ốm lắm , ráng uống bồi bổ vô thêm để có sức học hành . Uống hết rồi dì mua thêm nữa .

Nhìn hộp sữa Cô Gái Hà Lan loại lớn mà dì Hằng để trên bàn , Hoa Lam xúc động :

- Con cảm ơn dì .

- Con nói như vậy không sợ dì buồn à ? Ở nhà này , con làm biết bao nhiêu là việc . Mai một , con không được nói như vậy nữa . Nghe chưa ?

Dì Hằng thật giống mẹ của cô . Cô mỉm cười hạnh phúc :

- Vâng . Con xin lỗi dì .

Bà Hằng vuốt nhẹ lên tóc cô :

- Con ngoan lắm . Con có lỗi gì đâu . Dì rất thương con , Hoa Lam ạ .

Nói xong bà đi thẳng vào phòng , vì sơ . Hoa Lam nhìn thấy những giọt nước mắt yêu thương của bà .

Còn Hoa Lam , cô cũng đứng ngẩn ngơ với tình cảm trào dâng . Rồi Hoa Lam tiếp tục công việc của mình . Cô nhặt những cọng rau nhut thật kỹ . Bỏ hết tất cả mắt , chỉ lấy khoản giữa thật giòn của nó thôi . Đó là bà Hằng đã dạy cho cô . Bỗng tiếng của Bích Ngân sang sang :

- Lại tâu với mẹ tao nữa à ? Thật là ích kỷ .

Hoa Lam phân minh :

- Em có nói gì đâu .

Để mạnh nôi nước lên bếp , Bích Ngân lập lại :

- Không nói , vậy chứ ai vào đây nói mà bả la tao ?

Hoa Lam vẫn giải thích :

- Em không có nói thật mà , tại dì hỏi mà thôi .

Bích Ngân lại đay nghiến :

- Hỏi để có dịp cho mày tâu , đúng không ? Đồ nhỏ nhen ích kỷ !

Hoa Lam với những giọt nước mắt :

- Em không có như vậy .

Chợt nghe tiếng chân người , Bích Ngân rít giọng :

- Nín mau !

Bích Ngân cứ ngỡ là mẹ . Nếu mẹ mà thấy Hoa Lam giọt ngắn , giọt dài như vậy , thì mẹ sẽ cho cô thêm một trận nữa . Nhưng không phải , khi cô nghe giọng của Nhật Nam :

- Dì Hằng ơi ! Có dì ở nhà không ?

Nghe quá rõ , Bích Ngân đồng đánh :

- Mau lên gặp Nhật Nam đi . - Rồi giọng cô đánh đá hơn - Muốn gặp Hoa Lam thì nói thẳng ra đi , còn làm bộ làm tịch gọi dì Hằng này , dì Hằng nọ . Thật đáng ghét quá !

Thấy Hoa Lam vẫn ngồi im nhạt những cọng rau nhút . Bích Ngân cảm thấy khó chịu bởi tánh bướng bỉnh của Hoa Lam , nhưng Bích Ngân đành phải ngọt ngào . Bởi vì Nhật Nam đeo đuổi Hoa Lam vẫn có lợi cho cô , khi Thanh Vân trở về đây , nên cô dịu giọng :

- Mau ra phòng khách đi Hoa Lam .

Bích Ngân vừa nói xong thì bà Hằng cũng vào đến . Bà ung dung nói :

- Nhật Nam muốn gặp con kia , Hoa Lam .

Hoa Lam đứng lên rửa vội đôi bàn tay :

- Vâng . - Rồi cô e ngại nhìn sang Bích Ngân - Chị nấu canh giùm em nhe ?

Bích Ngân tức tối :

- Lúc này , chị đã bảo em lên phòng khách đi , Nhật Nam đang tìm em kia , có đúng không ?

Hoa Lam gật đầu :

- Vâng . Chị có nói , nhưng em cảm thấy khó chịu khi để chị nấu một mình , nên em thật tình nói vậy thôi .

Như đã hiểu hết , bà Lệ Hằng vẫn an :

- Dì hiểu hết . Con cứ lên nói chuyện với Nhật Nam đi . Có dì ở đây rồi , con an tâm chưa ?

- Vâng , thưa dì .

Nói xong , Hoa Lam cúi đầu đi lên phòng khách . Lòng cô vẫn trĩu nỗi buồn vì Bích Ngân lúc nào cũng nặng lời với cô . Hình như Bích Ngân đối với cô chẳng có chút tình người .

Nhật Nam nhìn thấy gương mặt buồn hắt hiu của Hoa Lam , anh hỏi :

- Có chuyện gì xảy ra với em nữa à ?

Hoa Lam gượng cười :

- Không có gì cả .

- Sao em buồn quá vậy ?

Vừa nói , Nhật Nam nhìn Hoa Lam bằng cặp mắt dò xét .

Hoa Lam lảng tránh :

- Em vẫn vậy mà .

Nhật Nam năn nỉ :

- Em không thể tâm sự với anh được sao ? Em không tin tưởng ở anh , ha ?

Lam ?

Hoa Lam buông tiếng thở dài . Chẳng lẽ nói với anh tất cả ư ? Nói để làm gì ? Có phải để anh thương hại em không ? Em không muốn vậy đâu , anh Nam ạ . Em có thể chịu đựng tất cả . Nghĩ vậy , cô nói :

- Tại anh quá lo cho em , nên anh nghĩ vậy thôi . Chớ dì Hằng và Bích Ngân cũng tốt với em lắm . Còn dưỡng Hoàng thì đi công tác suốt , nên em ở đây thật thoải mái .

Nhật Nam lắc đầu :

- Anh không tin . Không phải anh nhiều chuyện , nhưng em nhìn lại mình đi . Có phải em gầy nhiều lắm không ? Còn nữa , học trong lớp sao em học tệ như vậy ? Anh nhớ không lầm , em là người con gái rất siêng năng mà .

Hoa Lam rất sợ dì Hằng nghe được , cô năn nỉ :

- Anh Nam ! Em nghĩ anh nói ở đây , dì Hằng nghe được sẽ buồn em . Sau này , em sẽ cố gắng học hơn , em không bỏ bê nữa đâu .

Hoa Lam nói để có lý do vậy thôi , chớ thật ra cô không có thời gian . Cô cố gắng làm bài , nhưng cũng không kịp dù đêm nào cô cũng thức rất khuya .

Nhật Nam lắc đầu :

- Em đã hiểu sai ý anh rồi . Không phải là anh bảo em lười biếng đâu , nhưng vì em quá vất vả , phải không ? - Rồi anh đề nghị - Hay là em qua anh ở đi Hoa Lam .

Hoa Lam từ chối ngay :

- Không được đâu anh Nam ạ . Em ở đây cũng tốt lắm rồi .

Đôi mắt anh nhìn thẳng vào đôi mắt Hoa Lam một cách chân thành , giọng anh rất nhỏ :

- Hoa Lam ! Em hãy tin tưởng ở nơi anh . Anh chỉ muốn em được sung sướng , có thời gian để lo việc học hành . Còn chuyện tương lai thì vội gì , phải không Lam ?

Nhớ đến nụ hôn hôm nào , Hoa Lam vẫn còn e thẹn , nên cô khẽ đáp :

- Cảm ơn anh Nam đã quan tâm . Lỗi là do em không cố gắng học . Em hứa với anh , sau này em sẽ học tiến bộ hơn . Em vẫn ở đây với dì Hằng , em không thể rời bỏ dì được đâu .

Nhật Nam nói thẳng :

- Nhưng Bích Ngân , cô ấy đối xử với em thật là tệ .

Hoa Lam vẫn bênh vực cho Bích Ngân :

- Không đâu anh , chi . Ngân đối xử với em cũng tốt lắm .

Nhật Nam gãi gãi đầu :

- Em tốt bụng quá , Hoa Lam ạ . Em quá khép kín , chẳng muốn để anh chia sẻ cùng em . Anh nghĩ anh thật tệ , không đáng để em tin cậy .

Hoa Lam thôn thức :

- Anh Nam ơi ! Anh tốt lắm , em hiểu anh mà . Anh hãy thông cảm cho em , em không thể nghe lời anh được .

Nhìn cặp mắt u buồn của Hoa Lam , Nhật Nam nghe tim mình tan nát . Anh muốn chia sẻ với cô , anh muốn lo lắng cho cô , nhưng cô đều từ chối . Tại sao vậy Hoa Lam ? Có phải trong tim em không có hình bóng của anh , đúng không em ?

Nhật Nam muốn hỏi thẳng Hoa Lam như vậy , nhưng anh không nói nên lời . Anh vẫn không hiểu vì sao như vậy .

Có phải chẳng là do nụ hôn vừa rồi mà cô đã tránh gặp anh mấy tuần , làm cho anh hồi hận và tự dần vặt mình cho đến tận hôm nay . Bởi vậy , bao câu yêu thương chân thật mà anh đã dành cho cô , anh đành cất giữ nó trong tim .

Giây lâu , Hoa Lam ngẩng đầu lên , hỏi anh :

- Anh sang đây để nói với em bao nhiêu đó thôi ư ?

Nhật Nam với đôi mắt xa xăm anh nhủ thầm : "Còn nhiều điều hứa hẹn yêu thương anh không thể nói nên lời , em hiểu anh không ha ? Lam ?"

Tìm cho mình một điều thuốc để quên đi nỗi buồn , anh đổi giọng :

- Thanh Vân có gửi thư cho em - vừa nói , Nhật Nam vừa lấy lá thư trong túi áo đưa cho Hoa Lam . Thư vẫn còn dán kín .

Hoa Lam ngạc nhiên hỏi :

- Anh Vân chỉ gửi cho em thôi à ? Không có gửi cho chi . Ngân , hử anh Nam ?

Nhật Nam thờ ơ với điều thuốc trên môi :

- Chắc là không rồi , vì anh chẳng nghe nhắc đến Bích Ngân .

Hoa Lam vô tư :

- Sao kỳ vậy ?

Nhật Nam nói với làn khói thuốc :

- Em không hiểu thật sao ?

Hoa Lam hờn trách :

- Anh Vân cũng kỳ thiệt . Chỉ có em và Bích Ngân ở chung , mà anh Vân chỉ gửi thư cho mình em . Anh ấy không sợ chi . Ngân buồn sao ?

Nhìn lá thư , Nhật Nam không biết là Thanh Vân viết gì trong đó . Nhưng anh vẫn lo sợ đó là một lời tỏ tình hay một lời hứa hẹn , thì anh sẽ đau khổ lắm . Nhưng nếu thật sự . Thanh Vân thích Hoa Lam cũng như anh , và nếu thế thì một trong hai phải có người thất bại . Có nên chiến đấu để tranh giành không , hay là anh sẽ hy sinh ? Nhưng không phải hy sinh nào cũng tốt đẹp . Anh hy sinh khi Hoa Lam đồng ý chấp nhận tình yêu với Thanh Vân thì mới có ý nghĩa . Nghĩ vậy , anh nói :

- Anh về đây . Nếu em có viết thư gửi cho Thanh Vân thì vài ngày nữa , đem qua cho anh .

Hoa Lam tỏ vẻ suy nghĩ :

- Không biết em có viết hay không ? Nếu viết thì em sẽ nhờ anh .

Hoa Lam nói vậy để mong Nhật Nam cho cô một lời khuyên , cô vẫn muốn

biết ý anh thế nào . Đôi khi , cô muốn tìm hiểu về anh , nhưng cô cảm thấy anh thật là bí mật . Từ nọ hôn trước , Hoa Lam thấy anh thường giữ khoảng cách với cô hơn . Vì vậy có đôi lúc , cô nghe lòng mình chùng lại với nỗi ưu tư , nhưng anh vẫn lặng thinh . Từ đó , cô cố quên đi nọ hôn , mà đúng ra cô đừng nên nhận .

Hai người vẫn lặng thinh , mỗi người theo ý nghĩ của riêng mình . Tại sao họ không đến với nhau ? Tại sao họ lại không xóa cái khoảng cách không đáng kia chứ ? Chỉ một lời nói của Nhật Nam , một lời tỏ tình mà anh chưa nói được . Có lẽ anh chờ đợi thời gian . Có lẽ thế .

*

* *

Hoa Lam đọc xong lá thư , cô xếp lại như cũ . Có những câu làm cho Hoa Lam suy nghĩ .

"Về đây rồi , anh rất nhớ ơ ? Việt Nam , trong đó có em , Hoa Lam ạ . . . Một ngày gần đây , anh sẽ về nước và sẽ đem đến cho em một bất ngờ . Em hãy chuẩn bị tinh thần đi nhé , Hoa Lam ."

Lời trong thư nói không rõ ràng lắm , nhưng cô hiểu hay không , cô cũng hiểu rõ lòng mình . Cô chỉ cảm thấy Thanh Vân rất gần gũi với cô , cô chỉ hiểu vậy . Còn tình yêu đối với anh thì cô chưa nghĩ đến . Cô để lá thư vào phong bì của nó . Cô quyết định không viết thư cho anh , vì lòng cô không muốn .

Bỗng lời nói của dì Hằng làm gián đoạn sự suy nghĩ của Hoa Lam :

- Con không ngủ trưa à ?

- Dạ , tại con không ngủ được . - Vừa nói , Hoa Lam vừa nhìn lên dì Hằng bằng cặp mắt tâm sự .

Dì Hằng hỏi Hoa Lam như con gái của mình :

- Con có tâm sự ha ? Hoa Lam ?

Hoa Lam khẩn khoản :

- Dạ không .

- Con không tin tưởng dì à ? Có tâm sự gì , hãy nói thật dì nghe . Dì có thể giúp gì được cho con không ?

Nghĩ dì Hằng như mẹ của mình , Hoa Lam đưa bức thư của Thanh Vân cho bà . Cô nói nhỏ :

- Anh Vân có gửi thư cho con nè dì .

Cầm lá thư , bà Hằng hỏi :

- Vì lá thư này mà con suy nghĩ à ?

Hoa Lam chậm rãi gật đầu và cô nói :

- Dì hãy xem đi .

Bà Hằng lịch sự :

- Dì không muốn xem . Con kể cho dì nghe được chứ ?

Hoa Lam diễn tả :

- Những lời nói của anh Thanh Vân không rõ ràng , rất là khó hiểu .

Nghe Hoa Lam tâm sự như vậy , bà Lệ Hằng buộc phải đọc sơ qua bức thư .

Đọc xong , bà buông gọn :

- Thanh Vân đã có cảm tình với con . Đây không phải là lời tỏ tình , nhưng là một lời hứa hẹn . Con nghĩ thế nào , ha ? Hoa Lam ?

Hoa Lam nói thật lòng :

- Con cảm thấy anh Thanh Vân rất gần gũi với con . Con chỉ nghĩ thế thôi .

- Còn Nhật Nam ? Con nghĩ gì về cậu ấy ?

Rất khó trả lời với một câu hỏi đơn giản như vậy , Hoa Lam chỉ muốn nói thật lòng mình với dì Hằng , cô không muốn nói dối :

- Đối với anh Nam , thật lòng con cũng mến anh ấy lắm , nhưng con không hiểu được tình cảm của anh Nam có dành cho con hay không . Đôi lúc , anh rất là lo lắng cho con , nhưng đôi lúc , anh thật là xa lạ . Bởi vậy , con không

hiểu được anh .

Nghe qua , bà Hằng khuyên nhủ :

- Tốt nhất là con hãy vô tư , đừng nên suy nghĩ gì cả , hãy chú tâm vào việc học . Còn chuyện gì đến , nó sẽ đến , con ạ .

Hoa Lam gật đầu ngoan ngoãn :

- Vâng , con hiểu .

Đôi mày nhíu lại , bà Hằng dặn thêm :

- Di nhắc con điều này , Thanh Vân và Nhật Nam là đôi bạn thân . Con phải đối xử thật khéo . Nếu có một người tỏ tình với con thì con cũng đừng nên giấu người kia khi con chấp nhận . Và con chỉ chọn một trong hai mà thôi , con nhớ chứ ?

Hoa Lam vẫn lặng thinh . Bà Lệ Hằng nói tiếp :

- Di thấy hai đứa nó có tình cảm với con , con biết giá trị của con rồi chứ

Hoa Lam ? Con thật tuyệt vời !

Hoa Lam e thẹn :

- Di quá khen con . Con chưa được như vậy đâu , dì ạ .

Bà Lệ Hằng nhìn Hoa Lam trêu mếu :

- Con quá khiêm tốn - bà ao ước - phải chi Bích Ngân chỉ bằng một nửa của con là dì vui rồi . Còn đằng này . . nó thật là rỗng tuếch . - Nói xong , về mặt bà Hằng ánh lên nét đau khổ .

Hoa Lam an ủi :

- Di Hằng à ! Chi . Ngân cũng đẹp lắm chứ . Trong lớp , rất nhiều người thích chỉ . Di đừng buồn như vậy , nhe dì .

Nghe Hoa Lam nói , bà Lệ Hằng càng đau khổ hơn :

- Nó chỉ có hình thức bên ngoài thôi . Di hiểu nó mà , con đừng an ủi dì .

Thấy nét mặt đau khổ của dì Hằng , Hoa Lam cảm thấy mình có trách nhiệm đối với Bích Ngân . Mình có cách nào để giúp đỡ Bích Ngân không ? Chưa

hắn con người Bích Ngân như vậy . Có thể do một lý do nào đó mà dì Hằng mới đánh giá Bích Ngân quá rộng tuếch . Chứ thực tế trong lớp , bạn bè cũng thích chỉ lắm mà . Như chợt hiểu ra , Hoa Lam tự hỏi : "Không lẽ tại mình ? Bởi sự có mặt của mình trong căn nhà này mà Bích Ngân mới sanh tật như vậy ?" Nghĩ đến đây , Hoa Lam cảm thấy nặng nề hơn .

Hoa Lam nhìn dì Hằng , nói lên ý nghĩ của mình :

- Dì Hằng à ! Con nghĩ chắc có một lý do nào đó làm cho con người chi . Ngân thay đổi như vậy . Chớ lúc trước , chi . Ngân rất dễ thương , đúng không dì ?

Bà Lệ Hằng khản khoản gật đầu :

- Bởi vì lúc trước không có ai , nên dì mới không hiểu rõ nó . Từ khi có con , nó mới thật là kỳ quặc . Lười biếng , nhỏ mọn , đủ tật xấu . Dì dạy nó cũng không được , không nghe . Đôi lúc , dì muốn bỏ mặc cho nó , dì chẳng muốn nói tới .

Hoa Lam hỏi thật dì Hằng :

- Dì ơi ! Hay là tại con hả dì ?

Bà Hằng yêu thương nhìn Hoa Lam :

- Làm sao mà tại con được chứ ? Con ở đây con làm hết mọi việc cho nó , nó còn muốn gì hơn .

Hoa Lam đã hiểu ra . Chỉ vì chuyện tình cảm mà Bích Ngân đối xử với cô như vậy . Mà thật ra , mình đâu có tranh giành gì với chi . Ngân . Vậy là từ đây về sau , mình sẽ cố gắng giúp đỡ cho chi . Ngân về vấn đề tình cảm .

Hoa Lam nhủ thầm : " Bằng mọi cách , cô phải giúp đỡ Bích Ngân " . Nghĩ vậy , cô nói :

- Dì ơi ! Chi . Ngân có thể thay đổi được mà . Để con sẽ khuyên nhủ chị ấy . Đôi mắt bà Hằng ánh lên niềm hy vọng . Bà cũng thầm mong cho Hoa Lam làm được điều đó . Bà mong như vậy .

Gõ nhẹ cánh cửa phòng của Bích Ngân , Hoa Lam nhỏ giọng :

- Chị . Bích Ngân ! Cho em vào , được không ?

Giọng Bích Ngân khó chịu :

- Có chuyện gì không ?

- Em muốn nói chuyện với chị .

Bích Ngân vẫn lạnh lùng :

- Cứ vào đi .

Hoa Lam đẩy nhẹ cửa bước vào . Nhìn thấy Bích Ngân nằm dài trên nệm .

Cô đang dán mắt vào cuốn Thời Trang Trẻ . Hoa Lam rón rén ngồi thật nhẹ , cô hỏi :

- Chị đang xem báo à ?

Chẳng thèm nhìn Hoa Lam , Bích Ngân cộc lốc đáp :

- Ừ .

Để cho Hoa Lam ngồi thật lâu , Bích Ngân cao giọng :

- Có chuyện gì ?

Đưa lá thư ra , Hoa Lam nói :

- Anh Vân có gửi thư về cho em .

Thật máy móc , Bích Ngân để mạnh cuốn báo xuống nệm . Cô ngồi dậy , hỏi :

- Gửi hồi nào vậy ?

- Ngày hôm qua . Anh Nam đem sang cho em đó .

Cầm lá thư từ tay Hoa Lam , Bích Ngân đọc ngấu ngiến . Nét mặt cô càng lúc càng đanh lại :

- Đã hồi âm rồi chứ ?

Hoa Lam lắc đầu :

- Em không có viết thư cho anh Vân .

Bích Ngân cười chua chát :

- Sao vậy ?

- Em không thích .

Bích Ngân vẫn nói trống không :

- Có phải vậy không đó ?

Với cặp mắt sâu sắc , Hoa Lam nắm lấy tay Bích Ngân , ngập ngừng :

- Chi . Ngân ! Chị đừng giận em nữa . Em đã hiểu tại có mặt em ở đây mà chị phải chịu nhiều đau khổ do em gây ra , em cũng không muốn như vậy đâu . Em nói thật lòng em đó .

Rút tay mình ra khỏi tay Hoa Lam , cặp mắt Bích Ngân giận dữ :

- Đừng có qua đây mà mai mĩa tôi . Tôi biết cô đẹp và quyến rũ lắm . Tôi lúc nào cũng là kẻ thất bại trước mặt cô . Vì vậy từ đây về sau , cô hãy tránh xa tôi ra , càng xa càng tốt .

Hoa Lam lắc nhẹ tay Bích Ngân , cô năn nỉ :

- Chi . Ngân ! Em không có ý đó đâu , chị đã hiểu lầm em rồi .

Bích Ngân lại cười khan :

- Hiểu lầm à ? Tôi đã đi guốc trong bụng cô , nhưng cô đừng có tự đắc . Chỉ một lá thư như vậy , chưa chắc cô là người thắng cuộc đâu - Đôi môi Bích Ngân run lên , cô nói tiếp - Bao giờ cô thực sự bước lên xe hoa cùng Thanh Vân thì lúc đó , tôi sẽ chấp nhận mình là người thua cuộc .

Hoa Lam với cặp mắt ướt đăm bởi những lời nói của Bích Ngân . Nhưng cô vẫn không nản chí , giọng cô dịu dàng hơn :

- Chi . Ngân ! Thực sự em không phải như chị vừa nói đâu . Em không thích anh Vân . Em chỉ muốn giúp đỡ cho chị thôi , nếu thật tình chị thích anh ấy . Vì muốn cho Bích Ngân vui và cô bỏ đi bản tánh ba gai của mình , nên Hoa Lam nghĩ : "Nếu thực sự . Bích Ngân thích Thanh Vân , thì cô sẽ giúp đỡ bằng mọi cách , dù rằng cô cũng nghe mất mát một cái gì đó mà cô không hình dung được ."

Dù đang tìm mọi cách để đối chọi với Hoa Lam về mọi phương diện học hành , tình cảm , sắc đẹp . . nhưng giờ đây , nhìn thẳng vào đôi mắt chân thật của Hoa Lam , Bích Ngân nghe lòng mình có một chút ăn năn .

Đôi mắt cô dịu dàng hơn khi nhìn Hoa Lam , rồi cô khẽ hỏi :

- Có thật sự tốt như vậy đối với tôi không ?

Hoa Lam mừng thầm . Cô gật đầu , vẻ cười mở :

- Em nói thật mà .

Bích Ngân nghe lòng mình chùng lại , pha chút hối hận khi nhìn sâu vào cặp mắt chân thật của Hoa Lam .

Hoa Lam nghĩ là đã lay chuyển được lòng của Bích Ngân về việc đối xử với mình nên Hoa Lam ngọt ngào hơn :

- Em không viết thư cho Thanh Vân , chị thấy có được không ? Bao giờ anh Vân về đây rồi , chị em mình sẽ có cách làm cho anh thương chị . Chị có bằng lòng không ?

Như trở về con người thật của mình , Bích Ngân cũng dịu dàng :

- Em không thương anh Vân thật chứ ?

Hoa Lam lắc đầu , cười hồn nhiên :

- Em nói thật mà .

Bích Ngân hỏi tiếp :

- Vậy em có thích Nhật Nam không ?

Hoa Lam nhìn ra khung cửa sổ :

- Em cũng không hiểu rõ lòng mình . Có đôi lúc em nhớ đến đôi mắt của anh ấy dành cho em , rồi đến những lời nói , những cử chỉ nó lại hiện rõ trong em .

Như tâm sự , Bích Ngân hỏi tiếp :

- Nhưng Nhật Nam có nói lời tỏ tình với em chưa ?

Hoa Lam cúi đầu khi nhớ đến nụ hôn , nhưng lời tỏ tình thì không có , nên

cô đáp vội :

- Anh ấy chưa nói gì với em cả .

Như đã hiểu được tâm sự của Hoa Lam , Bích Ngân gợi ý :

- Chị thấy anh Nam cũng tốt lắm . Nếu em yêu anh , chắc em sẽ không đau khổ đâu .

Hoa Lam cười tươi :

- Cám ơn chị đã lo cho em .- Rồi cô nắm nhẹ tay Bích Ngân , giọng thỏ thẻ - Chi . Ngân ! Chị em mình mãi mãi yêu thương nhau , nhé chị . Chắc là dì Hằng mừng lắm khi thấy chị em mình thân nhau như thế này .

Bích Ngân nhớ lại . Đã từ lâu , có đôi khi nằm một mình trong phòng nghe từng hạt mưa tí tách với nỗi cô đơn , Bích Ngân ngẫm nghĩ về hành động của mình đối với Hoa Lam , cô âm thầm ân hận . Nhưng vì bản tánh háo thắng trong cô nhiều hơn , nên cô không chấp nhận sự thất bại . Với bất cứ thủ đoạn nào , cô phải là người chiến thắng .

Giờ đây , với lòng chân thật của Hoa Lam đã làm cho Bích Ngân quay lại với con người thật của mình . Giọng Bích Ngân thật êm :

- Hoa Lam ! Em hãy bỏ qua mọi chuyện đi nhé . Chị thật là người có lỗi . Từ đây về sau , chị em mình sẽ sống tốt hơn . Và ba mẹ chị sẽ không thất vọng về chị nữa đâu .

Hoa Lam ôm chầm lấy Bích Ngân với những giọt nước mắt hạnh phúc :

- Chi . Ngân ! Em thật mừng và hạnh phúc lắm .

Bích Ngân cũng đưa tay lau đi những giọt nước mắt của mình , giọng thật ấm :

- Chị cũng vậy , Hoa Lam à .

Chiều nào cũng vậy , trong phòng khách nhà bà Lệ Hằng rộn rã tiếng cười thật là hạnh phúc . Ông Hoàng nói với vợ :

- Tôi cứ nghĩ nhà mình có hai đứa con gái đây , mình ạ .

Bà Lệ Hằng cũng hạnh phúc không kém chồng :

- Em cũng nghĩ vậy . Sau này , mình sẽ thay cho Hoài Thu mà gả chồng cho Hoa Lam luôn , nhe ông .

Ông Hoàng cười khà khà :

- Vậy thì còn gì bằng . Nghe di dượng tính như vậy , con thấy có được không , Hoa Lam ?

Hoa Lam ngoan ngoãn :

- Di dượng lo cho con , con cảm ơn lắm .

Bà Hằng trách móc :

- Con lại khách sáo nữa rồi , không sợ di dượng buồn à ?

Gương mặt Hoa Lam tràn đầy hạnh phúc :

- Con xin lỗi .

Bích Ngân ngồi kế bên Hoa Lam , cô dịu dàng :

- Lại xin lỗi nữa , em thật là đáng đánh đòn mà . Cả nhà đang vui lại xin lỗi , nhớ đừng bao giờ lặp lại câu đó , nghe không ?

Hoa Lam mỉm cười :

- Vâng , em nhớ .

Chỉ những gói quà trên bàn , ông Hoàng nói với Bích Ngân :

- Quà ba mua về đó . Một chút hai chị em chia nhau đi nhe , Bích Ngân .

- Dạ . - Rồi Bích Ngân nói với Hoa Lam - Em thích món nào thì em cứ lấy , còn lại để chị dùng .

Hoa Lam lắc đầu , đôi mắt rạng rỡ :

- Chị cho em món nào thì em lấy món đó , em không lấy trước đâu .

Nói xong , Hoa Lam nhớ lại những lần trước , Bích Ngân chọn những chiếc áo thật xấu , thật quê để cho cô . Hôm nay , chị đã thay đổi quá nhiều , Hoa Lam cảm thấy thật hạnh phúc với tình thương mà Bích Ngân đã dành cho cô thật sự .

Bích Ngân dễ chịu :

- Em cứ việc lấy đi , đồ chị nhiều lắm rồi .

Hoa Lam vẫn từ chối :

- Không . Em không lấy trước đâu , chị . Ngân à .

Nhìn cử chỉ của Bích Ngân và Hoa Lam , bà Hằng rất hài lòng . Bà nhìn họ bằng cặp mắt thương yêu , và bà can thiệp :

- Chút nữa , hai chị em đem lên phòng coi đũa nào mặc bộ đồ nào vừa ý thì lấy . Mẹ tính như vậy , có được không ?

Ca ? Bích Ngân và Hoa Lam đều đáp khẽ :

- Vâng a .

Bà Hằng đứng lên nhìn ông Hoàng , nói :

- Ông có vào trong không ?

Ông Hoàng cũng đứng lên nhìn bà Hằng , nói :

- Bà lấy đồ để sẵn trong nhà tắm cho tôi nhé .

- Tôi biết rồi , ông à - Bà đi thẳng vào phòng mình .

Bích Ngân nhìn Hoa Lam mỉm cười khi thấy hạnh phúc hiện rõ trên nét mặt của ba mẹ cô . Giây phút này cô thật là sung sướng . Một phần cũng nhờ có Hoa Lam vun đắp thêm hạnh phúc cho gia đình cô . Càng gần gũi Hoa Lam , Bích Ngân cảm thấy có một cái gì đó rất cao quý ẩn hiện chung quanh người con gái hoang dã này .

Vẫn nét mặt hạnh phúc , Bích Ngân rụt rè :

- Chị em mình lên phòng xem đồ đi , Hoa Lam .

Hoa Lam nói với nét mặt rạng ngời :

- Vâng . Để em ra khóa cổng rào lại .

Vừa nói xong , Hoa Lam định bước đi thì có tiếng chân người đi vào . Ca ?

Hoa Lam và Bích Ngân đều ngạc nhiên bởi đó chính là Thanh Vân .

Thanh Vân cười thật tươi . Anh hỏi khi thấy nét mặt đầy ngạc nhiên của hai

người con gái :

- Bộ anh lạ lắm sao mà Hoa Lam và Bích Ngân nhìn anh dữ vậy ?

Hoa Lam định trả lời , nhưng cô không nói . Cô cố ý để cho Bích Ngân nói trước .

Còn Bích Ngân cũng vậy . Cô định nói , nhưng rồi cô lại nhường cho Hoa Lam . Thành ra , cả hai đều im lặng .

Thanh Vân càng ngỡ ngác hơn :

- Có chuyện gì mà sao hai người lặng thinh vậy ?

Cùng một lúc , cả ? Hoa Lam và Bích Ngân đều trả lời :

- Em định nhường cho . . .

Hoa Lam lại im lặng . Bích Ngân nói tiếp :

- Em định để cho Hoa Lam nói trước .

Hoa Lam nhoẻn miệng cười :

- Còn em thì định để cho chị . Bích Ngân nói trước .

Thanh Vân vui vẻ hơn :

- Vậy cả hai ngồi im để cho anh phải ế độ , không tội nghiệp anh sao ?

Nghe Thanh Vân trách móc như vậy , Hoa Lam hỏi thăm :

- Anh về lúc nào vậy anh Vân ?

Thanh Vân vẫn mỉm cười , đôi mắt anh nhìn Hoa Lam thật trìu mến :

- Anh mới về lúc chiều .

- Có một mình anh về à ? - Hoa Lam hỏi tiếp .

Thanh Vân gật đầu :

- Chỉ có một mình anh về thôi . Bao giờ anh lo mọi chuyện xong thì ba anh mới về .

Nghe qua , Hoa Lam chẳng thắc mắc làm gì . Giờ cô đã được sống trong một mái nhà hạnh phúc , cô chẳng ước ao gì hơn .

Thanh Vân ngắm Hoa Lam thật lâu , anh khen :

- Hôm nay , anh thấy em đẹp ra đó Hoa Lam ạ .

Hoa Lam nói với ánh mắt long lanh :

- Em thật hạnh phúc và nhất là chi . Bích Ngân đây rất mến em .

Nhớ đến Bích Ngân , Thanh Vân mới nhớ đến sự hiện diện của cô . Thanh Vân thầm khen , hôm nay sao Bích Ngân lại đoan trang đến thế làm cho anh quá ngạc nhiên . Anh quan sát cô kỹ hơn . Gương mặt cô dễ thật tự nhiên , không phấn son như trước nữa . Cô ngồi đó với vẻ mặt thật hiền . Anh đánh giá :

- Hôm nay , Bích Ngân thay đổi quá . Thật là lạ .

Bích Ngân tư lự :

- Cuộc đời phải có nhiều biến đổi . Lúc xấu , lúc tốt mới thích chứ . Cứ im lìm trôi như một dòng sông thì có ý nghĩa gì .

Chẳng ngại ngùng , Thanh Vân liền khen :

- Em rất tiến bộ đó , Bích Ngân ạ .

Khi nghe Thanh Vân nói như vậy , Bích Ngân càng ngại ngùng khi nhớ đến cử chỉ sỗ sàng của mình lần trước . Cô quyết định từ đây sẽ cho anh nhận thấy và không đánh giá thấp về cô nữa , nên cô nói :

- Tất cả những gì em thay đổi đều nhờ vào lòng thành của Hoa Lam đối với em . Nhờ đó mà em mới được như ngày hôm nay .

Hoa Lam nhăn mặt tỏ vẻ không đồng ý :

- Sao chị lại nói như vậy , hả chi . Ngân ?

Bích Ngân vẫn thản nhiên :

- Vì tất cả những gì chị nói đều là sự thật mà .

Đã từ lâu , Bích Ngân không ý tưởng mơ mộng cao sang nữa . Cô đã cố quên hết những chuyện đã qua . Luôn ca ? Thanh Vân , cô cũng không muốn nhắc đến . Và cô nghĩ bây giờ mình vào trong là đúng lúc nhất , nên cô đứng lên , nói :

- Anh Vân ngồi chơi với Hoa Lam nhé , em vào trong có chút việc .

Hoa Lam càng ngạc nhiên hơn . Đã từ lâu , cô mong Thanh Vân về để cô tìm mọi cách bắc nhịp cầu cho hai người . Bỗng nhiên giờ đây , Bích Ngân lại muốn rút lui . Cô nhanh chân đứng lên trước Bích Ngân , cô nói :

- Chị ngồi tiếp anh Vân đi , để em đi lấy nước cho . - Rồi cô đi thật nhanh ra sau .

Bích Ngân buông tiếng thở dài . Cô đã hiểu ý của Hoa Lam . Hoa Lam vẫn còn hiểu lầm cô , cứ ngỡ cô vẫn còn ý định mơ mộng về Thanh Vân . Hoa Lam đã hiểu lầm cô như vậy , nhưng thật ra cô đã bỏ ý định đó từ lâu và cô đang sống thật với con người của mình . Đối với Thanh Vân bây giờ , cô chỉ xem như là bạn . Cô cũng biết Thanh Vân rất thích Hoa Lam , nên cô không muốn Thanh Vân cũng hiểu lầm cô như vậy . Cho nên , cô gợi chuyện :

- Anh Vân về đây chơi hay có mục đích gì không ?

Những thay đổi của Bích Ngân đã làm cho Thanh Vân tin tưởng hơn , anh tâm sự :

- Về nước lần này , anh dự định sẽ cưới vợ . Em có ý kiến gì không ?

Bích Ngân như hiểu ra , cô hỏi :

- Anh định cưới Hoa Lam , đúng không ?

Thanh Vân ngạc nhiên :

- Em hiểu anh thật hả , Bích Ngân ?

Bích Ngân gật đầu :

- Em hỏi thật mà . Nếu đúng như vậy thì em sẽ giúp đỡ cho anh .

Thanh Vân mừng rơn :

- Em nói thật chứ ?

Bích Ngân lại gật đầu và cô chẳng tỏ vẻ gì đau khổ . Giờ đây , cô thấy thật an phận . Cô chỉ muốn đem lại hạnh phúc đến cho mọi người mà thôi . Cô dịu dàng nói :

- Anh yêu Hoa Lam thật chứ ?

Thanh Vân từ tốn :

- Anh vẫn chưa nói lời tỏ tình với cô ấy , nhưng anh cảm thấy Hoa lam rất hợp với anh . Có một cái gì đó rất gần gũi làm cho anh luôn nhớ đến cô ta .

Bích Ngân gặng lại :

- Vậy có đúng là t/y không ?

Guơng mặt Thanh Vân hân hoan :

- Chỉ có t/y mới làm cho anh nhớ nhung đến thế .

- Bao giờ anh ngỏ lời cùng Hoa Lam ? - Bích Ngân hỏi Thanh Vân .

Thanh Vân nở nụ cười tự tin :

- Một ngày gần nhất .

Bích Ngân cũng mỉm cười hứa hẹn :

- Em sẽ nói trước cho anh ngày hôm nay , có được không ?

Thanh Vân vui vẻ :

- Nếu em thấy thuận tiện .

- Chẳng có gì trở ngại đâu , anh Vân ạ .

- Vậy thì tốt lắm , anh cảm ơn em trước đó .

Thanh Vân vừa nói vừa nhìn Bích Ngân bằng cặp mắt ngờ vực với lòng tốt của cô .

Bích Ngân hiểu ngay :

- Anh không tin em à ? Thực sự em đã thay đổi rồi . Em không còn như xưa đâu , anh hãy yên tâm .

Nói xong , đôi mắt cô ánh lên niềm tự hào về sự thay đổi của mình .

Thanh Vân thực sự đã tin hơn :

- Nếu vậy anh cần phải cảm ơn em nhiều hơn mới đúng chứ .

Bích Ngân khoát tay :

- Miễn sao anh đừng khinh em như ngày xưa là được rồi . Em chỉ mong có

thế .

Thanh Vân gật gù :

- Vậy thì em hãy tự tin lên . Thực sự hôm nay anh đã có cái nhìn khác về em . Em rất đáng được tôn trọng .

- Anh nói thật chứ ?

- Anh nói dối em có lợi gì đâu ? Anh là người rất ngay thẳng , em hiểu anh từ lâu rồi mà - Thanh Vân đứng lên , nói tiếp - Bây giờ anh về . Anh gửi Hoa Lam cho em đó , hãy chăm sóc cô ấy hộ anh .

Bích Ngân chỉ mỉm cười :

- Được rồi , em sẽ làm tròn nhiệm vụ .

Bích Ngân ngồi suy tư một mình . Cô không buồn mà cũng không vui . Cô cảm thấy cuộc sống mình rất có ý nghĩa . Rồi cô lại mỉm cười với nụ cười rạng rỡ .

Như không tin lời Thanh Vân nói , Nhật Nam hỏi lại :

- Cậu nói gì , mình nghe không rõ ?

Thanh Vân lập lại rất chậm :

- Mình về nước lần này , mình sẽ cưới vợ .

Với sự nghi ngờ , Nhật Nam hỏi thêm :

- Cậu định cưới ai ? Xa hay gần ?

Thanh Vân cười nhếch môi :

- Rất gần . Cô ấy , cậu cũng quen nữa .

Nhật Nam ngập ngừng :

- Không lẽ là . . .

Thanh Vân tiếp lời bạn :

- Là Hoa Lam đó , cậu ạ .

Nhật Nam nghe hụt hẫng . Anh hỏi lại :

- Cậu nói thật đấy ư ?

Thanh Vân vỗ nhẹ vào vai bạn :

- Thật chứ . Hoa Lam là người vợ mình đang tìm . Một ngày gần đây , mình sẽ nói chuyện với Hoa Lam . Nếu Hoa Lam đồng ý , mình sẽ gọi điện cho ông già về làm đám cưới ngay .

Nhật Nam buồn bã nói :

- Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa ?

- Mình đã suy nghĩ rất kỹ . Từ khi mình về bên ấy , mình cảm thấy Hoa Lam có một cái gì đó làm cho mình khó quên , và rất buồn khi không có cô ấy bên cạnh .

Nhật Nam dõi theo câu chuyện :

- Vẫn chưa có lời tỏ tình ?

Thanh Vân xác nhận :

- Chưa . Cho nên giờ đây , mình phải tranh thủ .

Nhật Nam càng buồn hơn với lời chúc mừng bạn :

- Vậy mình chúc cho cậu được toại nguyện .

Thanh Vân vẫn vô tư :

- Hôm nay cậu khách sáo quá nhỉ . - rồi Thanh Vân căn dặn - Có gặp Hoa Lam , nhớ nói hộ mình vài tiếng nhé . Mình nghĩ , chắc Hoa Lam cũng không từ chối đâu .

Nhật Nam dựa lưng vào ghế , anh nói với đôi mắt xa xăm :

- Mình cũng nghĩ vậy . Cậu là người có đầy đủ các tiêu chuẩn mà những cô gái thời nay đang mong đợi .

- Nhưng Hoa Lam không giống họ đâu , đúng không bạn ? - Thanh Vân hỏi lại , và anh nói tiếp - Nhưng mình sẽ chinh phục cô ấy cho đến bao giờ cô ấy bằng lòng thì thôi .

Nhật Nam buông xuôi :

- Vậy cũng tốt .

Giờ đây , Thanh Vân mới để ý cử chỉ của bạn , anh hỏi :

- Hình như cậu có vấn đề à , hay là cậu muốn bệnh ? Xem cậu bơ phờ quá .

Nhật Nam cười gượng :

- Tại đêm hôm qua mình về khuya quá nên bị mất ngủ vậy mà - Không muốn Thanh Vân phát hiện nỗi buồn của mình , Nhật Nam gọi chuyện - Kỳ này về , bao giờ cậu đi ?

Thanh Vân nói tỉnh bơ :

- Bao giờ xong đám cưới .

Hiểu được quyết định của bạn như vậy , Nhật Nam thấy mình cần phải nhượng bộ . Anh cần phải hy sinh tình yêu của riêng mình để cho Thanh Vân được vui . Rồi đây hằng đêm , anh sẽ thổn thức vì thương nhớ Hoa Lam . Cũng may cho anh là lời t/y anh chưa ngộ . Chỉ có một nụ hôn mà nó làm anh nhớ cô da diết , nhớ đến điên cuồng . Với những cô gái khác , nụ hôn đối với anh đâu có ý nghĩa gì . Chỉ riêng Hoa Lam là làm cho anh nhớ nhưng đến như vậy .

Nhưng từ giờ phút này , Hoa Lam không phải là của anh nữa rồi . Bao nhiêu ý tưởng trong anh đã sụp đổ , anh chán tất cả . Anh còn ở lại đây làm gì nữa ? Càng thêm đau khổ khi nhìn thấy hai người suốt ngày quây quần bên nhau thì làm sao anh sống nổi . Anh sẽ về nhà mình để chôn chặt nỗi buồn riêng .

Nghĩ vậy , anh nói :

- Mình định về nhà sống , cậu ạ .

Thanh Vân hỏi băng khuâng :

- Sao vậy ? Buồn tới điều gì hả ? Tớ có sai chuyện gì thì nói nhau nghe chứ .

Nhật Nam lắc đầu :

- Cậu có sai gì đâu . Tại mình muốn về nhà , vì ba mẹ mình cũng già rồi , mình không muốn họ buồn mình nữa , chỉ có vậy thôi .

Thanh Vân nhìn bạn bằng cặp mắt ngưỡng mộ :

- Phải vậy không đó ?

- Thật mà . Giờ mình đã hiểu ra đó là điều mình cần làm nhất . Vì đời người sống đâu có bao nhiêu năm . Mình không muốn sau này , mình sống trong hối hận .

Thanh Vân đã tin lời nói của Nhật Nam là thật , anh trầm trồ khen :

- Lần này mình về đây có nhiều chuyện thật bất ngờ . Như Bích Ngân đã thay đổi bản tánh . Cô ấy làm mình không thể ngờ đó là Bích Ngân hôm nào . Còn bạn , bạn cũng gây cho mình quá bất ngờ đó , Nhật Nam ạ .

Nhật Nam chỉ mỉm cười . Anh tự nhủ : "Còn bạn gây cho mình bất ngờ hơn . Sao bạn không chọn ai khi bạn có điều kiện như vậy mà bạn chọn ngay Hoa Lam , người mà mình yêu thương nhất ? Bạn có hiểu mình không hả , Thanh Vân ?"

Nhật Nam chỉ thõn thức riêng mình .

Một tiếng nổ lớn với miệng chai sủi bọt , Hoa Lam ngạc nhiên :

- Cái gì thế ? Champagne à ?

- Vâng .

Rồi Thanh Vân rót rượu vào bốn cái ly cao để trước mặt mọi người , anh mỉm cười :

- Nào ! Mời các bạn .

Bích Ngân cũng đã uống qua loại rượu này cô tự nhiên nâng ly của mình .

Chỉ có Hoa Lam là chưa được uống lần nào nên cô vẫn ngập ngừng .

Thấy vậy , Thanh Vân giải thích :

- Hoa Lam uống đi . Nó nhẹ lắm , như nước ngọt thôi , không say đâu .

Hoa Lam nói với đôi mắt đầy lo lắng :

- Nhưng mà em chưa uống rượu bao giờ .

- Uống thử đi , rồi em sẽ biết . Không có đáng , cay gì lắm đâu - Thanh Vân vẫn khuyến khích .

Hoa Lam nâng ly lên , hớp một hớp nhỏ . Rượu có vẻ chua , Hoa Lam nhã nhặn :

- Em thấy rượu không ngon một tí nào cả .

Thanh Vân vẫn quan tâm Hoa Lam :

- Tại em uống chưa quen nên em thấy vậy . Khi uống quen rồi , em cũng sẽ thích thôi . Vì đôi lúc mình rất cần nó những khi buồn .

Hoa Lam miễn cưỡng đồng ý :

- Vậy à .

Nhật Nam uống cạn ly của mình với bao ngổn ngang tâm sự . Anh nhìn Hoa Lam với ánh mắt vừa yêu thương , vừa xa cách . Anh chẳng nói gì , anh chỉ nhìn cô như vậy .

Còn Hoa Lam , cô cảm thấy như tan biến trước cặp mắt của anh . Cô thật khó xử , bởi lúc nào Thanh Vân cũng ân cần với cô . Mục đích của cô hôm nay qua đây dự tiệc là cô muốn làm một điều gì đó cho Bích Ngân . Cô đang mong có điều kiện để cô thực hiện .

Nhìn sang Bích Ngân , Hoa Lam mời mọc :

- Mình uống chứ chi . Ngân , cả hai anh nữa .

Hoa Lam nói xong , mọi người đều nâng ly uống cạn .

Tuy Hoa Lam mới uống rượu champagne lần đầu , nhưng cô nghĩ nó sẽ không làm cho cô say được . Bởi vì nó rất nhẹ , nhẹ hơn rượu cần mà cô thường uống .

Bích Ngân theo dõi mọi người . Nhìn ánh mắt của Nhật Nam dành cho Hoa Lam , cô đã hiểu được tâm sự của anh . Cô chỉ biết an ủi anh qua những ly rượu mà thôi .

- Anh Nam ! Nâng ly lên đi , em mời anh đó .

Nhật Nam chỉ mong có thể là anh uống cạn .

Hết ly này đến ly khác . Vừa uống xong , Nhật Nam lại mời mọi người . Cứ

thế mà anh uống . Anh muốn đêm nay anh sẽ say thật say .

Nhìn ly rượu đầy , Hoa Lam cố tình né tránh :

- Em không uống được nữa rồi .

Thanh Vân tỏ vẻ chiều chuộng :

- Vậy thì em cứ ăn đi , anh sẽ uống cho em , có được không hai bạn ? -

Thanh Vân hỏi Bích Ngân và Nhật Nam Hoa Lam ra vẻ khó chịu :

- Vì không quen uống nên em cảm thấy rất là khó chịu - Rồi cô năn nỉ - Anh Nam và chi . Ngân cho Thanh Vân uống hộ em đi nhe .

Nhật Nam buồn trong lòng , nhưng anh khoát tay :

- Được . Em cứ ngồi đây nhìn tụi anh uống là tốt rồi - Anh nhìn sang Bích Ngân bắt buộc - Bích Ngân ! Em cũng phải uống nhe . Vì nếu em không uống , em cũng sẽ buồn lắm .

Câu nói của Nhật Nam với ý nghĩ là Bích Ngân vẫn có ý tưởng mong đợi Thanh Vân , cho nên Nhật Nam nghĩ tâm sự của Bích Ngân cũng giống như anh bây giờ .

Thanh Vân cứ nghĩ mọi người đã hiểu anh , và mọi người muốn vun đắp cho anh và Hoa Lam , nên anh cười tươi , nói :

- Hoa Lam ! Ba anh mới điện về lúc chiều . Ông nói một tuần nữa , ông sẽ về để lo chuyện cho chúng ta .

Hoa Lam nghe lạc lõng bởi cái nhìn của Nhật Nam . Cô phân vân với câu nói vừa rồi của Thanh Vân . Chuyện của chúng ta là chuyện gì ? Anh vẫn chưa ngộ lời cùng cô mà . Anh có nghĩ là cô sẽ từ chối lời cầu hôn của anh không , mà lại tự tin như vậy chứ ? Anh thật là tự cao .

Hoa Lam lại nghĩ câu nói đó chẳng có phải là lời tỏ tình hay lời cầu hôn . Cô chỉ nghĩ nó là một câu hỏi băng quơ , tất cả có thể thay đổi . Hoa Lam tin như vậy khi mọi người có vẻ say khướt .

Thanh Vân nói với giọng nhừa nhựa :

- Hoa Lam ! Em có nghe anh nói không ?

Hoa Lam tỉnh táo :

- Vâng , em nghe .

Thanh Vân vỗ tay hoan hỉ :

- Vậy là mình cảm ơn Bích Ngân và Nhật Nam nhé . Hai người đã giúp đỡ mình rất nhiều .

Một chai champagne nữa được khai ra , bọt tung trắng xóa .

Hết chai này rồi đến chai kế tiếp . Hoa Lam giờ đây chuyển thành người phục vụ . Cô muốn cho mọi người say hết , và cô sẽ hành động theo ý định của mình . Cô quyết định sẽ làm cho Bích Ngân vui , cô sẽ làm được điều đó .

Cô rót rượu vào ly cho từng người :

- Uống đi anh Vân .

- Uống đi chi . Ngân .

Và cô đi sang bên Nhật Nam . Cô rót rượu đầy ly của Nhật Nam . Thấy Nhật Nam vẫn lạnh lùng , Hoa Lam cũng nghe tim mình tê tái . Cô nói :

- Anh Nam ! Em có thể mời anh ly này , được không ?

Nhật Nam khô khan :

- Với ý nghĩ gì ?

Hoa Lam nghe lòng mình chùng xuống :

- Tùy anh .

Nhật Nam cười khan :

- Vậy thì anh nghĩ mình sẽ thật hạnh phúc khi uống ly rượu này .

Bao lời nói của anh đều gửi theo từng giọt rượu , và anh ngọt ngào :

- Em hay uống trước đi .

- Vâng .

Hoa Lam đáp khẽ rồi cô uống vội đi phân nửa phần rượu trong ly của anh .

Bích Ngân đã hiểu tâm sự của Nhật Nam . Cô muốn nói thêm điều gì đó để an ủi anh , nhưng cô không thể nói thành lời vì cô đã quá say . Cô cố gắng ngồi như vậy là tốt lắm rồi .

Điện thoại của Nhật Nam rung lên , anh lấy máy ra nghe :

- Vâng .

- . . .

- Tôi sẽ đến ngay .

Anh tắt máy và nhìn mọi người , nói :

- Thanh Vân à ! Mình phải đến nhà hát ngay , bởi vì tay chơi đàn hôm nay đã bệnh , không thể đến được . Mình phải đến đó ngay . Chỉ còn 15 phút nữa là đến buổi diễn rồi .

- Mình cũng buồn thật khi cậu đi . Nhưng mình không cảm cậu ở lại đâu , vì đó là công việc mà .

Hoa Lam tranh thủ :

- Vậy thì hai anh uống tiếp một ly để chia tay chứ . Chi . Ngân cũng tham gia nhé .

Hoa Lam chỉ rót cho Bích Ngân nửa ly .

Thanh Vân nâng ly lên , nhìn anh đã say khướt :

- Nào ! Chúng ta uống . Tụi mình sẽ chờ cậu về đó .

- Được rồi , mình sẽ tranh thủ về với các bạn .

Nhật Nam để chiếc ly đã cạn rượu lên bàn . Anh bước đi và không quên nhìn Hoa Lam với ánh mắt sâu sắc .

Thanh Vân nói với nét mặt vẫn rạng ngời hạnh phúc :

- Bích Ngân ! Anh cảm ơn em nhé .

Bích Ngân gật gật đầu :

- Được rồi . Cảm ơn gì mà nhiều quá - giọng cô nhừa nhựa , và cô thách thức

- Anh có uống nữa , được không ? Nếu không thì em và Hoa Lam về đây .

Thanh Vân nhura nhựa chẳng kém gì Bích Ngân :

- Được chứ . Anh sẵn sàng phục vụ em .

Bích Ngân ra lệnh :

- Hoa Lam ! Rót nữa đi em . Hôm nay phải uống thật say mới được , vì ngày vui của em mà .

- Vâng .

Và Hoa Lam cứ tiếp tục rót rượu vào ly , cho đến khi Bích Ngân gục đầu xuống bàn .

Còn Thanh Vân đứng lên , dáng anh ngã nghiêng , giọng anh lè nhè :

- Hoa Lam ! Em đâu rồi ? Hôm nay là ngày vui , phải không em ? Em ơi !

Anh đã gửi hình anh và em chụp chung về cho ba anh xem rồi . Ba anh chẳng nói gì , ba nói hãy chờ ba về . Chắc là ba đồng ý rồi , Hoa Lam ạ .

Thanh Vân đi tới đi lui như muốn té . Hoa Lam đang dọn ly chén , cô bỏ ngay chạy đến bên anh :

- Anh Vân ! Anh ngồi xuống đi , té bây giờ .

Thanh Vân lắc lư :

- Anh muốn vào phòng nghỉ . Em hãy đưa anh vào phòng để anh nghỉ , Hoa Lam ạ .

Hoa Lam nói với gương mặt khó xử :

- Em biết phòng anh ở đâu mà em đưa ?

- Vừa lên lầu là gặp phòng anh ngay . Thôi , để anh tự đi cũng được .

Vừa nói , Thanh Vân vừa bước đi , dáng xiêu vẹo . Anh bước từng bước lên cầu thang .

Thấy vậy , Hoa Lam không đành lòng . Cô đi theo anh , nắm lấy cánh tay anh , đưa anh lên lầu .

Gió từ bên ngoài thổi vào mát rượi . Hoa Lam đẩy nhẹ cánh cửa căn phòng đầu . Đèn đã được bật sáng từ lúc nào . Cả tiếng máy lạnh vẫn kêu rè rè nghe

thật êm tai .

Dìu Thanh Vân lại chiếc giường đôi bằng gỗ mun bóng loáng , cô ấn Thanh Vân ngồi xuống .

Còn một chút tỉnh táo trong anh , Thanh Vân cố nắm cánh tay Hoa Lam .

Anh lên tiếng :

- Hoa Lam ! Hãy ở lại đây với anh . - Vừa nói , anh vừa kéo cô xuống giường cùng anh .

Một hành động thật bất ngờ của Thanh Vân làm cho Hoa Lam ngã xuống khi cô chẳng đề phòng . Với một ý thức tự chủ , Hoa Lam bật ngồi dậy , thoát khỏi cánh tay rắn chắc của Thanh Vân . Cô đứng dựa vào tường mà nghe tim mình đập mạnh .

Thanh Vân với đôi mắt khép kín , miệng anh vẫn ngọt ngào :

- Hoa Lam ! Hãy ở lại đây với anh , đừng bỏ anh đi nhé em .

Rồi anh đưa tay như tìm kiếm .

Bất chợt , Hoa Lam có một ý nghĩ táo bạo . Thanh Vân say , Bích Ngân cũng say . Nếu thực sự cô muốn cho hai người bị ràng buộc với nhau thì đây là điều kiện để cho cô thực hiện .

Cô liền bước vội xuống những bậc thang và khi cô đã trở lên thì Bích Ngân đang say khướt trong vòng tay của cô .

Đê ? Bích Ngân nằm xuống kế bên Thanh Vân , Hoa Lam nói một mình :

- Chi . Ngân ! Không phải em ác với chị đâu . Với lòng chân thành , em chỉ muốn cho chị được hạnh phúc và sung sướng mà thôi . Chị hãy tha lỗi cho em nhé . Em đã xác định lại lòng mình . Từ giờ phút này , em sẽ xem anh Vân như người anh mà thôi .

Giọng Thanh Vân vẫn nhừ nhạ :

- Hoa Lam ! Em ở đây với anh chứ . . .

Anh xoay qua như tìm kiếm . Bích Ngân nằm đó , anh cứ ngỡ là Hoa Lam .

Anh ôm nhẹ cô vào lòng với lời tha thiết :

- Anh yêu em .

Nghe đến đây , Hoa Lam không dám đứng đó nữa . Cô vội vã bước ra , khép kín cửa phòng . Cô bước từng bước nhẹ tênh xuống lầu và ngẫm nghĩ lại việc cô làm có đúng không và hậu quả nó sẽ ra sao . Cô đang thăm lo lắng . Về đến nhà với chiếc giường quen thuộc , Hoa Lam không thể nào chợp mắt được bởi hành động vừa rồi của mình . Cô ngồi đó , một mình đối mặt với bóng đêm . Cô đi ra ngoài phòng khách , một mình ngồi với bình trà . Cô lo nghĩ ngày mai khi dì Hằng , dưỡng Hoàng về đây biết rõ mọi chuyện rồi Bích Ngân sẽ ra sao ? Thanh Vân có đồng ý cưới Bích Ngân hay không khi hai người đã lỡ như vậy ?

Hoa Lam mỉm cười với ý nghĩ , Thanh Vân sẽ đồng ý . Lúc đó , Bích Ngân sẽ là một cô dâu thật đẹp , thật sang trọng , rồi Bích Ngân sẽ theo chồng sang Úc . Cô sẽ đưa tiễn Bích Ngân ra sân bay , cô sẽ vẫy tay chào và hẹn ngày gặp lại .

Đôi mắt Hoa Lam lại tối sầm khi nghĩ đến , nếu như Thanh Vân không đồng ý mà tỏ vẻ khinh miệt Bích Ngân thì mọi hậu quả cô sẽ phải hứng chịu . Hoa Lam lắc mạnh đầu . Cô không nghĩ đến giả thuyết này .

Ngoài kia , trời đã dần dần sáng tỏ . Những người quét dọn đường phố đã làm xong nhiệm vụ của mình . Hoa Lam vẫn ngồi đó với những suy nghĩ và suy nghĩ .

Lại nghe tiếng chuông đồ từ nhà thờ Đức Bà , Hoa Lam bước vội ra sân . Cô lâm râm cầu nguyện cho việc cô làm vừa rồi đừng đem đến sự đau khổ mà hãy đem đến sự hạnh phúc cho Thanh Vân và Bích Ngân . Cô cứ đứng như vậy mãi cho đến sáng với lời cầu nguyện tận đáy lòng .

Thanh Vân nghe hạnh phúc của đêm qua còn đọng lại . Mùi trinh nữ vẫn còn phảng phất quanh anh . Anh nghiêng qua ôm nhẹ . Bích Ngân vào lòng ,

giọng anh tha thiết :

- Hoa Lam ! Em thật là tuyệt vời .

Bích Ngân vẫn còn ngủ say . Cô chỉ có cảm giác yêu thương của một người đã dành cho cô . Cô chỉ cảm nhận rằng , người đó yêu cô lắm .

Lại một lời nói nữa vang lên :

- Dậy đi em yêu , đã sáng lắm rồi .

Bích Ngân bừng tỉnh khi vòng tay của một thanh niên ôm nhẹ eo cô . Cô vội mở mắt ra nhìn quanh . Một căn phòng xa lạ và sang trọng .

Nhìn sang thấy Thanh Vân nằm đó , mắt vẫn nhắm kín . Gương mặt anh đang tì nhẹ lên bờ vai trắng mịn của cô . Cô bàng hoàng nhớ lại .

Chuyện gì đã xảy ra , sao bây giờ mình lại ở đây ? Cô tự giận mình và cô bật ngồi dậy với chiếc khăn quấn quanh người , giọng cô uất nghẹn :

- Tại sao tôi lại ở đây ?

Thanh Vân cũng đã thức từ lâu , nhưng anh không muốn rời xa Hoa Lam .

Anh muốn được ở bên cô mãi mãi . Chợt nghe giọng nói quen quen của Bích Ngân , anh liền mở mắt ra nhìn .

Thật bất ngờ khi Bích Ngân ngồi đó với những giọt nước mắt viền quanh mi . Cô tức tưởi lập lại :

- Tại sao tôi lại ở đây ?

Thanh Vân còn bất ngờ hơn cô gấp trăm lần . Ai sẽ trả lời cô đây khi Thanh Vân hoàn toàn mù tịt ? Thanh Vân ngơ ngác , tự chủ trả lời :

- Tại sao Bích Ngân lại ở đây , tôi cũng đang muốn biết .

Bích Ngân vẫn tức tưởi :

- Anh nói vậy nghĩa là sao ?

Thanh Vân lắc đầu :

- Hoàn toàn anh vô tội . Anh không biết gì cả . Bích Ngân ! Anh không có ý đó .

Bích Ngân úp mặt vào đôi tay mình . Cô nức nở :

- Vậy tại sao tôi lại ở đây ? Chẳng lẽ anh cho rằng , tôi tự nguyện lên đây à ?

Thanh Vân cố nhớ lại , nhưng anh không nhớ gì cả :

- Anh không có nói em như vậy , nhưng anh vẫn không hiểu tại sao ? Nếu đổ lỗi cho anh thì cũng không đúng , vì anh không hề có ý định đó . Em hiểu anh chứ Bích Ngân ?

Bích Ngân nghẹn ngào :

- Em rất hiểu . Em hiểu anh không yêu em , anh chỉ yêu Hoa Lam mà thôi , đúng không ? Và anh cứ ngỡ em là Hoa Lam của anh đêm qua chứ gì ? Em hiểu rõ như vậy .

Thanh Vân gật đầu :

- Anh không phủ nhận điều em vừa nói , nhưng em hãy hiểu cho anh . Lỗi hoàn toàn không phải do anh .

Bích Ngân cảm nhận như cô bị xúc phạm , xúc phạm một cách gián tiếp . Rõ ràng cô chưa hề đổ lỗi cho anh , nhưng anh muốn chối bỏ những gì đã xảy ra . Có phải anh sợ cô bắt buộc anh cưới cô ư ? Vậy là anh đã làm . Quá làm cô rồi . Tự ái lại dâng cao khi bị xúc phạm như vậy , và cô càng tự trọng hơn với nụ cười chua chát trên môi . Bích Ngân mĩa mai :

- Anh đang lo lắng đấy ư ? Anh hãy yên tâm , tôi không bắt buộc anh cưới tôi đâu mà anh vội vàng quên hết . Thực sự , tôi chỉ muốn tìm ra nguyên nhân tại sao tôi lại ở đây . Tôi chỉ muốn biết rõ ràng mọi chuyện và tôi muốn chứng minh cho anh hiểu là lỗi không phải do tôi .

Thanh Vân cảm thấy vụng về hơn bởi những lời nói vừa rồi của Bích Ngân . Chối bỏ cô , anh hoàn toàn không có ý đó . Nhưng cưới cô chỉ vì đã xảy ra như vậy thì anh lại càng không muốn hơn . Bởi vì anh nghĩ , hôn nhân đối với anh phải có tình yêu . Mọi chuyện đối với anh bây giờ thật là mâu thuẫn .

Thấy nét mặt vừa âu sầu , vừa bất chấp của Bích Ngân , Thanh Vân cảm thấy ngại ngùng . Đưa mắt nhìn theo làn khói thuốc , anh cố lựa lời để xoa dịu Bích Ngân :

- Thực sự em và anh đều không muốn thế . Bích Ngân ! Em nói đi , anh phải làm sao để em đừng bị thiệt thòi ?

Đã yên tâm với bộ đồ của mình , Bích Ngân không còn e ngại nữa . Cô đi về phía cửa sổ , dời mắt qua màn kiếng để nhìn sang nhà mình . Mọi vật vẫn yên lặng . Cô tự hỏi : "Hoa Lam đang làm gì ? Tại sao đêm qua Hoa Lam không gọi cô về mà bỏ cô ở lại như vậy chứ ? Để giờ đây cô phải dờ khóc dờ cười , lại nghe những lời thương hại của Thanh Vân . Cô thật nhục nhã " . Như sớ . Bích Ngân đi về khi mọi việc chưa giải quyết xong , Thanh Vân lập lại :

- Bích Ngân ! Em nói đi , anh phải làm gì để em đừng bị thiệt thòi ?

Bích Ngân hất mặt lên :

- Tôi không cần anh bồi thường hay bắt buộc anh phải cưới tôi . Tôi chỉ muốn anh tìm ra sự thật là tại sao tôi lại ở đây . Còn mọi việc , tôi nghĩ là rất đơn giản như chưa có gì xảy ra .

Nói xong , Bích Ngân đi ra khỏi phòng . Cô vẫn ngẩng cao đầu dù rằng cô đã mất mát rất nhiều , nó đã làm lòng cô tê tái .

Còn Thanh Vân vẫn nằm đó với những băng khuâng . Giờ đây , Thanh Vân nhớ lại cử chỉ của Bích Ngân lúc nãy , anh cảm thấy xót xa . Bởi Bích Ngân đã dâng hiến cho anh trọn vẹn mà không một lời đòi hỏi . Cô chỉ muốn anh hiểu rằng , điều đó đối với cô là ngoài ý muốn . Cô chỉ muốn tìm ra sự thật mà thôi .

Đôi mắt buồn rười rượi của Bích Ngân đã tồn tại trong lòng Thanh Vân kể từ đây .

Đúng vậy , anh đang lo nghĩ về cô .

Mọi sinh hoạt của Bích Ngân hàng ngày , Hoa Lam đều để ý . Cơm nước xong là Bích Ngân rút êm vào phòng của cô . Đôi mắt cô lúc nào cũng chất chứa nỗi buồn .

Hoa Lam nhớ lại đôi mắt của dì Hằng nhìn Bích Ngân đầy quan tâm :

- Bích Ngân ! Mẹ đưa con đi bác sĩ nhé .

Lúc đó , Bích Ngân cười gượng :

- Con không có bệnh gì đâu mẹ à . Mẹ đừng quá lo lắng .

Bà Hằng tỏ vẻ đau khổ :

- Mẹ chỉ có một mình con , không lo cho con thì lo cho ai đây ? Con nhìn lại mình xem , lúc nào đôi mắt cũng buồn bã , và con gầy đi nữa .

Bích Ngân chối quanh :

- Tại con thức khuya để học bài đó mẹ .

- Mẹ dặn con rồi , đừng có thức khuya nữa . Ngày mai , mẹ sẽ mượn người làm cho con và Hoa Lam chăm lo học hành , và bảo vệ sức khỏe mới được .

Bích Ngân có vẻ chịu cực :

- Mẹ ơi ! Công việc nhà mình có là bao đâu . Giặt đồ thì có máy giặt rồi .

Nấu nướng toàn là bếp điện với bếp gas không . Mẹ mượn người lạ vào nhà mình càng thêm phức tạp . Không phải tại làm việc nhà mà con gầy đâu , mẹ đừng quá lo lắng như vậy .

Hoa Lam nhớ đến đây , đôi mắt cô đỏ hoe . Bích Ngân giờ đây đã thay đổi hoàn toàn , thật đáng thương , thật đáng trọng làm sao .

Đã hơn một tuần lễ rồi , Bích Ngân như không muốn nói chuyện với ai . Cô âm thầm đi học và sinh hoạt riêng cho mình . Còn Thanh Vân cũng chẳng sang đây . Hoa Lam tự hỏi vậy là sao chứ ? Chẳng lẽ anh rũ bỏ tất cả việc anh làm hay sao ? Vì chỉ một lý do đơn giản là không phải do anh , anh là người vô tội .

Nhìn sang phòng Bích Ngân vẫn còn sáng , Hoa Lam có cảm giác đau khổ

hối hận . Giờ đây , cô sẽ nhận lỗi với Bích Ngân .

Rất tự nhiên , Hoa Lam đẩy cửa bước vào . Bích Ngân nằm trên giường với những giọt nước mắt . Cô chẳng hay Hoa Lam đi vào phòng mình . Cho đến khi Hoa Lam lên tiếng :

- Chi . Ngân !

Bích Ngân lau nhanh những giọt nước mắt còn đọng lại , cô cười gượng :

- Có chuyện gì mà vào phòng chị đột ngột vậy , Hoa Lam ?

Hoa Lam ào đến quỳ dưới chân giường :

- Chi . Ngân ! Chị hãy tha lỗi cho em .

Bích Ngân đỡ Hoa Lam đứng lên với vẻ mặt suy nghĩ :

- Em có lỗi gì đâu mà em bảo chị hãy tha lỗi cho em . Chị buồn là có lý do riêng của chị , đâu có ảnh hưởng gì đến em .

Hoa Lam nghẹn ngào :

- Tất cả mọi việc là do em làm để đưa đẩy chị đến đau khổ như vậy , em thật chẳng ra gì .

Bích Ngân với đôi mắt đen long lanh , cô đã ngẫm hiểu :

- Em nói vậy nghĩa là sao ?

Khó khăn lắm , Hoa Lam mới nói được sự thật :

- Đêm đó , em đã đưa chị lên phòng Thanh Vân . Em đã điên rồi .

Bích Ngân ngồi lùi ra , cô hỏi lại :

- Em nói gì ?

- Đêm đó , em đã đưa chị lên phòng Thanh Vân . . . - rồi Hoa Lam thổn thức

- Chi . Ngân ! Em đã hại chị rồi , nhưng vì em muốn tốt cho chị . Em muốn cho Thanh Vân cưới chị nên em mới hành động như vậy chứ em không có ý xấu gì cả . Chi . Ngân ! Chị hiểu cho em .

Bích Ngân đã lấy lại bình tĩnh :

- Vậy là mọi việc đều do em đạo diễn . Em đã làm cho chị đỡ khóc đỡ cười .

Hoa Lam ơi ! Sao em lại ngu khờ như vậy chứ ?

Nói xong , Bích Ngân bật khóc . Trách ai đây khi mọi việc đã rồi ? Bích Ngân đã hiểu rõ lòng của Hoa Lam . Chỉ vì muốn tốt cho mình mà Hoa Lam mới hành động điên khùng như vậy . Giờ đây , mọi chuyện đã lỡ rồi . Nghĩ thế , Bích Ngân cố gắng chấp nhận sự thật :

- Hoa Lam ! Chị hiê ?u em mà . Em đừng có ray rứt như vậy . Có phải trong lòng em lúc nào cũng mong cho chị và Thanh Vân đám cưới không ? Em muốn nhường Thanh Vân cho chị nên em làm mọi việc rồi ren thêm . Hoa Lam ơi ! Em thật là khổ ! Thanh Vân chỉ yêu em thôi , em nhớ điều này nhé .

Hoa Lam nắm tay Bích Ngân thật chặt , đôi mắt cô sáng quắc :

- Em sẽ gặp Thanh Vân , em sẽ buộc anh ấy phải cưới chị . Anh ấy phải chịu trách nhiệm về hành động của mình . Anh ấy phải cưới chị . Phải cưới chị thì anh ấy mới đáng tôn trọng .

Bích Ngân lắc đầu :

- Em đừng có ngu ngơ như vậy . Thanh Vân là người sống ở nước ngoài nên có cuộc sống rất buông thả . Chuyện đêm đó chỉ là chuyện bình thường đối với họ , em hiểu chưa , Hoa Lam ?

Hoa Lam cũng lắc đầu , nhưng đôi mắt cô tràn đầy hy vọng :

- Không đâu . Anh Vân không thể là người như vậy được . Bởi vì hàng đêm em đã cầu nguyện cho Thanh Vân và chị được đẹp đôi . Em tin tưởng như vậy lắm , chị . Ngân à .

Với nụ cười buồn , Bích Ngân nói :

- Cám ơn em đã lo lắng cho chị , nhưng chị sẽ không sao đâu . Cho dù anh Vân không cưới chị đi nữa thì chị vẫn phải tồn tại trên xã hội này . Và tương lai chị vẫn còn ở phía trước , phải không em ?

Hoa Lam lại khóc sụt sùi :

- Chi . Ngân ! Thà chị nặng nhẹ em , em còn cảm thấy dễ chịu hơn . Còn đàn này , một mình chị hứng chịu , em lại càng đau khổ hơn .

Bích Ngân khuyên nhủ , nhưng lòng cô tựa băng giá :

- Hứa với chị là đừng bao giờ nhớ đến chuyện này nhé , Hoa Lam . Hãy cho nó trôi theo thời gian thì mình mới cảm thấy được nhẹ nhàng - rồi Bích Ngân căn dặn - Em hãy giữ kín chuyện này . Không được để cho ba mẹ chị biết ghen .

Hoa Lam vẫn gật đầu với những giọt nước mắt :

- Chi . Ngân ơi ! Em thật là xấu xa .

Đưa tay lau những giọt nước mắt cho Hoa Lam , Bích Ngân ôn tồn :

- Giờ đây chị muốn được nghỉ ngơi .

Bích Ngân nói thế bởi vì cô không muốn nhìn những giọt nước mắt vô tình từ đôi mắt buồn và ân hận của Hoa Lam . Rồi cô nói tiếp :

- Em có thể ở lại đây ngủ cùng chị , được không ?

Hoa Lam gật đầu không suy nghĩ . Dù biết rằng đêm nay cũng như những đêm trước , cô khó mà ngủ được , nhưng Hoa Lam cảm thấy được nằm bên cạnh Bích Ngân , nghe từng hơi thở bình yên của cô thì Hoa Lam cũng tạm yên lòng .

*

* *

Một tuần lễ đã trôi qua , Thanh Vân nghe mình già thêm mấy tuổi với bao suy nghĩ mà anh chưa chọn được đáp án .

Anh cảm thấy ray rứt khi nhớ đến cặp mắt chịu đựng của Bích Ngân . Kể từ đêm đó , nhiều lần anh muốn gặp cô , nhưng cô đều lảng tránh . Đôi khi anh muốn sang nhà cô , nhưng anh lại ngần ngại khi gặp Hoa Lam và cả Bích Ngân .

Trong anh có một suy nghĩ muốn bù đắp sự thiệt thòi kia bằng những đồng

tiền , nhưng anh thâm hiểu Bích Ngân sẽ không bao giờ chấp nhận .

Còn cưới Bích Ngân với lý do như vậy có oan cho anh lắm không khi hai người chưa có tình yêu ?

Có tiếng chân người đi vào , Thanh Vân nhìn ra cửa . Thì ra là Hoa Lam .

Anh ngồi lại ngay ngắn và anh cố tạo cho mình vẻ bình thường :

- Em mới sang à ? Ngồi đi Hoa Lam .

Hoa Lam ngồi xuống , cô lạnh lùng :

- Em qua đây để nói rõ với anh một việc .

Cô suy nghĩ , nhưng Thanh Vân hỏi :

- Việc gì , em cứ nói .

- Vì thương chị . Bích Ngân nên đêm hôm đó em đã hại chị . Chính em đã đưa chị . Ngân lên phòng của anh với ý nghĩ đơn giản là anh sẽ cưới chị .

Ngân , vì mọi việc đã lỡ . - Cô buồn bã nói tiếp - Nhưng em không ngờ anh lại lạnh lùng đến như vậy , xa lạ đến như vậy . Làm cho chị . Ngân đau khổ biết bao nhiêu trong khi đó em là người gây ra tội lỗi .

Nghe qua , Thanh Vân thật bất ngờ . Anh chỉ nhìn Hoa Lam mà chẳng nói được gì .

Hoa Lam với nước mắt viền mi , cô năn nỉ :

- Anh Vân ! Anh hãy cưới chị . Bích Ngân . Anh đưa ra điều kiện gì , em cũng bằng lòng cả .

Thanh Vân không ngờ họ lại thương nhau đến thế , và anh muốn thử lòng Hoa Lam :

- Điều kiện nếu hy sinh cả bản thân em , em có tiếc không ?

Hoa Lam đáp nhanh :

- Không . Tôi chấp nhận tất cả , anh hãy ra điều kiện đi . Chỉ mình tôi và anh biết thôi , rồi anh cho tôi hay sau . Giờ tôi phải về để chị . Ngân nghỉ ngơi .

Nói xong , Hoa Lam đi thẳng ra cửa .

Thanh Vân đưa mắt nhìn theo với bao suy nghĩ rồi bởi bởi quyết định vừa rồi của Hoa Lam . Cô làm cho anh càng ngỡ ngàng hơn . Cô dám hy sinh cả cuộc đời mình để đổi lấy sự lỗi lầm do mình đã gây ra . Anh sẽ làm gì đây ? Anh vẫn chưa quyết định được .

Ông Sĩ Nguyên bước xuống xe . Ông vẫn còn đứng đó nhìn lại căn nhà mà đã gần 10 năm nay , ông chưa một lần về thăm . Nhìn cảnh vật chung quanh , ông buồn gọn :

- Đã thay đổi nhiều quá .

Thanh Vân nhắc nhở :

- Vào nhà đi ba .

Ông Sĩ Nguyên rào bước theo Thanh Vân , nhưng đôi mắt ông nhìn mông lung lắm . Ông muốn ngắm mãi cảnh ngày xưa .

Vừa ngồi xuống ghế xa lông , ông Sĩ Nguyên chợt nhớ đến điều thôi thúc ông về đây . Đó là cô gái chụp chung với Thanh Vân mà Thanh Vân định cưới làm vợ . Cô gái đó có gương mặt , vóc dáng và nhất là đôi mắt rất giống một người mà hai mươi mấy năm rồi , ông chưa quên được . Vì thế , ông muốn tìm rõ lai lịch cô gái kia . Ông hỏi Thanh Vân :

- Con định cưới cô gái mà con gửi hình về cho ba xem đó , phải không ?

Đã lỡ gửi thư nói với ba như vậy rồi , và ba đã về đây thì làm sao Thanh Vân nói khác được dù mọi việc đang rối trong lòng anh . Vì vậy , anh đành nói dối :

- Vâng . Con định cưới cô gái đó , ba à .

Ông Sĩ Nguyên dò hỏi :

- Nhà cô gái đó ở đâu ?

- Dạ , ở trên Tây Nguyên .

Nghe qua , ông Sĩ Nguyên bàng hoàng . Ông nghĩ không lẽ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên . Chẳng lẽ con của người con gái ngày xưa đã cho ông trú

mưa qua đêm giờ đã có con lớn như vậy . Còn chồng cô ấy làm gì , ông đang muốn biết .

- Cô gái ấy tên gì ? Con có đến nhà cô ấy chưa ?

Thanh Vân cảm thấy khó khăn khi trả lời với ông Sĩ Nguyên vì thực tế không được như anh muốn :

- Cô gái đó tên là Hoa Lam . Con có lên nhà cô ấy một lần để đi tham quan những khu "rừng ma" đó ba .

Nghe Thanh Vân nói , ông Sĩ Nguyên nhớ lại lúc đó ông cùng đám bạn sinh viên của ông đi lên Tây Nguyên để nghiên cứu về những động vật quý hiếm ở nước ta .

Khi đến một buôn làng , mọi người chia tay nhau đi rồi hẹn chiều sẽ gặp lại . Ngờ đâu , buổi chiều đó mưa thật lớn , mưa như trút nước . Sĩ Nguyên đi lạc vào một làng thì trời đã tối hẳn . Từ xa thấy ánh đèn dầu leo lét , Sĩ Nguyên mừng thầm . Anh nghĩ rằng anh đã có chỗ trú chân qua đêm , anh liền đi đến nơi đó . Đến nơi , anh mới nhận ra đây là một trường học với những mái tranh và những bàn gỗ thật đơn giản . Đi qua những lớp học thì đến một dãy nhà lợp bằng tranh , vách đất . Anh nghĩ chắc đây là nhà ở của giáo viên . Anh liền kêu cửa với giọng run vì lạnh :

- Có ai ở nhà không ?

Vẫn im lặng , không có tiếng trả lời . Sĩ Nguyên đứng ngoài hiên , những giọt mưa đổ xuống từ mái tranh làm cho anh càng ướt sũng hơn . Anh cố gọi lớn :

- Có ai ở nhà không ?

Giọng một cô gái vang lên trong vắt :

- Ông muốn tìm ai ?

- Tôi là người đi lỡ đường . Cô có thể cho tôi trú qua cơn mưa này , được không ? Tôi lạnh lắm .

Cô gái tin tưởng :

- Vâng , tôi sẽ mở cửa ngay . Ông chờ tôi một chút nhé .

Năm phút sau , tiếng cửa bằng cây bật mở ra . Một cô gái có dáng người cân đối đứng nhìn Sĩ Nguyên :

- Anh vào để mưa ướt hết .

Sĩ Nguyên lịch sự gật đầu chào , rồi anh đi theo cô gái vào nhà .

Nhà cũng đơn sơ , chỉ có cái bàn ở giữa , hai cái gương nhỏ ở hai bên . Cô gái chỉ cái ghế duy nhất ở trong nhà , mời anh :

- Mời anh ngồi . Chắc là anh từ xa đến đây ?

Sĩ Nguyên đưa tay vuốt mái tóc ướt của mình , giọng anh vẫn còn run :

- Vâng , tôi từ thành phố lên đây . - rồi nhìn trên bàn đầy giáo án , Sĩ Nguyên hỏi - Còn cô , chắc cô là cô giáo ?

- Vâng .

Dưới ánh đèn dầu , Sĩ Nguyên nhìn kỹ cô gái ngồi đối diện với mình . Cô đẹp như một bức tranh , thật mộc mạc và giản dị . Đôi mắt anh chẳng muốn rời xa . Thấy cô gái có vẻ ngại ngùng , Sĩ Nguyên gợi chuyện :

- Cô ở đây có một mình sao ?

Với ánh mắt ấm áp của người đàn ông lạ sao mà nó thu hút cô đến lạ kỳ . Cô cố lấy vẻ tự nhiên :

- Tôi ở đây có hai người . Bạn tôi vừa về lúc chiều , sáng mai nó lên .

Sĩ Nguyên hỏi , giọng gần gũi :

- Ở đây một mình , cô không sợ sao ?

Cô gái kiêu hãnh :

- Tôi không sợ gì cả . Vì chung quanh đây cũng có người quen . Tuy không gần gũi lắm , nhưng gọi họ cũng nghe .

Bên ngoài , mưa càng ngày càng réo rắt và nặng hạt . Sĩ Nguyên và cô gái lạ đã nói hết chuyện này đến chuyện khác mà trời cứ mưa , mưa mãi .

Cố kèm con buồn ngủ , nhưng Sĩ Nguyên không kèm được . Anh thở mạnh ra và nhìn đồng hồ .

- Đã hơn 10 giờ đêm rồi , tôi phải ra đi để cô ngủ chứ .

Cô gái buồn buồn :

- Mưa thế này , anh đi đâu ?

- Tôi sẽ sang phòng học kế bên .

Cô gái nói với đôi mắt đầy lo lắng :

- Phòng đó dột và tạt lấm , không thể ngủ được đâu . Với lại , muỗi nhiều lắm - Như suy nghĩ , rồi cô gái nói tiếp - Nếu anh không ngại thì cứ ở lại đây . Nhà này có hai giường mà . Tôi không sợ , anh sợ gì .

Sĩ Nguyên mỉm cười :

- Nếu cô tin tưởng thì tôi sẽ ở lại .

Cô gái cũng mỉm cười :

- Từ lúc đầu , tôi đã thấy anh là người tốt rồi .

- Vậy thì cảm ơn cô .

Ngoài trời vẫn mưa như trút nước . Cô gái vẫn nằm trên giường của mình mà đầu óc cô trống rỗng , bởi giường bên kia khói thuốc của người đàn ông lạ vẫn bay quanh quẩn . Có thể ông ấy không ngủ được , cô gái nghĩ như vậy .

Nhìn chăm chăm vào góc trần nhà , cô gái không tin vào mắt mình . Một con rắn đang bò dần xuống giường cô .

Nét mặt tái vì sợ và cô la lớn :

- Rắn ! Rắn , ông ơi !

Sĩ Nguyên vẫn chưa ngủ . Anh liền ngồi dậy nhìn theo tay cô gái . Thấy con rắn màu đất nó đang bò dần xuống mép giường cô .

Cô gái có vẻ sợ lắm , nhưng cô vẫn ngồi đó chịu đựng . Nhìn quanh nhà , Sĩ Nguyên chẳng thấy gì khác ngoài cái ghế . Tay nhấc mạnh nó lên , anh bước

nhẹ lên giường nơi cô gái đang ngồi .

Gần kề bên con rắn , Sĩ Nguyên đập mạnh vào tường , nhưng con rắn lẹ hơn . Nó lại quay trở lên mái nhà , còn cái ghế trong tay Sĩ Nguyên rớt xuống đất .

Con rắn vẫn bò quanh quẩn trên mái nhà . Chắc có lẽ nó tìm đường bò ra ngoài . Càng nhìn nó , cô gái càng sợ hơn . Thấy Sĩ Nguyên còn ngồi đó , cô chồm tới ôm chặt lấy anh .

Dưới ánh đèn dầu , thấy vẻ sợ sệt in rõ trên nét mặt cô gái , Sĩ Nguyên ôm cô vào lòng , dỗ dành :

- Không sao đâu . Nó không có cắn mình đâu .

Vẫn nhìn thấy con rắn trên mái nhà , cô gái lớn giọng :

- Anh đuổi nó đi đi .

Cô gái nói xong thì con rắn cũng chui dần ra ngoài từ từ . Chỉ còn lại cái đuôi nhỏ xíu rồi mất hẳn .

Con rắn bò đi đã lâu mà cô gái vẫn chưa hết sợ . Cô vẫn nằm im trong tay Sĩ Nguyên một cách thân mật , Sĩ Nguyên không nghe lạnh lẽo nữa . Một mùi hương thoang thoảng đã dìu anh tìm đến đôi môi cô gái một cách không suy nghĩ .

Cô gái kia đã chấp nhận nụ hôn của anh với đôi mắt thật hiền và lạc lõng .

Anh càng siết chặt cô hơn . Bên ngoài , mưa vẫn đổ như trút nước . . .

Tiếng gà gáy sáng , Sĩ Nguyên bừng tỉnh dậy . Bên anh , cô gái vẫn ngủ yên , vẫn nét mặt dịu dàng không chút lo lắng dù đêm qua đã trao cho anh trọn vẹn đời con gái , cô vẫn vô tư .

Đốt cho mình điều thuốc , Sĩ Nguyên cảm thấy ân hận khi anh đã làm một chuyện thật đáng nguyên rủa . Tại sao anh lại nhấn tâm đến thế ? Tại sao anh lại dè hèn đến thế ? Anh nhớ đến vợ và con trai anh đang ở nhà mong chờ , và đây một cô gái trinh nguyên đã bị anh vùi dập . Khi cô tỉnh dậy , cô sẽ

nghĩ gì về anh đây ?

Sĩ Nguyên cứ ngồi như vậy hút hết điếu này đến điếu khác , mà cô gái vẫn chưa thức dậy .

Trời đã sáng hẳn , Sĩ Nguyên lay nhẹ cánh tay cô gái , anh gọi khẽ :

- Em ơi , em !

Sĩ Nguyên ngượng ngùng với câu nói của mình bởi vì tên cô , anh vẫn chưa được biết .

Chớp nhẹ hàng mi dày đặc , môi cô gái điểm một nụ cười . Giờ đây , Sĩ Nguyên mới có dịp ngắm kỹ cô hơn . Chỉ có một nụ cười của cô mà anh đã muốn ôm cô vào lòng và hôn lên gương mặt kia những nụ hôn âu yếm . Còn đôi mắt vô tư kia như đã hiểu được lòng anh . Cô ngồi dậy nhìn xuống đất , thấy những tàn thuốc vút đầy , cô dịu giọng :

- Anh đã hỏi hân việc anh làm ư ?

Sĩ Nguyên không trả lời cô gái mà anh nói :

- Anh tên Sĩ Nguyên . Còn em , hãy cho anh biết tên để dễ nói chuyện hơn ?

- Em là Hoài Thu , cô giáo dạy học ở đây . - Rồi Hoài Thu nở nụ cười an phận . Cô hỏi anh - Em nghĩ không lầm , chắc anh Nguyên đã có vợ rồi .

Không muốn lừa dối cô , Sĩ Nguyên gật đầu :

- Đúng . Anh đã có vợ và một đứa con . Chuyện đêm qua , anh thật là bi ối .

Gương mặt Hoài Thu vẫn tỉnh táo khi nghe Sĩ Nguyên xác nhận điều cô nói là sự thật . Cô cảm thấy việc đêm qua cũng do cô . Tại sao cô lại sợ rấn đến như vậy ? Cô chẳng nghĩ gì ngoài có người đang che chở cho cô , rồi cô đã trao cho anh tất cả khi chưa biết tên anh để giờ đây cho anh khó xử . Nghĩ vậy , Hoài Thu chấp nhận hy sinh :

- Anh Nguyên à ! Chuyện đã như vậy cũng đâu chỉ tại anh . Thực sự , tôi cũng không hiểu được mình đã làm gì và tôi cũng chẳng ân hận gì . Anh đừng có đau khổ như vậy .

Sĩ Nguyên chỉ biết nhận tội :

- Hoài Thu ! Anh thật là hèn hạ khi không kiềm được lòng mình . Nếu nói là yêu em thì thật là vô lý , vì ta chỉ mới gặp nhau thôi . Nhưng từ nơi em có một cái gì đó đã cuốn hút lấy anh , làm cho anh quên hết thực tế , quên đi mình đã có trách nhiệm , có gia đình . Anh quên hết mọi thứ trên đời , anh chỉ biết có em mà thôi .

Nói xong , Sĩ Nguyên nắm nhẹ đôi bàn tay của Hoài Thu , anh dịu dàng :

- Hoài Thu ! Hãy tha lỗi cho anh nhé - Rồi anh hứa hẹn - Em hãy ở đây chờ anh . Một ngày không xa , anh sẽ lên đây . Em phải chờ anh nhé .

Anh lại ôm cô vào lòng như không muốn rời xa .

Hoài Thu im lặng trong vòng tay anh . Cô nghe tim mình gõ nhịp yêu thương . Cô thầm hỏi tại sao cô lại dễ dàng yêu anh như vậy và cô có đúng hay không ?

Cô đã sai vì anh đã có vợ rồi . Nghĩ vậy , Hoài Thu đẩy nhẹ anh ra , cô vuốt lại mái tóc :

- Anh Sĩ Nguyên ! Em đã sai . Giờ đây chúng ta đi lại con đường đúng . Anh hãy quên tất cả đi và em cũng vậy . Vì anh còn trách nhiệm của anh . Còn em thì có tương lai của em , đúng không anh ?

Đôi mắt Sĩ Nguyên buồn rười rượi :

- Nhưng em đã bị thiệt thòi , anh không muốn như vậy .

Hoài Thu nhẹ lắc đầu :

- Nhưng em đã chấp nhận rồi . Anh đừng suy nghĩ gì thêm nữa , Sĩ Nguyên ạ .

Muốn tránh xa anh , cô vội vã bước xuống giường , tìm những công việc để làm , không muốn nói chuyện với anh nữa .

Rồi anh lại phải lên đường và có lời hứa hẹn cùng cô , nhưng lúc ấy , cô chẳng quan tâm đến .

Nhớ đến đây , ông Sĩ Nguyên khẽ thở dài , vì ông đã có một sự nghi ngờ không rõ lắm . Ông dò hỏi tiếp :

- Cô gái kia có anh em gì không ? Con cái của ai ?

Thanh Vân trả lời đúng sự thật :

- Hoa Lam chỉ có một mình . Ba cô ấy đã chết từ khi cô ấy còn nhỏ . Chỉ còn một người mẹ thật là dịu dàng và giản dị .

Nghe qua , ông Sĩ Nguyên muốn gặp ngay người đàn bà đó . Có phải là Hoài Thu của ngày xưa không , mà sao Hoa Lam lại giống như vậy ? Ông muốn biết ba của Hoa Lam là ai , tại sao lại chết trẻ đến thế ?

Ông nhìn Thanh Vân gút lại :

- Vậy bao giờ cha con mình lên nhà cô gái đó ?

Thanh Vân đành phải trì hoãn khi anh đang rối ren vì chưa giải quyết với Bích Ngân . Và anh chắc rằng , giờ đây Hoa Lam cũng không đồng ý lấy anh , anh chắc như vậy . Anh nói :

- Ba à ! Ba mới về còn mệt lắm , nghỉ ngơi vài ngày cho khỏe rồi hẵng tính , ba nhé .

- Nghỉ một ngày là ba khỏe rồi . Con nói với cô gái ấy chuẩn bị đi . Ba hôm nữa , chúng ta sang bên đó .

Ông Sĩ Nguyên quyết định như vậy . Nói xong , ông đi về phòng mình để nghỉ ngơi .

Còn lại một mình Thanh Vân với nỗi lo lắng . Nếu anh nói thật với ba anh tất cả mọi việc thì ba anh sẽ buộc anh cưới Bích Ngân ngay , vì ông là người đạo đức . Kể từ khi mẹ anh mất đến nay , ông vẫn không cưới vợ . Anh nghĩ ông vẫn còn nhớ đến mẹ anh .

Chỉ còn hai ngày nữa thôi , anh phải tìm ra giải pháp . Còn nếu không thì buộc lòng anh phải nói thật với ông mọi chuyện . Còn chuyện cưới Bích Ngân , anh chưa nghĩ đến , dù Hoa Lam đã đưa ra một điều kiện hoàn toàn

có lợi cho anh .

Nhưng anh không quên được gương mặt trầm buồn của Bích Ngân sáng hôm đó . Nó làm cho anh không quên được cô .

*

* *

- Nhật Nam ! Chuyện xảy ra như vậy đó , cậu tìm cách giải quyết giùm mình đi .

Thanh Vân nói với điệu thuốc trên môi .

Nhật Nam có vẻ suy nghĩ khi nghe Thanh Vân kể hết mọi chuyện . Anh nhận xét :

- Không ngờ Hoa Lam lại suy nghĩ nông cạn như vậy . Nhưng dù sao , mình vẫn thấy tội nghiệp cho Bích Ngân quá .

Thanh Vân cũng lý lẽ :

- Chẳng lẽ chỉ vì tội nghiệp Bích Ngân mà mình phải cưới cô ấy sao ? Thật sự , mình chưa nghĩ đến .

Nhật Nam hỏi bạn :

- Vậy đối với Hoa Lam ?

- Mình vẫn thích Hoa Lam như ngày nào . Nhưng Hoa Lam lại có những hành động thật khó hiểu . Cô ấy có thể đánh đổi tất cả với điều kiện mình phải cưới Bích Ngân .

Nghe qua , Nhật Nam phật ý , anh buông gọn :

- Thật điên rồ !

Nhìn cử chỉ của bạn , Thanh Vân cảm nhận được Nhật Nam hình như rất quan tâm đến Hoa Lam . Anh muốn biết rõ hơn , nên anh hỏi :

- Sao bạn lại nóng giận khi nghe qua ý định của Hoa Lam ?

Nhật Nam nói thẳng :

- Cô ấy đánh đổi như vậy cũng đâu có ích gì khi cậu không muốn chứ ?

Thanh Vân cũng nổi nóng :

- Mà chẳng lẽ mình lại bằng lòng với ý nghĩ hèn hạ như vậy sao ? Chỉ thỏa mãn rồi mình sẽ được gì khi phải cưới Bích Ngân ?

Nhật Nam ngồi thừ ra đó với ý nghĩ : Anh sẽ nói thật với Thanh Vân rằng , anh đã yêu Hoa Lam từ lâu lắm , nhưng vì biết Thanh Vân cũng có ý định như anh . Và vì tình bạn đã lâu nên anh không muốn tranh giành . Chỉ muốn cho Thanh Vân được toại nguyện bên Hoa Lam , anh đành phải vui chôn đi mơ ước của riêng mình . Nghĩ vậy , Nhật Nam từ chối nói :

- Mình sẽ nói thật với cậu điều này . Từ lâu rồi , mình đã yêu Hoa Lam . Mình đã trao cho cô ấy một nụ hôn , còn lời tỏ tình thì mình chưa ngỏ . Rồi mình phát hiện ra cậu cũng giống mình , mơ tưởng đến Hoa Lam . Mình cảm thấy cậu có đầy đủ điều kiện hơn mình . Cậu sẽ đem đến cho Hoa Lam nhiều hạnh phúc , nên mình đành im lặng với nỗi sầu riêng .

Thả làn khói thuốc , Nhật Nam nói tiếp :

- Còn bây giờ , chuyện đã lỡ như vậy rồi , mình nghĩ , chẳng bao giờ Hoa Lam đồng ý lấy cậu đâu . Cô đã chọn rồi con đường đó , cô ấy muốn hy sinh cho Bích Ngân tất cả .

Nghe qua , Thanh Vân sững người . Anh hỏi lại :

- Cậu nói thật chứ ?

Nhật Nam gật đầu :

- Vâng , đó là sự thật . Mình yêu cô ấy từ lúc cậu chưa về đây . - Đôi mắt nhìn xa xăm nhớ về kỷ niệm , Nhật Nam nói tiếp - Buổi đầu tiên mình quen cô ấy rất tình cờ . Cô ấy đắm vào xe mình khi vừa ra khỏi cổng .

Vừa lắng nghe , vừa suy nghĩ , Thanh Vân hỏi lại :

- Nhưng Hoa Lam có yêu bạn không ?

Nhật Nam lắc đầu :

- Mình không hiểu được . Hoa Lam rất trầm tư và sâu lắng . Nhiều lúc mình

muốn tỏ tình , nhưng mình sợ đánh mất đi tình bạn , đánh mất đi sự hồn nhiên mộng mơ của Hoa Lam , nên mình đành im lặng cho đến khi cậu về đây .

Thanh Vân hỏi tiếp chẳng ngại ngần :

- Còn nụ hôn . . . đã lâu chưa ?
- Mình trao cho cô ấy nụ hôn là lúc cậu về lần trước . Cô ấy không từ chối , nhưng có vẻ sợ sệt lắm .

Thanh Vân nói thêm :

- Có dịp như vậy , sao cậu không tỏ tình luôn ?

Nhật Nam cúi đầu buồn bã :

- Vừa đón nhận nụ hôn xong , Hoa Lam lại lặng lẽ ra về . Còn mình thì đứng thần thờ ngoài vườn hồng mà nghe nhịp đập của con tim .

Thanh Vân kết tội :

- Như vậy mà cậu lại giấu mình , cậu thật là quá đáng . Cậu nghĩ lại xem nếu như mình và Hoa Lam đám cưới , có phải cậu đau khổ lắm không ? Cậu cũng giống như Hoa Lam vậy , cậu điên mất rồi .

Nhật Nam bình tĩnh nói :

- Mình sẽ chấp nhận hy sinh cho Hoa Lam được hạnh phúc và cho cậu đừng khó xử . Nếu như sự việc của cậu và Bích Ngân đêm đó đừng xảy ra .

Thanh Vân nghe nóng mũi , anh nói gọn :

- Thì có lẽ giờ này mình đang hạnh phúc , còn cậu thì đang trong men rượu để tìm quên chứ gì ? - Rồi anh đập mạnh vào vai Nhật Nam , mắng yêu -
Thằng bạn ngọc của tôi ơi .

Với bản tánh là một người tình nghĩa và có học thức , Thanh Vân nhận định được anh cần phải làm gì . Anh và Hoa Lam cũng chưa có tình yêu , chỉ mới mến cô thôi . Anh sẽ cố sửa đổi , xem cô như một người bạn , một người em gái . Anh sẽ làm được điều này với quyết tâm của mình . Nghĩ vậy , anh nói

:

- Về ý định mình sẽ cưới Hoa Lam , giờ đây mình sẽ gạt bỏ qua một bên . Chắc có lẽ mình và cô ấy không duyên nợ nên ông trời mới xui khiến mọi việc xảy ra như vậy . Còn cậu , nếu có yêu Hoa Lam thật lòng thì cậu hãy chủ động lên . Để mắt cô ấy , cậu sẽ hối hận một đời đó - Như từng trải , Thanh Vân hướng dẫn - Nếu bây giờ cậu tỏ tình với Hoa Lam thì không thích hợp đâu . Cậu hãy thư thả chờ cho mọi việc lắng xuống , thì lời tỏ tình kia mới có kết quả .

Nhật Nam nhìn bạn một cách chân tình :

- Thanh Vân ! Cậu nghĩ như vậy thật chứ ? Cậu buồn , mình vui được sao ? Nếu vậy , để cho trọn tình , trọn nghĩa mình cũng sẽ cố quên Hoa Lam như cậu vậy . Trên đời này , đâu chỉ có mình Hoa Lam . Mình quyết định sẽ cố quên cô ấy .

Thanh Vân phản kháng :

- Cậu đừng có đại khờ như vậy . Nhìn ánh mắt cậu là mình đã hiểu rồi . Cậu không quên Hoa Lam dễ dàng như mình đâu . Từ xưa đến giờ , cậu thì rất chung tình , còn mình thì hình như không được có bản tánh đó . Tình yêu đối với mình như ánh chớp sáng lên đó rồi cũng sẽ tắt đó , đúng không Nhật Nam ?

Nhật Nam lặng thinh không phản ứng , vì những lời nói của Thanh Vân rất đúng . Không muốn cho tình bạn phôi pha , nên anh chẳng hứa hẹn gì :

- Những chuyện sắp tới , mình không muốn nghĩ đến , và mình không muốn nhắc đến Hoa Lam trong lúc này . Mình vẫn muốn tình bạn của mình vẫn mãi mãi như xưa , Thanh Vân ạ .

Thanh Vân chắt lòng :

- Mình nói thật nhe , dù cậu và Hoa Lam có yêu nhau hay không cũng không ảnh hưởng gì đến tình bạn của chúng mình . Cậu đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa ,

cậu có đồng ý không ?

- Mình tin cậu , nhưng mình không muốn nhắc đến chuyện ấy nữa , cậu có đồng ý không ?

Thanh Vân gật đầu :

- Nếu cậu muốn như vậy , tớ sẽ chiều . Nhật Nam ! Mình nhớ cậu có ý kiến để dàn xếp với ba của tớ . Tớ không biết phải nói với ông thế nào đây , khi ông quyết định ba ngày nữa là lên nhà Hoa Lam .

Nhật Nam khuyên :

- Hay là mình nói với ông khi khác hẵng đi , có được không ?

Thanh Vân lắc đầu :

- Ông không đồng ý đâu . Hình như ông nôn nao lắm về chuyện đám cưới của mình . Nếu biết trước mọi việc rắc rối như vậy , mình chẳng thềm gửi hình , gửi thư qua bên làm gì , để bao giờ ông về cũng được .

- Nhưng bây giờ đã lỡ rồi , mình phải tìm cách giải quyết chứ . Có thể mình dùng chuyện rằng : Mùa này là mùa mưa , đi lên đó rất khó khăn , nên hoãn lại vài tháng nữa . - Nhật Nam đề nghị .

Thanh Vân lắc đầu :

- Nếu dùng chuyện như vậy , mình chắc là ông sẽ không đồng ý đâu , Nhật Nam ạ .

Nhật Nam chau mày :

- Vậy thì phải tìm cách nào đây ? Không lẽ , phải nói thật sao ? - Suy nghĩ một lúc rồi Nhật Nam nói tiếp - Hay là để mình gặp Hoa Lam , coi ý của cô ấy thế nào .

Thanh Vân buông xuôi :

- Nếu gặp Hoa Lam mà không giải quyết được gì , mình đành phải nói thật mọi chuyện thôi . Rồi mọi chuyện để ông quyết định .

Bất ngờ , Nhật Nam hỏi :

- Nếu ông quyết định bạn cưới Bích Ngân thì sao ?
- Còn sao nữa ? Chấp nhận dù biết rằng không hạnh phúc .

Nhật Nam khuyên nhủ :

- Cậu hãy thả lòng mình thử xem . Bích Ngân cũng đâu có tệ . Sau này , cô ấy đã sửa đổi rất nhiều . Cậu hãy bỏ đi những thành kiến ban đầu và hãy thử chấp nhận cô ấy một thời gian .

Với lời khuyên nhủ của bạn , Thanh Vân chỉ nhìn làn khói thuốc . Anh không có ý kiến gì , đồng ý hay không ? Anh cố quên đi chuyện đêm nào thì lòng anh càng ray rứt hơn . Dù biết lỗi không phải do anh , nhưng anh cảm thấy anh cũng có phần nào trách nhiệm .

Đôi bạn im lặng để tìm ra một giải pháp hợp lý mà không có kẻ cười , người khóc . Họ có thể làm được điều này không ?

Câu trả lời là thời gian sẽ nói lên tất cả .

Hoa Lam bước vào nhà . Ông Sĩ Nguyên càng ngỡ ngàng hơn vì đó là vóc dáng của Hoài Thu của 20 mấy năm trước . Ông nhìn cô không chớp mắt , cho đến khi Hoa Lam lên tiếng :

- Dạ , thưa bác . - Cô gật đầu thật lễ phép .

Nhìn cô gái xa lạ mà Sĩ Nguyên cảm thấy rất gần gũi với ông . Ông chỉ nghĩ bởi vì ấn tượng của Hoài Thu ngày xưa còn đọng lại trong ông , nên ông nghĩ thế .

Thấy ba vẫn tư lự , Thanh Vân nhắc nhở :

- Ba à ! Hoa Lam đã thưa ba rồi kìa .

Chợt nhớ , ông Sĩ Nguyên nở nụ cười :

- Ngồi xuống đi cháu .

Hoa Lam khẽ đáp :

- Dạ .

Cô thəm lo lắng . Ánh mắt người đàn ông này nhìn cô như quan sát , như

gần gũi pha nổi riêng tư làm cho cô thật ái ngại . Hôm nay , cô qua đây theo yêu cầu của Thanh Vân và Nhật Nam . Họ đã năn nỉ cô hết lời vì ông Sĩ Nguyên muốn gặp cô . Dù cô và Thanh Vân có đám cưới hay không thì ông vẫn muốn thế .

Hoa Lam đi thẳng vào vấn đề :

- Dạ , cháu xin lỗi . Hình như bác rất muốn gặp cháu ?

Ông Sĩ Nguyên gật đầu khen :

- Cháu rất thẳng thắn . Bác muốn gặp cháu có một vấn đề riêng . Còn chuyện giữa cháu và Thanh Vân , Thanh Vân đã kể sự thật cho bác nghe rồi . Cháu đừng lo lắng cho Bích Ngân nữa , bác có cách dàn xếp .

Nghe qua , Hoa Lam mừng lắm :

- Dạ . Cháu cảm ơn bác đã quan tâm . Chuyện của chi . Ngân và Thanh Vân , ba mẹ chi . Ngân vẫn chưa biết , mong bác giữ kín giùm cho họ đừng buồn

- Rồi cô nói rất tự nhiên - Bác có muốn gặp chi . Ngân không ? Cháu sẽ chạy về nhà gọi chị ấy sang đây ngay . Chi . Ngân dễ thương lắm , bác ạ .

Nhìn cử chỉ , lời nói của Hoa Lam , ông Sĩ Nguyên khen :

- Cháu tốt với bạn quá , thật là cao quý .

Hoa Lam cúi đầu từ chối :

- Lỗi là do cháu đã gây ra nên cháu muốn chuộc lại lỗi lầm của mình , nhưng cháu chưa làm gì được . Cũng may gặp bác là người rộng lượng , thương và thông cảm cho chi . Ngân , nên cháu sẽ mang ơn bác suốt đời .

Lời nói , ánh mắt của Hoa Lam sao giống hệt Hoài Thu . Ông Sĩ Nguyên khẳng định , Hoa Lam và Hoài Thu phải có mối quan hệ nào đó . Ông khẳng định như vậy .

Để cho cô gái này đặt niềm tin ở mình , ông nói tiếp :

- Khi bác nghe Thanh Vân kể rõ mọi việc đêm hôm đó , bác thầm khen cháu thật là người bản lĩnh , và bác muốn gặp cháu ngay . Hoa Lam biết ông

muốn nhắc lại mục đích của ông . Lúc này , Hoa Lam không quan tâm . Cô chỉ muốn biết rõ , ông sẽ dàn xếp như thế nào về Thanh Vân và Bích Ngân . Cô chỉ muốn biết có thể thôi , nên cô hỏi :

- Bác sẽ dàn xếp thế nào về anh Vân và chị . Ngân ?

Trầm tư một lúc , ông Sĩ Nguyên nói :

- Tuy chưa nói chuyện với Thanh Vân , nhưng bác đã quyết định rồi . Dù Thanh Vân có đồng ý đám cưới với Bích Ngân hay không thì bác vẫn tổ chức . Có hai trường hợp xảy ra . Nếu Thanh Vân đồng ý , thì hai đứa nó sẽ sống với nhau . Còn nếu Thanh Vân không đồng ý , thì vẫn cưới . Khi sang Úc rồi , tụi nó sẽ ly dị . Bác sẽ tìm cho Bích Ngân một tấm chồng đang hoàng , tử tế để nương tựa , và bác sẽ có trách nhiệm lo lắng cho Bích Ngân . Thật sự , bác không muốn người con gái nào đau khổ vì bị bất hạnh như vậy .

Hoa Lam hồn nhiên khen :

- Bác thật là quân tử ! Anh Vân thật có phước khi có một người cha như bác .

Nhưng đôi mắt Hoa Lam bỗng tắt hẳn niềm vui khi nhớ đến ba mình . Cô không biết mặt mũi ba ra sao . Ba có giống như bác đây không , hay ba là một người đàn ông không tốt ?

Nói chuyện với Hoa Lam , ông Sĩ Nguyên cảm thấy rất thích thú , rất hợp với ông . Mọi vui buồn của cô , ông đều nắm bắt . Ông hỏi cô :

- Có chuyện gì mà bỗng nhiên cháu buồn vậy ?

Hoa Lam thật tình , cô tâm sự :

- Nói chuyện với bác , bỗng nhiên cháu nhớ đến ba cháu . Không biết ba cháu có được như bác đây không ? Vì vậy nên cháu cảm thấy buồn .

Được dịp , ông Nguyên hỏi tiếp :

- Từ nhỏ đến lớn , cháu không biết mặt ba à ?

Hoa Lam buồn bã gật đầu :

- Nghe mẹ kể lại , vừa sinh cháu ra là ba cháu đã qua đời .

Ông Sĩ Nguyên đã ngờ vực , nhưng ông vẫn giữ trong lòng :

- Tội nghiệp cháu lắm - rồi ông hỏi chân tình - Bác có thể bù đắp gì cho cháu , ha ? Hoa Lam ?

Hoa Lam nhìn ông với đôi mắt biết ơn :

- Bác giúp chi . Bích Ngân như vậy là bác đã bù đắp cho cháu nhiều rồi , cháu không cần gì nữa cả .

Thanh Vân nãy giờ vào trong để cho ba anh và Hoa Lam được tự nhiên . Giờ anh đi ra , thấy vẻ mặt hai người rất hân hoan , anh cũng mừng thầm . Anh hiểu là mọi việc sẽ tốt đẹp khi đã có ba anh nhúng tay vào . Anh nhìn Hoa Lam thân mật :

- Chắc là em không còn lo lắng cho Bích Ngân nữa chứ ?

Hoa Lam gật đầu , rồi cô trả miếng :

- Nhưng anh phải lo đó .

Thanh Vân ngạc nhiên , anh hỏi ba :

- Ba sắp xếp thế nào , vậy ba ?

Ông Sĩ Nguyên khẽ đáp :

- Con và Bích Ngân sẽ đám cưới .

Thanh Vân bắt bẻ :

- Nếu muốn như vậy , ba phải bàn với con trước chứ . Chuyện tương lai của con , sao ba lại quyết định một mình ? Trong khi đó , ba chưa gặp mặt Bích Ngân một lần .

- Ba đã nhìn thấy cô ấy những buổi chiều ngồi trên ghế đá thật là đáng thương . Ba sẽ cứu vớt đời Bích Ngân như tình cha con vậy .

Thanh Vân vẫn bảo vệ mình :

- Ba có nghĩ là đám cưới kia sẽ chẳng có hạnh phúc . Ba có nghĩ chuyện đó

sẽ xảy ra không ?

Giờ đây , ông Sĩ Nguyên mới giải thích rõ ràng :

- Ba chỉ cần con đám cưới với Bích Ngân thôi . Nếu con không thích Bích Ngân thì ba sẽ nhận cô ấy làm con nuôi . Khi sang Úc rồi , hai đứa sẽ ly dị . Ba sẽ tìm cho cô ấy một tấm chồng thật xứng đáng .

Với lý do chặt chẽ của ba , Thanh Vân đành phải chấp nhận , anh không thể nào từ chối được .

Đã có mặt Thanh Vân , coi như anh đã bằng lòng , Hoa Lam mừng lắm . Cô khẽ khoắn :

- Nếu chi . Bích Ngân biết bác thương chị như vậy , chắc chị sẽ mừng lắm và chỉ sẽ không buồn bã nữa đâu .

Chuyện đã vậy rồi dù muốn hay không , Thanh Vân vẫn phải chấp nhận .

Với ý nghĩ làm chú rể bên cạnh Bích Ngân , Thanh Vân nghe hụt hẫng , dù chỉ là một đám cưới hình thức mà thôi . Nghĩ đến đó , anh buồn bực đứng lên , đi vào trong .

Hoa Lam nhìn theo , cô cũng thông cảm cho anh . Và cô lại nghĩ thầm : "

Đâu còn con đường nào khác , hả anh Vân ? Bác muốn như vậy , nghĩ kỹ ra anh cũng đâu có mất mát gì " .

Hiểu được ý con , ông Sĩ Nguyên trầm tĩnh :

- Nó là vậy đó , nhưng bên trong nó có một tấm chân tình . Bác nghĩ là nó sẽ không bo ? Bích Ngân đâu . Bác tin chắc như vậy đó .

- Được như vậy thì tốt quá . Đêm nào cháu cũng cầu nguyện cho hai người yêu nhau và sống bên nhau mãi mãi .

Trở lại mục đích của mình , ông Sĩ Nguyên dò hỏi :

- Bác muốn lên Tây Nguyên chơi , cháu có thể làm hướng dẫn viên cho bác không ?

Hoa Lam lẹ làng gật đầu :

- Cháu sẵn sàng bằng lòng . Nếu tiện đường , cháu sẽ mời bác ghé qua nhà cháu chơi , được không bác ?

Ông Sĩ Nguyên cười khà :

- Nếu cháu tốt bụng như vậy thì làm sao bác từ chối được chứ . - Rồi ông nôn nao nói tiếp - Có thể hai ngày nữa , bác cháu mình đi , được không ?

Hoa Lam gật đầu :

- Dạ , được ạ . Bác chỉ đi một mình à ?

Ông Sĩ Nguyên tính toán :

- Nhật Nam sẽ đi với bác . Còn Thanh Vân ở nhà lo công việc .

Nghe ông Sĩ Nguyên nói có Nhật Nam cùng đi , Hoa Lam bỗng nghe tim mình đập mạnh . Cô vẫn không hiểu vì sao cô thường nhớ đến đôi mắt của anh dành cho cô như gửi gắm điều gì . Cô lo lắng khi gần bên anh . Cô sợ những lời nói thật của anh sẽ làm cho cô tan biến . Rồi cô tự hỏi lòng : "Cô lo lắng như vậy có đúng không ? Hay ngược lại , lời của anh nói ra sẽ làm cho đời cô thay đổi . Dưới chân cô , muôn hoa đua nở . Chung quanh cô toàn một màu hồng" .

Nghĩ đến đây , đôi má Hoa Lam ửng hồng . Không cần nói gì , ông Sĩ Nguyên cũng đã hiểu được . Ông mừng thầm vì mọi việc không rắc rối như ông đã nghĩ . Ông lại nở nụ cười .

*

* *

Gần đến nhà , Hoa Lam càng thắc mắc hơn bởi ông Sĩ Nguyên đề nghị đưa ông đến nhà cô trước , còn đi đâu thì kế hoạch sẽ tính sau .

Nhà vẫn khóa cửa im lìm . Hoa Lam nghĩ , vậy là mẹ vẫn đi dạy chưa về .

Cô mở cánh cửa , mời :

- Mời bác và anh Nam vào nhà . Có lẽ mẹ cháu đi dạy chưa về .

Ông Sĩ Nguyên nhìn ngôi nhà đơn sơ giản dị . Nếu đúng là Hoài Thu ở đây

thì cô thật đáng thương . Đưa mắt tìm kiếm một vật gì đó để lòng ông khỏi nôn nao khi đợi Hoài Thu về . Nhìn sang nơi vách ván , ông thấy những tấm bằng khen treo thẳng tắp . Ông đi đến đọc thật nhanh và vắn tắt :

"Giấy Khen : Tặng cho bà Nhận Hoài Thu . Đã có thành tích xuất sắc trong năm học . . ."

Mừng muốn ngất xỉu , vì Sĩ Nguyên chắc chắn , ông sẽ gặp lại người xưa qua những tháng năm tìm kiếm .

Bỗng có tiếng chân người đi vào , ông ngoảnh mắt ra nhìn . Ông muốn chạy đến ôm ngay , nhưng chân ông lại chôn tại chỗ .

Còn Hoài Thu cứ ngỡ là chỉ mình Hoa Lam về thôi , nên bà thật tự nhiên . Bước vào nhà nhìn người đàn ông lạ , tất cả sách vở trên tay bà rơi xuống . Bà cũng đứng đó như ông .

Nhật Nam và Hoa Lam đưa mắt nhìn nhau với vẻ ngạc nhiên . Cuối cùng ông Sĩ Nguyên lên tiếng :

- Hoài Thu đó , phải không ?

Hoài Thu cũng ngập ngừng :

- Sĩ Nguyên . . Có phải là anh ?

Sĩ Nguyên gật đầu rồi ông chạy đến bên bà Hoài Thu . Ông nắm lấy cánh tay bà :

- Hoài Thu ! Em vẫn như xưa .

Hoài Thu gỡ tay Sĩ Nguyên ra , bà điềm tĩnh :

- Sao anh lại lên đây ? Anh đi với Hoa Lam à ? - Rồi bà chỉ bộ bàn ghế đơn sơ - Anh ngồi đi , anh Nguyên .

Khi mọi người ngồi quanh bàn , Hoa Lam thắc mắc :

- Mẹ có quen với bác Nguyên hả mẹ ?

Nghe con hỏi , đôi mắt bà Hoài Thu ửng đỏ . Chuyện đã gần 20 mấy năm rồi . Sau đêm mưa gió đó thì bà đã trở thành một người mẹ . Bà đã dời đi một

nơi thật xa để chôn vùi quá khứ và giấu kín mọi chuyện .

Rồi bỗng nhiên hôm nay người cũ lại trở về . Chắc là ông không biết gì đâu , về giọt máu của ông ngày xưa sau đêm mưa gió đó . Chỉ có một mình Lê Hằng biết rõ sự thật mà thôi . Vậy là bà cần phải giấu hết mọi chuyện , bà từ tốn trả lời Hoa Lam :

- Ủ . Khi xưa bác Nguyên đây có ghé trường học mẹ một lần .

Hoa Lam lại thắc mắc :

- Vậy sao đến đây , bác Nguyên không nhớ ?

Hoài Thu giải thích :

- Trường ngày xưa mẹ mới lên dạy cách đây xa lắm , làm sao bác Nguyên biết được khi bác Nguyên chưa đến đây lần nào .

- Vậy mà con cứ tưởng là trường này .

Giờ đây Hoa Lam mới để ý đến gương mặt tái xanh của mẹ , cô lo lắng :

- Mẹ có khỏe không ? Sao gương mặt mẹ xanh quá ?

Hoài Thu cười gượng :

- Mẹ chỉ mệt chút thôi , uống nước vào là mẹ sẽ khỏe ngay .

Riêng Nhật Nam này giờ anh đã để ý bác Sĩ Nguyên và dì Hoài Thu . Hai người như muốn nói rất nhiều điều . Anh có cảm nghĩ là họ không chỉ là đôi bạn bình thường đâu , mà hình như họ có cái gì đó rất gắn bó . Cho ý nghĩ của mình là đúng , Nhật Nam rủ rê :

- Hoa Lam à ! Dẫn anh ra tham quan khu vườn của em đi . Anh rất thích ăn những loại trái cây do chính tay em trồng đó .

Vừa nói , Nhật Nam vừa nhìn Hoa Lam với cặp mắt như ra lệnh , cô dừng nên cãi lời anh .

Hoa Lam đồng ý ngay :

- Nếu anh muốn , em sẽ sẵn sàng đi . Nào ! Anh em mình cùng đi .

Vừa nói xong , Hoa Lam và Nhật Nam đã đi ngay ra sau vườn . Chỉ còn lại

hai người , ông Sĩ Nguyên thân mật :

- Hoài Thu ! Sau đêm mưa gió đó . Một năm sau , anh có đến tìm em , nhưng người ta chỉ nói em nghỉ dạy và đã về thành phố sống . Anh buồn bã trở về , chẳng biết tìm em ở đâu . Cho đến khi Thanh Vân gửi hình Hoa Lam về , bảo anh cưới Hoa Lam cho nó . Lúc đầu nhìn tấm hình , anh nghĩ ngay nó là con của em , vì nó giống em như đúc .

Hoài Thu càng biến sắc hơn khi nghĩ rằng Sĩ Nguyên là ba của Thanh Vân . Nếu vậy thì không thể nào cho hai đứa nó cưới nhau được . Bởi vì nó là hai anh em cùng cha khác mẹ . Nghi ngờ sự suy nghĩ của mình , Hoài Thu hỏi lại :

- Anh là gì của Thanh Vân ?

Ông Sĩ Nguyên mỉm cười :

- Anh là ba của Thanh Vân .

Hoài Thu hỏi tiếp :

- Anh lên đây làm gì ? Có phải để cưới Hoa Lam cho Thanh Vân không ?

Nghe Hoài Thu hỏi , ông Sĩ Nguyên buồn hiu :

- Nếu được như vậy thì tốt quá . - rồi ông giải thích thêm - Đàng này , mọi chuyện đã đổi khác , không phải cưới Hoa Lam mà cưới Bích Ngân . Chắc em cũng biết cô gái đó chứ ?

Nghe nhẹ như vút được gánh nặng ngàn cân , Hoài Thu gật đầu :

- Vâng , em biết - rồi bà hỏi tiếp - Hình như anh đang sống ở nước ngoài và vợ anh làm gì ?

Đôi mắt ông Sĩ Nguyên buồn bã :

- Vợ anh đã mất khi Thanh Vân vừa tròn một tuổi .

Hoài Thu hỏi thêm :

- Em hỏi còn vợ của anh bây giờ đang làm gì ?

Ông Sĩ Nguyên đáp nhanh :

- Anh vẫn sống một mình - rồi ông hỏi lại - Còn ông xã em sao lại mất sớm vậy , Hoài Thu ?

- Hoa Lam nói với anh à ?

- Đúng vậy . Anh đã hỏi Hoa Lam . - Nhìn quanh ngôi nhà có vẻ đơn chiếc , ông Sĩ Nguyên nói tiếp - Em sống như vậy rồi ai đỡ đàn cho em , lúc em bệnh hoạn ? Sao em không bước thêm bước nữa ?

Hoài Thu nói , giọng buồn buồn :

- Đã hai mươi mấy năm trôi qua , em có sao đâu . Em nghĩ chắc là duyên nợ đến đó thôi , nên em chấp nhận sống lẻ loi một mình - rồi Hoài Thu hỏi ngược lại ông - Còn anh , sao anh không bước thêm bước nữa để có người bầu bạn ?

Đôi mắt ông Sĩ Nguyên xa vời :

- Từ đêm hôm đó , anh luôn bị lương tâm cắn rứt . Khi vợ anh mất đi , anh chỉ nhớ đến em . Anh chỉ muốn gặp em làm một việc gì đó để bù đắp cho em , nhưng em hoàn toàn biệt tăm . Cho đến khi anh gặp Hoa Lam , anh cũng không nói gì về chuyện của chúng ta ngày xưa . Anh chỉ nói là anh muốn đi du lịch trên Tây Nguyên , nhờ nó làm hướng dẫn viên cho anh . Nhưng thật ra , lòng anh nôn nao muốn lên đây tìm em xem cuộc sống em thế nào . Anh có thể/ giúp đỡ gì cho em không ?

Ngừng giây lâu , ông nói tiếp :

- Anh có thể/ giúp đỡ gì cho em , ha ? Hoài Thu ?

Hoài Thu nhìn xuống chân bàn , lòng nặng trĩu . Con gái anh đó , anh có biết không ? Một mình em đã gồng gánh để nuôi con . Em thường mong được gặp anh một lần để em nói sự thật . Nhưng giờ đây , thấy anh sang trọng như vậy , mọi niềm tin của em ở nơi anh đều biến mất , chỉ còn lại một nỗi sầu .

Thấy Hoài Thu vẫn lặng thinh , ông Sĩ Nguyên nhắc lại :

- Nếu cần gì , em đừng ngại . Hãy nói thật đi , anh sẽ giúp đỡ cho em .

Giờ đây , Hoài Thu ngẩng cao đầu :

- Em không thiếu thốn gì đâu , cuộc sống em như vậy đã quen rồi .

Ông Sĩ Nguyên thành thật :

- Còn Hoa Lam ? Nhà nội nó ở đâu mà em phải gửi nó ở nhà bạn vậy ?

Chẳng lẽ bên nội không còn ai sao ? Anh hỏi như vậy , em đừng nghĩ anh tò mò nhé . Thật tình anh chỉ muốn giúp đỡ em và Hoa Lam thôi .

Hoài Thu nói thật tâm trạng của mình :

- Em không biết ai , ngoài mình anh ấy .

- Chẳng lẽ em không quan tâm tới bên chồng ? - Sĩ Nguyên vừa nói , vừa có vẻ suy nghĩ .

Hoài Thu cười buồn :

- Không phải tại em như vậy , mà tại vì em không có điều kiện .

Sĩ Nguyên như hiểu ra :

- Vậy à .

Sơ . Sĩ Nguyên hỏi tới rồi mình sẽ nói lỡ ra sự thật , nên bà chuyển sang chuyện khác :

- Anh về bên này chơi bao giờ anh đi vậy , anh Nguyên ?

- Khi nào lo xong mọi chuyện , anh mới trở về bên ấy - Không muốn bỏ qua chuyện của Hoa Lam , ông đề nghị - Anh có đề nghị này , em đừng tự ái thì anh sẽ nói ra .

Hoài Thu tỏ vẻ suy nghĩ :

- Được , nếu không xúc phạm đến danh dự của em .

- Không đâu , em hãy an tâm - rồi đôi mắt ông đầy sự thông cảm - Anh tự thấy Hoa Lam ở bên nhà bạn em không được thoải mái lắm . Hay là em cho nó sang nhà anh ở . Vừa rộng rãi , vừa tiện cho việc học hành .

Hoài Thu lắc đầu :

- Không được đâu , làm như vậy , Lệ Hằng sẽ buồn em .

Ông Sĩ Nguyên năn nỉ :

- Em hãy để anh sắp xếp .

Câu nói này của ông làm cho Hoài Thu lo lắng hơn . Nếu Lê Hằng mà biết rõ Sĩ Nguyên là người đàn ông ngày xưa , Lê Hằng sẽ nói thật tất cả với Sĩ Nguyên thì sao ? Bà rất sợ điều này sẽ xảy đến . Khi biết được như vậy , Hoa Lam có còn tôn sùng bà không ? Có hận bà không ? Bà không muốn thế . Bà muốn mọi việc được khép lại như cũ . Nghĩ vậy , bà đề nghị :

- Chuyện của Lê Hằng , để em gặp cô ấy rồi sắp xếp . Nếu cô ấy đồng ý thì em sẽ cho Hoa Lam sang nhà anh ở .

Ông Sĩ Nguyên đồng ý với một đề nghị :

- Nếu em nói mà Lê Hằng không đồng ý , thì đến lượt anh sẽ thuyết phục cô ấy nhé .

Bất buộc Hoài Thu phải gật đầu :

- Được .

Ông Sĩ Nguyên lại tự nhiên :

- Vậy , vài ngày nữa , em về thành phố với tụi anh luôn chứ ?

Hoài Thu đắn đo :

- Để em xin phép thử xem .

- Anh nghĩ , xin phép năm chắc sẽ được thôi .

Hoài Thu nói lên nỗi khó khăn :

- Được thì được , nhưng phải nhờ người dạy thế .

Sĩ Nguyên cười an ủi :

- Anh nghĩ bạn bè em sẽ giúp đỡ em thôi . Họ không đại gì từ chối một người đàn ông như em vậy .

Từ lúc nói chuyện đến giờ , ông mới nhìn thấy được nụ cười của Hoài Thu .

Nụ cười vẫn đẹp và e ấp như ngày nào , làm cho ông nhìn mãi .

Hoài Thu chợt lo lắng khi bắt gặp đôi mắt Sĩ Nguyên nhìn mình . Cặp mắt

nhìn cô vẫn giống như cặp mắt của buổi sáng hôm nào . . .

Như muốn cắt đứt sự suy nghĩ về câu chuyện ngày xưa , Hoài Thu đứng lên :

- Anh Nguyên nằm đây nghỉ ngơi đi nhe , em đi nấu cơm .

Sĩ Nguyên muốn cản Hoài Thu lại , nhưng bà đã mất hút sau cánh cửa .

Ngoài vườn , dưới gốc ổi sum suê trái , Hoa Lam đang dùng đưa trên một nhánh cây bóng loáng vì mơn . Chứng tỏ nơi đây là nơi ẩn náu của cô thường xuyên lắm .

Cắn mạnh trái ổi vừa chua vừa ngọt , Hoa Lam hồn nhiên kể :

- Anh Nam biết không ? Cây ổi này là chỗ trú ngụ của em đó . Mỗi buổi trưa buồn , em ra đây với chén muối ớt thật cay thì mọi chuyện đều tan biến hết . Vừa nói xong , cô bé đưa cho Nhật Nam một trái ổi vàng mọng .

- Anh ăn thử xem có ngon không ?

Nhật Nam cũng thích ăn ổi và nhất là loại ổi sẽ như thế này . Anh liền đưa lên môi cắn làm hai , vừa nhai vừa thưởng thức . Anh nhận xét :

- Ừ . Ổi này ngon thật đó . Vì chua chua , ngọt ngọt mà hạt thì ít , ngon thật đó . Bẻ thêm cho anh vài trái nữa đi , Hoa Lam .

Không biết do vô ý , hay là do ông trời sắp đặt , Hoa Lam đưa tay để bẻ những trái ổi ngon ngoài xa . Vì trèo lên hơi cao mà nhánh ổi thì nhỏ . . Một tiếng "rắc" vang lên , Hoa Lam đã rớt xuống ngay chỗ Nhật Nam đang ngồi . Khi vừa nghe tiếng động mạnh , đột nhiên Nhật Nam nhìn lên . Thật nhanh , anh đã đón cô rất gọn trong vòng tay mình .

Vẫn đề ? Hoa Lam trong vòng tay , Nhật Nam nhìn cô với cặp mắt thiết tha , giọng anh lo lắng :

- Em có sao không ?

Hoa Lam nghe rõ nhịp đập của tim anh . Trong vòng tay anh , cô cảm thấy bình yên . Cô cũng nhìn anh với ánh mắt long lanh , dịu dàng . Cô đáp :

- Anh lo cho em thật ư ?

- Tại sao em hỏi vậy ? Em không hiểu lòng anh , hay là em không muốn hiểu ?

Không nhìn vào đôi mắt anh nữa , cô e thẹn :

- Anh có nói gì với em đâu , làm sao em hiểu được .

Nhật Nam ngọt ngào :

- Có cần phải nói thành lời không , khi con tim anh đã dành trọn cho em rồi

? - Anh lại thì thầm - Hoa Lam ! Anh yêu em từ lâu lắm .

Nói xong , đôi môi anh nhẹ nhàng tìm đôi môi cô với sự thiết tha và rung động của tim mình .

Hoa Lam với đôi má ửng hồng , cô đẩy nhẹ anh ra :

- Anh khôn quá đi . Anh xấu quá đi . Yêu em từ lâu mà đến bây giờ mới nói , để cho người ta mãi mong chờ .

Vấn đề ? Hoa Lam ngồi trong lòng mình , anh nói :

- Em cũng yêu anh lắm , phải không Hoa Lam ?

Hoa Lam ngây thơ :

- Em cũng không biết nữa . Em chỉ biết khi vắng anh thì em rất nhớ anh và em rất buồn khi không được gặp anh - rồi cô nũng nịu - Nhưng em vẫn còn giận anh một việc .

Nghe qua , Nhật Nam lo lắng :

- Việc gì , em nói cho anh biết đi ?

Hoa Lam cựa quậy như trẻ con :

- Em không nói đâu .

Nhật Nam năn nỉ :

- Nếu em không nói , thì làm sao anh biết lỗi mà sửa chữa . Nói đi em yêu .

Hoa Lam ấp úng :

- Anh có nhớ buổi chiều . . ở vườn hồng không ?

- Anh nhớ . Buổi chiều đó là một buổi chiều quan trọng nhất đời anh . Anh sẽ nhớ mãi , bởi vì anh đã trao cho em một nụ hôn đầu tiên .

- Nhưng là "nụ hôn không lời" , đúng không anh ? Không một lời tỏ tình , không một lời hò hẹn , làm cho em vừa bất ngờ , vừa ôm ảp - Rồi Hoa Lam như hờn giận - Em thật là ghét anh .

Nhật Nam nở nụ cười hạnh phúc :

- Em biết không ? Anh muốn nói lời tỏ tình với em lắm , nhưng anh sợ em sẽ từ chối , vì lúc đó em quá ngây thơ .

Hoa Lam chu môi hỏi :

- Còn bây giờ ?

Nhật Nam vuốt nhẹ chóp mũi cô :

- Còn bây giờ thì em vừa ngây thơ , vừa trong sáng . Em làm cho anh quên hết mọi việc trên đời , chỉ nhớ mình em mà thôi .

Nhìn đôi mắt thiết tha của Nhật Nam và đôi môi anh như muốn nhận chìm cô lần nữa . Cô vội vã đứng lên với lời thì thầm thật dễ thương :

- Mình vào nhà đi anh , trời cũng sắp mưa rồi .

Nói xong , Hoa Lam nắm lấy tay anh dắt đi . Đôi mắt cô nhìn anh đầy sự hứa hẹn của mai sau .

Lần nào cũng vậy , khi Hoài Thu về đây chơi thì Lệ Hằng và Hoài Thu tâm sự như đôi bạn trẻ .

Hôm nay , ông Hoàng đã đi công tác xa . Nằm chung với bạn trong phòng , Hoài Thu đang tìm cách để nói chuyện với Lệ Hằng .

Chỉ nhìn vào đôi mắt bạn , Lệ Hằng đã đoán ra :

- Có chuyện gì vậy , ha ? Thu ?

Hoài Thu ảp ứng :

- Mình không biết nói thế nào để cho bạn hiểu .

Lệ Hằng hỏi gặn lại :

- Nhưng về chuyện gì mới được ?

Hoài Thu quanh co :

- Hoa Lam ở đây học cũng tốt .

- Điều đó mình hiểu , mình sẽ tạo cho nó có điều kiện hơn .

Lệ Hằng cứ ngỡ là Hoài Thu lo lắng cho việc học của Hoa Lam nên bà hứa thêm như vậy .

Hoài Thu lắc đầu :

- Ý mình không phải nghĩ vậy đâu , mình biết bạn rất tốt . Nhưng vừa qua , ba của Thanh Vân có đề nghị là mình cho Hoa Lam sang ở bên đó , bạn thấy thế nào ?

Không giận bạn , nhưng bà Lệ Hằng lại có suy nghĩ . Thứ nhất là ông ta là người có tốt hay không ? Có thể ông muốn lợi dụng điều gì đó . Thứ hai là phải có lý do gì nên ông mới có đề nghị như thế . Quan sát bạn lần nữa , bà Hằng hỏi :

- Bạn có đặt vấn đề tại sao ông ta lại tốt như vậy không ? Và bạn có tin tưởng ông ta hơn mình không ? Chắc chắn là không rồi . Chỉ trừ một điều là , ông ấy có quen với bạn .

Hoài Thu đành phải xác nhận :

- Mình có quen với ông ta , nhưng từ lâu lắm rồi .

Lệ Hằng cố nhớ lại và hỏi :

- Ai vậy , mình có biết không ?

Hoài Thu lấp lửng :

- Bạn không biết đâu . Mình quen ông ta cũng chỉ tình cờ thôi , và không thân cho lắm .

Nhìn đôi mắt tròn trạnh của bạn , bỗng nhiên Lệ Hằng có sự ngờ vực . Có thể nào là người đàn ông đó không ? Nhưng chẳng lẽ là người đàn ông đó mà Hoài Thu lại giấu mình . Giấu mình cũng đúng . Nếu người đàn ông kia

sẽ biết Hoa Lam là con của ông ta , chắc ông ta sẽ đau khổ lắm . Thà rằng ông ấy đừng biết thì hơn . Lệ Hằng hiểu bạn , chẳng qua là Hoài Thu lại muốn hy sinh một lần nữa , ôm những đau khổ chỉ một mình . Được . Nếu thật đúng như vậy , thì mình sẽ tìm hiểu và biết ngay .

Để cho Hoài Thu đừng nghi ngờ ý nghĩ của mình , Lệ Hằng tỏ vẻ dễ dãi , nhưng kèm theo một đề nghị thật thực tế :

- Trước khi Hoa Lam sang ở bên đó , mình muốn gặp ông ta . Có như vậy mình mới an tâm được , bạn thấy có được không ?

Hoài Thu có vẻ suy nghĩ và hứa với bạn :

- Được . Ngày mai , mình sẽ mời ông ấy sang đây .

Lệ Hằng mỉm cười thỏa mãn :

- Vậy bạn có lo lắng gì nữa không ?

Hoài Thu cười gượng :

- Mọi việc mình đều nhờ bạn quyết định . Nhiều lúc , mình cảm thấy mình thật là tệ .

Lệ Hằng nhìn bạn yêu thương :

- Bạn chẳng tệ gì đâu . Bạn là người chỉ biết hy sinh cho người khác , thật là đáng quý .

Hoài Thu cũng mỉm cười , vì Lệ Hằng đã hiểu bà . Bà khiêm tốn :

- Bạn chỉ biết khen mình thôi . Còn bạn , bạn cũng thật đáng quý .

Như đôi bạn trẻ , Lệ Hằng tung chăn ra trùm kín hai người . Bà tắt đèn , nói :

- Khuya rồi ! Mình ngủ nhé Thu . Chuyện gì nó đến , nó sẽ đến .

Ngày hôm qua , ông Sĩ Nguyên sang nhà bà Lệ Hằng . Theo dõi từng cử chỉ , từng lời nói cộng với ánh mắt mà ông dành cho Hoài Thu , Lệ Hằng ngầm hiểu : Không chỉ hai người là tình bạn đơn thuần như Hoài Thu đã nói . Vì vậy hôm nay , bà cố tình hẹn ông Sĩ Nguyên để bà hỏi về những vấn đề bà nghi vấn .

Nhìn quanh , thấy Sĩ Nguyên ngồi ở góc bàn sau cùng , bà Lệ Hằng đi vào .

Bà mỉm cười :

- Chắc là anh Nguyên mới đến ?

Ông Sĩ Nguyên cũng vui vẻ :

- Vâng , tôi cũng vừa đến . Lệ Hằng uống gì ?

- Cho em ly cam vắt .

Gọi nước xong , ông vào vấn đề ngay :

- Chắc là có chuyện gì quan trọng nên Lệ Hằng mới hẹn anh ra đây ?

Bà Lệ Hằng gật đầu :

- Vâng . Nhưng câu chuyện em sắp nói ra , nó sẽ ảnh hưởng đến đời tư của anh , anh thấy có tiện không ?

Sĩ Nguyên cười thoải mái :

- Lệ Hằng cứ tự nhiên , anh không nghĩ gì đâu .

Lệ Hằng có vẻ thích thú với sự phóng khoáng của Sĩ Nguyên , bà hỏi :

- Em muốn nói thật với anh về tình cảm của anh và Hoài Thu . Có phải chỉ đơn thuần là tình bạn , hay là . . .

Lệ Hằng ngập ngừng thì Sĩ Nguyên tiếp lời :

- Anh nói thật nhé . Tình cảm của anh và Hoài Thu rất khó diễn tả . Nếu bảo là yêu nhau thì cũng không đúng , còn nói lừa dối nhau thì cũng sai . Bởi vì đêm hôm đó , hai người đều tình nguyện .

Nghe qua , bà Lệ Hằng bàng hoàng . Vậy Hoa Lam là con của người đàn ông này sao ? Nếu như vậy thì ông ta chẳng biết gì . Lệ Hằng suy nghĩ :

"Mình có nên nói cho ông ta biết hay không ?"

Thấy bà Lệ Hằng là là , ông Sĩ Nguyên quan tâm :

- Hình như em bắt ngờ với một chuyện gì , phải không ?

Chưa vội trả lời ông Sĩ Nguyên , bà Lệ Hằng vẫn suy nghĩ , trước khi nói sự thật cho Sĩ Nguyên biết . Nếu ông không có vợ thì thật là đơn giản . Còn nếu

ông có vợ thì chuyện càng phức tạp thêm . Nghĩ vậy , bà hỏi thăm :

- Anh Nguyên về Việt Nam , sao không dẫn bà xã về đây chơi ?

Ngồi nói chuyện với bà Lệ Hằng này giờ , Sĩ Nguyên cảm thấy rất lạ , bởi vì không có chuyện rõ ràng . Vừa nói chuyện này lại bắt sang chuyện khác , còn câu hỏi của mình thì coi như chẳng nghe , nhưng ông vẫn trả lời lịch sự :

- Từ khi mẹ của Thanh Vân mất đi , anh chỉ sống có một mình . Vì vậy , đâu có ai mà dẫn về đây chơi , ha ? Lệ Hằng ?

- Vậy mà em cứ tưởng , phía sau anh là một người đàn bà rất khéo léo cho nên anh mới thành đạt như vậy - Rồi bà lại hỏi thêm - Có khi nào anh nhớ đến Hoài Thu không ?

Như tâm sự , ông Sĩ Nguyên nói :

- Sau đó một năm , anh có lên Tây Nguyên để tìm Hoài Thu , nhưng mọi người nói cô ấy đã về thành phố sống . Cho đến khi nhận được tấm hình của Hoa Lam giống Hoài Thu như hai giọt nước , anh liền trở về đây mới gặp được cô ấy .

Lệ Hằng lại hỏi :

- Anh có biết ba của Hoa Lam là ai không ?

- Làm sao anh biết được . Ông ấy mất lúc Hoa Lam còn nhỏ mà .

Giờ đây , Lệ Hằng nói thật rõ ràng :

- Tất cả mọi chuyện về ba của Hoa Lam đều là bịa đặt .

Chợt hiểu , Sĩ Nguyên thoáng ngỡ ngàng . Ông ngập ngừng :

- Chẳng lẽ Hoa Lam là . . là . . .

- Đúng . Hoa Lam chính là con ruột của anh . Trong chuyện này , chỉ có một mình em và Hoài Thu biết thôi , anh Nguyên à .

Sĩ Nguyên lại lấp lửng :

- Vậy tại sao Hoài Thu lại giấu anh , không cho anh nhìn con gái của anh chứ ?

Lệ Hằng nhỏ giọng :

- Bởi vì cô ấy muốn hy sinh . Cô ấy không muốn anh bị hối hận , không muốn anh bị vương bận mà thôi .

Ông Sĩ Nguyên lớn tiếng :

- Em nghĩ xem , Hoài Thu hy sinh như vậy có đáng không ? Dù gì thì Hoa Lam vẫn là con ruột của anh mà . Bởi vậy anh thấy rất dễ gần gũi với Hoa Lam - rồi ông âu sầu - Hoa Lam ơi ! Hãy tha lỗi cho ba . Còn Hoài Thu , anh không trách em đâu . Anh chỉ trách em sao ôm bao nhiêu thiệt thòi về mình , không để anh san sẻ cùng em .

Bà Lệ Hằng khều cánh tay ông , bà nhắc nhở :

- Anh Nguyên ! Đừng buồn rầu như thế , mọi người nhìn mình kìa . Anh Nguyên ! Anh đã biết rõ sự thật rồi , thì bỏn phận làm chồng , làm cha , anh phải có trách nhiệm .

Như tỉnh lại sau cơn mơ , ông Sĩ Nguyên gạt đầu .

- Anh hiểu . Anh phải gặp Hoài Thu và Hoa Lam ngay . Anh không thể ép lòng mình được nữa .

Nói xong , ông gọi tính tiền và cùng bà Lệ Hằng rời khỏi quán một cách vội vã .

Hoài Thu một mình ngồi trên ghế đá nhìn bầu trời đầy sao . Bà cảm thấy an tâm khi mọi việc đã giấu kín .

Chợt có tiếng chân người từ ngoài cổng đi vào . À ! Thì ra là Sĩ Nguyên , bà đã nhận ra ông .

Ông đến bên bà như có hẹn trước với đóa hồng trên tay , giọng ông thật êm :

- Hoài Thu ! Hãy tha lỗi cho anh ! - Và ông trao cho bà đóa hồng nhưng thật rục rờ .

Hoài Thu có vẻ ngỡ ngác . Xong , bà bình tĩnh hỏi :

- Anh Nguyên ! Sao hôm nay anh lạ quá vậy ?

Sĩ Nguyên năn nỉ :

- Em hãy nhận đóa hồng này , kèm theo lời xin lỗi của anh . Anh đã để em đau khổ hai mươi mấy năm nay , anh thật là đáng nguyên rủa .

Vậy là Sĩ Nguyên đã biết sự thật . Chẳng lẽ Lệ Hằng đã nói với Sĩ Nguyên ?

Nhớ lại cử chỉ của Lệ Hằng từ ngày hôm qua cho đến hôm nay , thật đáng nghi vấn lắm . Nhưng Hoài Thu cố tình hỏi lại :

- Anh nói gì , em không hiểu ?

Sĩ Nguyên nói với cặp mắt cầu xin :

- Lệ Hằng đã nói tất cả sự thật với anh rồi . Hoài Thu ơi ! Em đừng nên giấu nữa . Em hãy cho anh một cơ hội để anh lo lắng , chăm sóc cho em và con , nghe em ?

Nhìn dáng ông đứng đó với đóa hồng trên tay , Hoài Thu cảm thấy vừa ngọt ngào vừa chua xót , vừa cảm thấy ông thật gần gũi vừa cảm thấy ông thật xa vời . Biết nói gì đây khi hai người có một mắc xích quá rõ rệt . Đó là Hoa Lam bằng xương và bằng thịt và đang hiện diện trên đời này .

Thấy ông vẫn đứng mãi , bà Hoài Thu dụi dàng :

- Anh ngồi xuống đi , anh Nguyên .

Sĩ Nguyên vẫn đứng , nhưng ông nói rất nghiêm chỉnh :

- Bao giờ em bằng lòng tha lỗi cho anh , thì anh mới cảm thấy xứng đáng ngồi với em . Còn bằng không , anh sẽ đứng đây mãi .

Hoài Thu khó chịu :

- Mình đã lớn rồi , còn gây khó dễ cho nhau làm gì nữa . Anh cũng chẳng có lỗi gì , anh đâu có muốn thế , đúng không ?

Sĩ Nguyên gật đầu :

- Em đã hiểu anh . Dù anh không muốn , anh vẫn có phần trách nhiệm - rồi ông nói như ru - Hoài Thu ! Hãy tha lỗi cho anh nhe .

- Em đã nói rồi , anh nào có lỗi gì đâu .

Nhìn gương mặt dịu hiền của bà Hoài Thu , ông ngầm hiểu là bà đã không còn giận ông nữa , nên ông đưa đóa hồng cho bà :

- Nếu em nói vậy thì em nhận đóa hồng này , gọi là em đã tha thứ cho anh .
Không thể từ chối được ánh mắt cũng lời nói của Sĩ Nguyên , Hoài Thu đành đưa tay đón nhận đóa hồng một cách trân trọng .

Nhìn Hoài Thu ôm đóa hồng trong tay , Sĩ Nguyên mừng rỡ . Ông ngồi xuống với lời đề nghị chân thật :

- Hoài Thu ! Chúng ta xây dựng lại từ đầu nhé ?

Hoài Thu từ chối :

- Gần 20 mấy năm qua , em đã quen sống một mình rồi . Vả lại , anh và em cũng đã lớn tuổi , mình nên xem nhau là bạn thì tốt hơn .

- Còn con của chúng ta ? Chúng ta phải ở bên nhau để nó có đủ cha và mẹ .
Chẳng lẽ em đành lòng để cho nó sống thiếu anh hoặc thiếu em sao ?

Sĩ Nguyên nói xong , gương mặt ông thật buồn . Rồi ông lại năn nỉ :

- Hoài Thu ! Giờ đây biết rõ mọi chuyện , anh không thể nào sống thiếu em hoặc thiếu Hoa Lam được . Em hãy suy nghĩ lại đi Hoài Thu .

Nghe Sĩ Nguyên nhắc đến Hoa Lam , Hoài Thu cảm thấy mình có lỗi với con , vì mình không nói thật với nó . Nó cứ nghĩ là cha mình đã mất rồi . Giờ đây , sự thật đã an bài , nó có thể chấp nhận được hay không ? Đó là điều mà bà đang lo lắng .

Nhìn nét mặt của Hoài Thu , ông Sĩ Nguyên đã hiểu . Ông nói :

- Em sợ sự thật sẽ làm cho Hoa Lam khó mà chấp nhận được , phải không ?

Hoài Thu nhẹ nhàng gạt đầu :

- Em sợ . Hoa Lam sẽ không chịu nổi cú sốc này .

Ông Sĩ Nguyên mỉm cười :

- Em hãy an tâm , anh đã gặp Hoa Lam lúc nó rời khỏi trường . - Ông nhớ lại

.....

Lúc chiều , ông đứng ở cổng trường đợi Hoa Lam tan học . Hai người đi đến một quán nước gần đó . Ông nói :

- Hoa Lam ! Bác sẽ nói với cháu một sự thật mà nó có liên quan đến ba người .

Hoa Lam vẫn vô tư :

- Bác cứ nói , cháu nghe đây .

Ông Sĩ Nguyên hỏi thêm :

- Cháu không muốn biết ba người đó là ai à ? Ba người đó kết hợp lại thành một gia đình đó cháu . Nếu họ biết được và họ hiểu nhau , chắc sẽ hạnh phúc lắm .

Hoa Lam thắc mắc :

- Nếu cùng chung một gia đình , sao họ không biết nhau , hả bác ?

Khuấy đều ly cà phê , ông nói :

- Vì hoàn cảnh mà họ phải xa nhau - rồi ông hỏi - Thật sự , cháu không muốn biết họ là ai sao ?

Hoa Lam vẫn không nghĩ trong ba người kia lại có mình , cô an phận :

- Bác nói đi , cháu nghe đây .

Ông nhìn cô bằng ánh mắt thương yêu :

- Ba người đó , người thứ nhất là cháu , rồi Hoài Thu , rồi bác .

Nói xong ông nhìn cử chỉ của Hoa Lam . Cô ngồi đó bất động , đôi mắt nhìn ông chăm chú . Thật lâu , cô mới nói nên lời :

- Bác nói gì hả bác Nguyên ?

Ông lập lại rất rõ ràng :

- Ba người đó chính là bác đây , rồi mẹ cháu , và đến cháu . Có nghĩa là . . - giọng ông nghẹn ngào - Hoa Lam ! Con chính là con ruột của ba đây .

Hoa Lam vụt hét lớn :

- Tôi không tin đâu . Không thể nào sự thật như vậy được . Mẹ tôi nói , cha

tôi đã mất lâu rồi .

Sĩ Nguyên lại thỏn thức :

- Nhưng đó là sự thật . Hoa Lam ! Những gì đã xảy ra một cách vô tình , chính ba đây mới biết được ngày hôm qua thôi . Ba cảm thấy mình không xứng đáng làm ba của con . Hoa Lam ơi ! Con nói đi , ba phải làm sao đây ?
- Ông nói xong , nhìn gương mặt ông tối sầm .

Hoa Lam vẫn ngồi đó lặng lẽ . Nhìn gương mặt đau buồn của ông , Hoa Lam nghe tim mình thất lại . Cô cảm nhận được tình phụ tử đang vây lấy cô . Cô muốn ôm lấy ông ngay để gọi tiếng "ba" mà cô hằng mong ước .

Nhưng không . Cô dần lòng với đôi mắt thật sáng , cô hỏi :

- Ai đã nói với . . . ông điều này ? - Ngập ngừng , Hoa Lam đành phải dùng tiếng ông dù trong lòng cô không muốn .

Ông Sĩ Nguyên cam chịu , ông giải thích :

- Chính dì Lệ Hằng mới nói với ba ngày hôm qua . Hôm nay , ba đến tìm con ngay , con gái ạ . Nếu con muốn biết rõ , con hỏi lại dì Hằng , dì Hằng sẽ giải thích thêm . Đến bao giờ con cảm thấy tha thứ lỗi cho ba thì ba cũng phải chờ đợi , nhưng ba vẫn tin tưởng là con sẽ hiểu ba hơn .

Thật thế , lòng Hoa Lam đã khác sau vẻ đức tính tốt của Sĩ Nguyên . Lần đầu tiên gặp ông , cô đã có ấn tượng tốt về ông . Từ chuyện của Thanh Vân và Bích Ngân , ông xử lý đạo lý lắm .

Hoa Lam nhìn ông với ánh mắt đầy kính trọng . Dù rằng chuyện ngày xưa cô chưa rõ lắm , nhưng cô không thể làm cho ông đau khổ , bởi vì ông là người rất tốt cô tin tưởng như vậy .

Bắt gặp ánh mắt của Hoa Lam nhìn ông , Sĩ Nguyên đã hiểu hết . Ông mừng rỡ đứng lên , dang hai tay , miệng nở nụ cười :

- Con gái ! Hãy đến đây con . Con đã hiểu ba rồi , đúng không ? Ba đã đọc được điều đó trong mắt con .

Với lời nói ngọt ngào của ông , Hoa Lam ùa vào lòng ông , giọng nghẹn ngào :

- Ba ! Ba . . .

- Con gái yêu quý của ba .

Ông vuốt tóc cô với một tình cảm dạt dào .

Hoa Lam ngược nhìn ông bằng cặp mắt đầy vẻ tôn thờ .

- Ba ơi ! Mẹ con đã biết chuyện này chưa ba ?

Ông vẫn nhẹ nhàng vuốt mái tóc suông mượt của Hoa lam :

- Mẹ con vẫn chưa biết . Tối nay , ba sẽ qua nhà dì Hằng để nói chuyện với mẹ con . Con đừng lo lắng quá , mẹ con sẽ hiểu ba như con vậy .

Hoa Lam trở lại nét hồn nhiên :

- Ba ơi ! Tối nay , con sẽ ủng hộ ba . Mẹ sẽ tha thứ cho ba thôi .

Nhớ đến đây , ông Sĩ Nguyên nói tiếp :

- Lúc con vừa tan học , anh đã nói chuyện với con . Và con đã hiểu anh rồi , em ạ .

Ông vừa nói dứt lời thì Hoa Lam cũng ra tới . Cô sà vào lòng mẹ :

- Mẹ ơi ! Hãy bỏ qua mọi việc đi mẹ , ba cũng đâu có muốn như vậy . Mọi việc chỉ xảy ra một cách vô tình thôi . Dì Hằng đã kể con nghe hết , mẹ đừng gánh hết đau khổ một mình nữa . Mẹ hãy chia sẻ với ba nghe mẹ .

Giọt nước mắt hạnh phúc nhẹ nhàng rơi xuống má , Hoài Thu vẫn lặng im để cảm nhận được hạnh phúc tràn về . Bà đưa mắt nhìn Sĩ Nguyên , rồi nhìn sang Hoa Lam bằng ánh mắt yêu thương .

Ông Sĩ Nguyên cũng nghe lòng dâng lên một sự ngọt ngào dịu êm mà ông không tưởng tượng đến . Ông nhẹ nắm tay bà :

- Hoài Thu ! Ta xây dựng lại từ đầu , nhé em . Em gật đầu đi Hoài Thu !

Hoa Lam tiếp lời :

- Mẹ gật đầu đi mẹ . Gật đầu cho con và ba được vui .

Bà Hoài Thu lặng lẽ gạt đầu , đôi mắt bà nhìn xuống để giấu đi những giọt nước mắt hạnh phúc tuôn rơi .

Sĩ Nguyên đã nhìn thấy , ông âu yếm :

- Đừng khóc nữa em . Anh sẽ không để cho em đau khổ nữa đâu . Hãy quên hết những đau khổ đi em , gia đình mình đang sum họp hạnh phúc mà .

Hoa Lam lau khô những giọt nước mắt trên má mẹ . Cô nũng nịu :

- Mẹ ơi ! Hãy vui lên mẹ . Ba nói rằng , đã lâu lắm rồi ba không thấy mẹ cười . Chỉ một nụ cười của mẹ là ba có tất cả những gì quý giá nhất trên đời này .

Nghe câu nói ví von của con gái , Hoài Thu nở ngay một nụ cười thật dịu dàng . Bà cốc yêu con , giọng đe dọa :

- Con đã phản bội mẹ từ lúc nào vậy , hả con gái yêu quý ?

Hoa Lam reo lên :

- Ba ơi ! Mẹ đã tha thứ cho ba và quên hết mọi việc rồi - cô dài giọng - Cho dù con có phản bội mẹ để gia đình ta hạnh phúc , thì con không có lỗi gì .

Ông Sĩ Nguyên cũng mỉm cười hạnh phúc , tay ông vẫn nắm chặt tay bà , giọng ông âu yếm :

- Hoài Thu ! Giờ đây em là tất cả của đời anh . Bất ngờ này đã đem đến cho anh một hạnh phúc thật lớn , em yêu ạ .

*

* *

Chiều xuống dần .

Hoa Lam ngồi một mình ở phòng khách . Cô nhớ lúc sáng , mẹ với chiếc soiree màu trắng , một lớp phấn hồng và một chút son mà mẹ như con gái 30 thật xinh đẹp và dịu dàng . Còn ba thì thật phong độ với bộ veston màu đen . Nhìn hai người , Hoa Lam cảm nhận được hạnh phúc len nhẹ trong đôi mắt họ .

Cô nhớ lại khi ba nói với mẹ bằng giọng nghiêm chỉnh :

- Chúng mình tổ chức đám cưới nhe em ?

Lúc đó , mẹ cô với đôi mắt bất ngờ và lo lắng . Bà hỏi lại :

- Anh nói gì , hả anh Nguyên ?

- Anh muốn chúng ta làm đám cưới . Anh đã đặt tiệc rồi , làm rất đơn giản thôi , chỉ mời những người thân quen . Anh muốn nhìn thấy em là cô dâu của anh dù rằng đã muộn màng - Ngừng giây lát ông nói tiếp - Chiều nay , chúng ta đi mua áo cưới . Em thấy thế nào , ha ? Hoài Thu ?

Hoa Lam nhớ gương mặt mẹ lúc đó đỏ hồng nhìn sang cô , cô liền góp ý :

- Ba nói đúng lắm . Tuy mẹ là một cô dâu muộn màng , nhưng để gì ba tìm được , phải không ba ? Con nghĩ mẹ nên nghe lời ba thì mẹ sẽ mãi mãi hạnh phúc .

Hoài Thu không thể nói gì hơn ngoài những câu hờn giận đầy yêu thương :

- Cha con ông lúc nào cũng là đồng minh của nhau . Tôi đây chỉ còn biết đồng ý mà thôi .

Giờ đây mẹ cô đã về nhà với ba cô . Tuy qua một ngày mệt mỏi nhưng cô mừng cho hạnh phúc của hai người .

Chợt giọng Thanh Vân vang lên :

- Suy nghĩ gì mà trông em vui quá vậy , em gái ?

Hoa Lam nói thật :

- Em đang nhớ đến mẹ .

Thanh Vân ngọt ngào hỏi tiếp :

- Có nhớ đến ba của tụi mình không ?

Biết là Thanh Vân trêu mình , Hoa Lam trả miếng :

- Em chỉ nhớ ba em thôi . Còn ba anh , em đâu có biết .

Thanh Vân vẫn dịu ngọt :

- Đừng có xa lạ với anh như vậy mà . Từ lúc anh nghe ba kể lại sự thật , anh

cảm thấy thương em và thương dì Thu vô cùng . Ngoài ra , anh không có ý nghĩ nào khác cả , dù sao chúng ta cũng là anh em cùng cha mà . Nếu anh có sai gì thì em cứ góp ý , anh hứa sẽ sửa đổi .

Vừa nói xong , anh lấy trong túi áo ra một hộp đồ , đưa cho Hoa Lam , anh nói :

- Khi đi mua tặng dì Thu một món quà để làm kỷ niệm , anh cũng đã mua cho em một món . Em hãy mở ra xem đi .

Hoa Lam với đôi mắt vẫn tinh nghịch , cô cầm lấy liền mở ra xem . Một chiếc nhẫn đính kim cương lấp lánh , trông thật đơn giản . Cô liền trả lại cho Thanh Vân :

- Anh mua làm chi thứ đắt giá này , em không nhận đâu .

Thanh Vân cười mở :

- Từ lúc biết em là em gái của anh , anh càng yêu mến em hơn . Món quà này có đáng là bao nhiêu so với tình ruột thịt của anh và em - rồi anh cầm tay Hoa Lam , đeo nhanh vào ngón giữa , giọng anh rất hiền - Em nhận đi , coi đây là món quà anh trai ra mắt em gái vậy , có được không ?

- Được chứ , nếu anh thật lòng với em gái anh - Muốn nhắc lại câu chuyện lúc nãy , cô hỏi - Vừa rồi anh nói gì , anh có nhớ không ?

Thanh Vân gật đầu :

- Nhớ chứ .

- Anh nhắc lại thử xem .

Hoa Lam vừa nói vừa ngắm chiếc nhẫn . Cô có vẻ thích lắm , vì nó vừa khít ngón tay của cô .

Thanh Vân nói ngay :

- Anh hứa lúc nào cũng yêu quý em .

Đôi mắt Hoa Lam lại tinh nghịch , cô nhắc lại :

- Anh còn nói rằng , nếu anh có gì sai thì em góp ý , anh sẽ sửa đổi , có đúng

không ?

Thanh Vân mạnh dạn :

- Không sai .

Hoa Lam nhấn mạnh :

- Vậy thì anh nghe đây . Chi . Bích Ngân có gì không tốt mà anh không bằng lòng cưới chị ấy ?

Thanh Vân phùng má :

- Ai nói với em như vậy , oan cho anh quá đi . Anh nói cho em mừng nè .

Với sự phân tích của ba và sự suy nghĩ của anh , anh ra quyết định là sẽ cưới Bích Ngân trong năm nay . - Như người anh cả , Thanh Vân phê phán - Em thật vô ý quá . Em không thấy anh và Bích Ngân chụp hình chung với ba và dì Thu một tấm hình thật là tuyệt vời sao ?

Nghe qua , Hoa Lam mừng lắm . Cô đắm nhẹ vào vai anh :

- Vui như vậy mà không nói cho em biết , thật xấu quá đi .

Thanh Vân cốc yêu lên đầu Hoa Lam :

- Em thật là tài khôn , báo hại cho anh phải cưới vợ giống hệt như ý anh mong muốn .

- Nhờ vậy mà anh cảm ơn em bằng chiếc nhẫn này , đúng không ?

Thanh Vân giả vờ nói :

- Muốn nghĩ sao cũng được . Anh qua đây còn một lý do chính nữa là : tuân lời của ba qua đây triệu em về nhà - rồi anh kể tai Hoa Lam nói thật nhỏ -

Đừng ở đây hoài , tốn cơm nhà vợ tương lai của anh , hiểu chưa cô nương ?

Nghe xong , Hoa Lam đắm thình thịch vào lưng Thanh Vân . Mặt cô ánh lên niềm tự hào về người anh cùng cha với mình .

Lấy lại nét mặt nghiêm nghị , Thanh Vân nói tiếp :

- Còn một việc quan trọng hơn , anh cần nói cho em biết .

Gương mặt Hoa Lam nghênh chiến :

- Nói đi , em sẵn sàng nghe đây .

Thanh Vân nói rõ ràng từng tiếng một :

- Có một người đang chờ em ở nhà . Người đó nói là có rất nhiều kỷ niệm với em . Trong những kỷ niệm đó , có một điều làm cho anh ấy không thể quên được . - Nói đến đây , Thanh Vân ngập ngừng không nói tiếp .

Hoa Lam có vẻ suy nghĩ :

- Chuyện gì mà không thể quên được vậy ta ? - Như không nhớ ra , Hoa Lam nhìn sang Thanh Vân năn nỉ - Anh nhắc cho em đi , anh Vân .

Thanh Vân tỏ vẻ cao thượng :

- Được , anh sẽ nhắc em . Nhưng em hứa phải nghe lời anh , và không được giận anh đó .

Hoa Lam gật đầu :

- Được , em hứa .

- Vậy thì em nghe đây - Giọng anh trêu cô - Người ấy nói là trong kỷ niệm kia , có một nụ hôn . . Nụ hôn . . . không lời . . . làm cho anh ấy nhớ em hằng đêm .

Biết mình đã thua cuộc , cô liền đứng lên , hờn dỗi định bỏ đi thì Thanh Vân đã kéo cô ngồi xuống :

- Hứa với anh rồi mà quên sao em gái ? Giờ hãy nghe lời anh đi về nhà , ba , dì Thu và có ca ? Nhật Nam đang đợi em về dùng cơm đó .

Không thể làm gì khác hơn được , Hoa Lam đứng lên , nói yếu xìu :

- Anh phải chờ em lấy một vài vật dụng cần thiết chứ .

Thanh Vân gật gật đầu :

- Lấy đi , anh ngồi đây đợi em .

Thanh Vân nói xong , Hoa Lam đã mất hút sau cánh cửa .

Tiến Thanh Vân và Bích Ngân ra tận sân bay , mọi người đều bịn rịn . Bà Lê Hằng nhìn con gái âu yếm :

- Qua bên đó , nhớ điện về cho mẹ ngay nhé , Bích Ngân .

Bích Ngân nắm lấy tay mẹ :

- Vâng . Mẹ ở lại ráng giữ gìn sức khỏe - rồi cô nhìn sang ông Hoàng , nói -
Ba hãy chăm sóc cho mẹ nhe ba - cô nắm lấy hai tay Hoa Lam gửi gắm -
Hoa Lam ! Hãy chăm sóc ba mẹ hộ chị nhe em .

Hoa Lam không kiềm được lòng , những giọt nước mắt lại rơi rơi :

- Vâng , chị hãy an tâm . Em sẽ chăm sóc dưỡng Hoàng và dì Hằng như chị
vậy .

Bà Hằng đi đến Thanh Vân , nghẹn ngào nói :

- Thanh Vân à ! Bích Ngân từ nhỏ đến lớn , nó rất được nuông chiều . Giờ
đây , mẹ gửi gắm nó cho con . Con hãy thương yêu nó và tha thứ những lỗi
lầm nếu nó có sai phạm . Thanh Vân ! Mẹ chỉ có một mình Bích Ngân thôi .

Thanh Vân nói với vẻ kính trọng :

- Mẹ đừng lo lắng như vậy . Con hứa sẽ che chở cho Bích Ngân suốt cuộc
đời này . Thỉnh thoảng , con sẽ cùng cô ấy về đây thăm ba mẹ .

Nhìn con trai giờ đã chững chạc , lớn khôn , ông Sĩ Nguyên căn dặn thêm :

- Con nhớ về bên đó quản lý công ty cho tốt . Nếu có gì vướng mắc thì điện
về cho ba hay . Nhớ rút số tiền ở ngân hàng gửi về đây cho ba ngay .

Thanh Vân gật đầu :

- Vâng , con nhớ .

Hoa Lam nhìn đồng hồ . Thấy gần hết thời gian , cô dặn thêm :

- Anh Vân nhớ chăm sóc chị . Ngân cẩn thận .

Thanh Vân mỉm cười :

- Anh biết rồi , em gái ơi - Và anh nhìn sang Nhật Nam , nói - Bao giờ làm
em rể , nhớ cho tôi hay trước đó nghe , ông tướng .

Nhật Nam bắt tay bạn thân thương :

- Đi nhớ giữ gìn sức khỏe . Còn chuyện đó sẽ đến với một ngày không xa .

Mọi người đã lần lượt vào trong , Thanh Vân và Bích Ngân cũng đi theo họ .

Giờ đây , bà Hoài Thu dặn dò :

- Hai con nhớ bảo trọng .

Bà nói xong , cánh cửa đã khép lại .

Khi xe quẹo vào trong sân , ông Sĩ Nguyên mời mọc :

- Mời anh , chi . Hoàng vào uống nước rồi về .

Vì tình sui gia càng khăng khít hơn , ông Hoàng nói với vợ :

- Mình vào nhà anh sui rồi về nhe , bà xã .

Bà Hằng gạt đầu với vẻ mặt buồn hiu vì xa con gái .

Trong phòng khách , ông Sĩ Nguyên ngồi cạnh bà Thu , ông Hoàng ngồi cạnh bà Lệ Hằng . Còn Nhật Nam thì ngồi kế bên Hoa Lam . Mọi người uống nước trò chuyện , bỗng có tiếng xe đỗ ngoài cổng . Ông bà Nghĩa đi vào rất tự nhiên . Thấy ba mẹ , Nhật Nam nói với mọi người :

- Ba mẹ của con hôm nay đến đây chơi cho biết hai bác .

Ông Sĩ Nguyên cười khà :

- Vậy thì tốt quá .

Ông vừa nói xong thì ông bà Nghĩa vừa vào tới . Hoa Lam cùng Nhật Nam ra sau . Ông Sĩ Nguyên lịch sự đứng lên , bắt tay ông Nghĩa và mời :

- Mời anh chị ngồi .

Ông Nghĩa đáp :

- Vâng , cám ơn anh - ông thân mật hỏi - Hình như mọi người vừa đi đâu về ?

Ông Sĩ Nguyên cười ô :

- Gia đình chúng tôi vừa đưa con trai , con dâu sang Úc .

Ông bà Nghĩa nói chuyện vòng vo một lúc rồi vào vấn đề chính :

- Hôm nay , tôi và bà xã tôi qua đây , với mong muốn là được kết thông gia với anh chị .

Đã quen với lối sống văn minh , ông Sĩ Nguyên rất dễ tính về vấn đề này .
Với lại , ông đã nghe Nhật Nam thừa chuyện trước nên đối với ông , đó là chuyện tốt đẹp . Ông cười , nói :

- Chuyện kết thông gia với anh chẳng có gì trở ngại , hay khó dễ gì . Bao giờ hai đứa nó định ngày , thì anh và tôi cho đám cưới là xong .

Ông bà Nghĩ mừng rỡ :

- Vậy là mọi chuyện tốt đẹp rồi . Vậy mà trên đường đi , bà xã tôi cứ nom nớp lo sợ .

Họ nói chuyện càng lúc càng hợp tánh nhau , nét mặt ai cũng hân hoan . Khi họ cáo từ ra về , Nhật Nam và Hoa Lam tiễn ông bà Nghĩ ra đến tận cổng .

Bà Nghĩ nhìn Hoa Lam , nói thân thương :

- Bác về nhé . Bác đã dặn Nhật Nam rồi , ngày mai nó có trách nhiệm chở con đến nhà bác chơi cho biết .

Hoa Lam gật đầu :

- Dạ , con nhớ ạ .

Nói xong , hai ông bà bước lên xe đã chờ sẵn .

Chiếc xe đã mất hút sâu , Hoa Lam và Nhật Nam đi vào phòng khách .

Không thấy ba mẹ đâu , biết ba mẹ đã về phòng nghỉ . Cô vừa ngồi xuống thì Nhật Nam đã đến ngồi kế bên cô . Anh răn đe với đôi mắt âu yếm :

- Em đã nghe ba mẹ hứa chưa ? "Bao giờ hai đứa nó định ngày thì mình sẽ tổ chức cưới" - có vẻ suy nghĩ , Nhật Nam nói gọn - Vậy anh định một tuần lễ sau , có được không em yêu ? - Vừa nói anh vừa vòng tay ôm nhẹ bờ vai của Hoa Lam .

Hoa Lam ngại ngùng :

- Ba mẹ thấy bây giờ .

Nhật Nam vuốt chóp mũi cô , anh nói :

- Có gì đâu mà em ngại ngùng như vậy . Văn minh một chút đi em ơi .

Vừa nói , anh vừa kéo Hoa Lam vào lòng và đặt lên đôi môi kia một nụ hôn thật dài và âu yếm .

Không dám nhìn thẳng vào mặt anh với nụ hôn còn ngây ngất , Hoa Lam vẽ những đường cong cong trên bàn bằng ngón tay của mình .

Nắm tay cô lại , Nhật Nam tiếp tục trêu :

- Em càng mắc cỡ lại càng xinh xắn và càng thấy tội nghiệp . Đâu có ông xã tương lai nào để bà xã tương lai của mình như vậy mãi , phải không em ?

Hoa Lam hờn dỗi :

- Anh nói thì nghe hay lắm , nhưng toàn là ức hiếp em không .

- Sao em lại vu khống anh như vậy ? - nháy nháy nhìn Hoa Lam , anh nói - Nếu không nhờ nụ hôn thì anh và em chưa chắc được yêu nhau như ngày hôm nay .

- Anh đừng nhắc đến nụ hôn nữa , em mắc cỡ lắm , anh yêu ạ .

Lại ôm Hoa Lam vào lòng , Nhật Nam khen :

- Một câu thật tuyệt vời . Anh hứa với em , từ đây cho đến ngày cưới , anh sẽ không nhắc nữa . Nhưng đêm tân hôn , em không được cấm anh nhắc đó nghe . Vì có nụ hôn đó mới có ngày hạnh phúc của chúng ta , đúng không em ?

Hoa Lam lẳng lặng gật đầu .

Nhật Nam nắm nhẹ từng ngón tay thon nhỏ của cô , anh hỏi :

- Bao giờ chúng ta làm đám cưới , hả em yêu ?

Nhớ lại lời ba nói hôm qua , Hoa Lam hỏi Nhật Nam :

- Anh có thể cùng em lên Tây Nguyên sống , được không ?

Nhật Nam thắc mắc :

- Vì sao ?

Hoa Lam mơ màng :

- Ba em có dự định khi anh Thanh Vân gửi tiền về đây , ba sẽ xây dựng một

trường dân lập thật lớn ở gần trường mà mẹ đang dạy bây giờ . Để cho dân cư ở đó có đủ điều kiện học hành hơn . Ba má em cũng sẽ lên đó ở luôn , thỉnh thoảng mới về đây thôi .

Làm như vẻ khó xử , Nhật Nam áp úng :

- Nếu vậy thì . . .

Hoa Lam buồn thiu :

- Em biết trước khi nói ra , em nghĩ anh sẽ từ chối mà .

Đưa tay nâng nhẹ cằm Hoa Lam , anh nói :

- Hãy vui lên đi , em yêu ạ . Làm sao anh có thể từ chối một việc làm có ý nghĩa như vậy . Anh sẽ ủng hộ luôn cả hai tay .

Hoa Lam cong môi , nói :

- Còn ba mẹ anh thì sao ?

Nhật Nam thẳng thắn :

- Ba mẹ anh sẽ ủng hộ như anh , vì ba anh là nhà giáo . Từ khi bước chân vào đời , ông rất thích làm những việc có ý nghĩa như vậy .

Nói xong , anh nhìn gương mặt Hoa Lam thật lâu cho đến đôi môi cô nở nụ cười . Ánh mắt cô trao cho anh tình yêu thương ngọt ngào . Cô đã tặng anh một nụ hôn nhẹ nhàng và êm ái .

Hết

Nguồn: may4phuong.net

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 14 tháng 7 năm 2004